

33 Ngày Thất Tình

Contents

33 Ngày Thất Tình	1
1. Chương 1: Giới Thiệu	2
2. Chương 2: Mở Đầu	3
3. Chương 3: Thứ Hai, Ngày 27 Tháng 6: Gió Êm Trời Đẹp	4
4. Chương 4: Thứ Ba, Ngày 28 Tháng 6: Nắng Nóng	7
5. Chương 5: Thứ Tư, Ngày 29 Tháng 6: Gió To	7
6. Chương 6: Thứ Năm, Ngày 30 Tháng 6: Trời Âm U, Chỉ Số Mưa Là 8	9
7. Chương 7: Thứ Sáu, Ngày 01 Tháng 7: Nắng	10
8. Chương 8: Thứ Bảy, Ngày 02 Tháng 7: Nóng	12
9. Chương 9: Chủ Nhật, Ngày 03 Tháng 7: Trời Nóng, Nhiều Mây	14
10. Chương 10: Thứ Hai, Ngày 04 Tháng 7: Nắng, Gió Lớn	15
11. Chương 11: Thứ Ba, Ngày 05 Tháng 7: Oi Nóng	18
12. Chương 12: Thứ Tư, Ngày 06 Tháng 7: Nắng, 37oc	20
13. Chương 13: Thứ Năm, Ngày 07 Tháng 7: Nắng Nóng	25
14. Chương 14: Thứ Sáu, Ngày 08 Tháng 7: Trời Nhiều Mây Chuyển Nắng	27
15. Chương 15: Thứ Bảy, Ngày 09 Tháng 7: Oi Bức	30
16. Chương 16: Chủ Nhật, Ngày 10 Tháng 7: Oi Nóng	32
17. Chương 17: Thứ Hai, Ngày 11 Tháng 7: Nắng Khủng Khiếp	36
18. Chương 18: Thứ Ba, Ngày 12 Tháng 7: Nhiều Mưa, Trời Chuyển Âm U	39
19. Chương 19: Thứ Tư, Ngày 13 Tháng 7: Nắng Chuyển Nhiều Mây	42
20. Chương 20: Thứ Năm, Ngày 14 Tháng 7: Mưa Dầm	45
21. Chương 21: Thứ Sáu, Ngày 15 Tháng 7: Oi Nóng	50
22. Chương 22: Thứ Bảy, Ngày 16 Tháng 7: Nắng Nóng	53
23. Chương 23: Chủ Nhật, Ngày 17 Tháng 7: Âm U Sương Mù	59
24. Chương 24: Thứ Hai, Ngày 18 Tháng 7: Oi Nóng	60
25. Chương 25: Thứ Ba, Ngày 19 Tháng 7: Nắng	63
26. Chương 26: Thứ Tư, Ngày 20 Tháng 7: 36oc	67
27. Chương 27: Thứ Năm, Ngày 21 Tháng 7: Nắng	70
28. Chương 28: Thứ Sáu, Ngày 22 Tháng 7: Nắng Chuyển Nhiều Mây, Mưa Nhỏ	72
29. Chương 29: Thứ Bảy, Ngày 23 Tháng 7: Nắng Cháy	75
30. Chương 30: Chủ Nhật, Ngày 24 Tháng 7: Mưa Dầm	78
31. Chương 31: Thứ Hai, Ngày 25 Tháng 7: Nắng	82
32. Chương 32: Thứ Ba, Ngày 26 Tháng 7: Nắng	85
33. Chương 33: Thứ Tư, Ngày 27 Tháng 7: Trời Âm U	88
34. Chương 34: Thứ Năm, Ngày 28 Tháng 7: Nắng, Chỉ Số Mưa 0	91
35. Chương 35: Thứ Sáu, Ngày 29 Tháng 7: Nắng Chuyển Nhiều Mây, Mưa To, Lại Nắng	93

33 Ngày Thất Tình

Giới thiệu

“Tình yêu là một tuyệt tác của thượng đế, Lừa tình là một công trình vĩ đại của loài người” Tình yêu

---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/33-ngay-that-tinh>

1. Chương 1: Giới Thiệu

“33 ngày thất tình” là một câu chuyện lạ lùng và vô cùng thú vị về đề tài thất tình. Dù đề tài không phải là mới, nhưng cách mà tác giả xây dựng nhân vật, tạo dựng tình tiết và cách viết với phong cách rất riêng, giọng văn từng từng khiến người đọc dường như bị cuốn vào câu chuyện của nhân vật chính. Cả hai nhân vật chính Hoàng Tiểu Tiên và Vương Tiểu Tiệp đều hiện lên với một cá tính sống động, rõ nét. Hai nhân vật này không phải là kiểu nhân vật điển hình trong truyện ngôn tình, họ rất thực, rất đời, tạo được cảm giác gần gũi với người đọc. Chắc chắn rằng, đọc “33 ngày thất tình”, độc giả sẽ có rất nhiều giây phút cười nghiêng ngả và những giây phút thật trầm tư.

Theo các nhà khoa học, người ta yêu bằng não chứ không phải bằng tim. Cùng lắm, tim chỉ đóng vai trò biểu hiện chứ nó không phải là nguồn gốc của tình yêu, não bộ mới đóng vai trò ấy.

Và cũng theo các nhà khoa học, chúng ta yêu vì một số chất và một số hormone có những cái tên khoa học khó nhớ, thuở ban đầu tiết ra rất nhiều, cao gấp nhiều lần bình thường, gây tim đập chân run, khó thở và nhiều biểu hiện yêu đương khác. Nhưng rồi theo thời gian, não bộ không sản sinh ra những chất ấy nhiều như vậy nữa. Và thế là chúng ta hết yêu.

Vấn đề ở đây là, chỉ có một bên hết yêu, hết tiết chất kích thích, bên ngược lại vẫn còn dư thừa những chất ấy. Tình huống này người đời gọi nôm na là thất tình.

Thất tình, ai chẳng đã từng thất tình, đang thất tình và đang trên con đường tiến tới thất tình. Đây chỉ là chuyện thường ở huyện trong thời đại ngày nay, khi quanh ta có quá nhiều cám dỗ và áp lực. Vì vậy bạn hoàn toàn có thể đắp cuốn sách này qua một bên và đi tìm cái gì đó khác mới mẻ hơn. Nhưng nếu bạn không làm thế, bạn sẽ phát hiện ra rằng người ta cũng có thể thất tình một cách hết sức thú vị, như nhân vật chính của cuốn sách này.

Trên con đường vượt qua cái hố thất tình, nữ chính đã gặp gỡ và được chứng kiến nhiều mảnh đời, nhiều chuyện tình của những người xung quanh cô, vui có, buồn có, giận dữ có, thất vọng có. Nhưng dù trải qua điều gì, cho đến cuối cùng, điều giúp cô vượt qua tất cả vẫn là niềm tin vào con người, niềm tin vào yêu thương và quan trọng nhất niềm tin vào chính bản thân mình.

Độc giả của tác phẩm “33 ngày thất tình” đã để lại nhiều cảm nhận sau khi đọc cuốn sách:

Trong thời điểm u ám nhất của cuộc đời mình, cuốn sách của Hoa Hoa (nickname của tác giả) đã mang đến một niềm vui hiếm hoi cho cuộc sống của tôi. Tôi còn nhớ mình đã khóc khi đang đọc, nhìn Tiểu Tiên và Tiểu Tiệp trong sách, tôi cảm thấy trên đời này không có gì là không thể vượt qua. – Mộc Mộc (mạng Douban)

Những câu chữ của bạn luôn dễ dàng khiến tôi rơi nước mắt, vì những cảm xúc tôi từng trân trọng và giờ vẫn còn lưu luyến đó. Cảm ơn bạn đã viết ra những lời động viên tôi vào lúc tôi gặp thất bại trong tình

cảm.

Hy vọng chúng ta đều có thể hạnh phúc, bởi vì Thượng đế sẽ phù hộ cho những người có dũng khí nói “I love you”! – Người Tuyết (mạng douban)

Đọc cuốn sách này, tất cả những tể bào phụ trách cảm động trong tôi đều được tái sinh. Cảm ơn bạn! – Mono (mạng douban)

2. Chương 2: Mở Đầu

Tận mắt thấy người yêu mình dắt tay tình mới, thế giới trở nên vô cùng đáng ghét vào phút giây tôi thử nước hoa trong Tân Quang Thiên Địa.

Tôi cắn chặt môi, chạy thẳng về nhà, lúc nằm vật ra ghế sofa đã mệt tới mức không thể thở nổi, tôi của giây phút ấy dù xét ở phương diện nào cũng đều ngắc ngoải, thoi thóp. Tôi chớp chớp mắt, khóe mắt rất khô, tôi không gào khóc thảm thiết nhưng trong suy nghĩ của tôi, khắp căn phòng dường như đang phát một bản tình ca buồn. Trái tim tôi co giật từng hồi, ngón tay cũng hơi run rẩy. Tôi kiệt sức, rã rời, muốn tựa vào ghế nhưng lại phát hiện chiếc sofa quá lớn. Cả thế giới không có một điểm tựa.

Tình tiết này quá cũ, hơn nữa lên hình quá đột ngột, thậm chí không có đoạn giới thiệu trước.

Nhưng tôi và anh luôn hạnh phúc như vậy, ăn ý như vậy, thậm chí, hôm trước ngày xảy ra chuyện, anh còn nói “Anh yêu em”. Tôi cố gắng nhớ lại tình cảm tốt đẹp từng có giữa chúng tôi, song mức độ chân thực của chúng lúc này thật đáng ngờ.

Nếu chỉ như vậy có lẽ vẫn không đến nỗi làm tôi sụp đổ tan tành đến vậy. Tôi vẫn có thể giống như lần yêu nào đó trước đây, lập tức chia tay, trong lòng thầm chửi rủa, nhưng vẫn cười chúc đối phương sau này mọi việc thuận lợi. Còn lần này, tôi chỉ vào cặp đôi hạnh phúc kia mà chửi như tát nước bởi vì tình mới thẹn thùng bên anh ta lại là cô bạn suốt ngày lẩn lộn mọi chốn vui chơi từ hồi cấp hai cùng chúng tôi.

Đây là sự thật đã khiến tôi sụp đổ.

Sự thật này khiến tôi cảm giác người có vấn đề là tôi. Đã từng có biết bao dấu hiệu ép tôi tỉnh ngộ, song tôi lại lựa chọn có mắt không trông. Một người rốt cuộc phải thảm hại đến nông nỗi nào mới có thể gặp chuyện như vậy: Kẻ thứ ba là bạn thân của mình?

Bỗng chốc tôi có thể nghe thấy ông trời đang nhìn xuống từ trên cao, lạnh nhạt bàng quan, cười khinh miệt.

Từ nhỏ đến lớn, cô bạn thân chứng kiến mỗi lần tôi và bạn trai gây chiến, các bạn trai tôi cũng đều không ít thì nhiều gặp phải cảnh tôi và cô bạn thân tùy ý làm càn: Khi giận cô bạn, tôi liền đi tìm bạn trai để xả; khi cãi nhau với bạn trai, tôi đi tìm cô bạn tâm sự đêm khuya.

Nhưng lúc này, tôi lại bị hai bên cùng vứt bỏ, toàn bộ cơ thể giống như linh kiện rời khỏi băng chuyền, bản thân cảm thấy cô đơn gấp bội, song đó không phải trọng điểm, trọng điểm là tôi không còn bất cứ cảm giác tồn tại nào đối với thế giới.

Tôi cứ ngồi ngơ ngẩn như vậy trên ghế sofa, tới lúc sắp hóa thạch thì điện thoại bỗng reo lên, cùng với tiếng chuông điện thoại, toàn bộ lỗ chân lông trên người tôi như đều nở hết cỡ để lắng nghe.

Có thể là ai trong hai người gọi tới? Hay nắm tay nhau cùng gọi tới? Muốn xin lỗi tôi hay muốn thuyết phục tôi đó chỉ là ảo giác, cảnh vừa nãy chỉ là tôi hoa mắt?

Tôi căng thẳng đến mức run rẩy, tiếng chuông điện thoại dần dần trở nên hết nhẫn nại, tôi dường như có thể nghe thấy, người bên đầu kia điện thoại đang nói: Này, cơ hội có hạn.

Tôi vội túm lấy điện thoại, khẽ khàng nói: “A lô?”, sau đó liền ngậm chặt miệng, chuẩn bị tùy cơ ứng biến.

Bên kia đầu dây điện thoại, một người đàn ông gào to, “Cô đang ở đâu hả? Có phải không muốn làm không? Tôi nói cho cô biết, Hoàng Tiểu Tiên! Chỗ tôi đây không phải không thể thiếu người như cô! Quay về làm việc cho tôi ngay!”

Tôi cầm điện thoại sững sờ hồi lâu mới phản ứng lại, người đàn ông đang gào thét với tôi là ông chủ tôi – sếp Vương.

Không biết mọc đầu ra dũng khí khiến tôi sau khi sững sờ hồi lâu, sổ ra một câu vốn muốn dành cho đôi uyên ương kia.

“Đồ khốn! Các người đều là đồ khốn!”.

Lần này sếp Vương đỡ ra, vài giây sau, ông im lặng cúp máy.

Tôi quỳ trên nền nhà, lắng nghe dư âm ngân nga sau tiếng hét vang vọng khắp căn phòng. Làm tốt lắm, Hoàng Tiểu Tiên, tôi tự nói với mình, trong một ngày, đầu tiên là mất đi người yêu, sau đó mất đi người bạn thân, tiếp nữa lại gào thét với sếp nên mất việc, tiếp theo, mày chỉ cần đứng dậy, đóng cửa sổ, vào bếp, nhẹ nhàng bật ga, rồi lặng lẽ hít sâu, không bao lâu mày có thể tới cõi Niết Bàn.

Căn phòng tĩnh lặng, chỉ có tiếng chuyển động của kim đồng hồ. Tiếng kim đồng hồ chạm nhau lạnh lạnh vang lên, tôi ngẩng đầu nhìn, kim giờ kim phút kim giây đều chỉ không giờ.

Tôi ngơ ngác đón ngày thất tình đầu tiên như vậy đấy.

3. Chương 3: Thứ Hai, Ngày 27 Tháng 6: Gió Êm Trời Đẹp

Tôi liên tục có rất nhiều giấc mơ không rõ ràng, đột nhiên tỉnh dậy, cảm giác thấy giấc ngủ này dài như cả cuộc đời vậy. Một giây trước khi cơn ngái ngủ hoàn toàn biến mất, tôi vẫn muốn chìm trong giấc mơ vĩnh viễn không cần tỉnh giấc. Bởi tôi biết hễ mở mắt, tôi liền nhìn thấy mấy từ chủ đề hôm đó: Chia tay, phản bội, sa thải.

Tôi muốn nghiêng đầu nhìn giờ nhưng đột nhiên phát hiện cổ mình không cử động được, trong chốc lát cảm thấy trần nhà cũng cao hơn bình thường, hóa ra cả đêm ngủ trên nền nhà, tôi bị sái cổ rồi.

Tôi thẳng cổ, vẻ mặt cứng đờ, nơm nớp lo sợ đến công ty, vẻ mặt cô nhân viên lễ tân rất kì lạ, hơn nữa còn vui đùa vờ như bận rộn, điều này cho thấy sếp Vương hôm nay xuất hiện đúng giờ một cách khác thường ở công ty.

Quả nhiên, tôi vừa ngồi vào chỗ, đồng nghiệp Vương Tiểu Tiên ngồi ô cạnh tôi quay sang thông báo cho tôi với vẻ mặt vô cảm rằng sếp Vương gọi tôi.

Tôi chuẩn bị tâm lí bị đuổi ra khỏi cửa, đồng thời một tôi khác cũng đang tích cực thăm an ủi, cho dù không đuổi mày, mày cũng nên tự xin từ chức, còn tình cảnh nào có thể thê lương hơn việc mày không may thất tình còn phải làm việc trong công ty tổ chức hôn lễ?

Tôi nhìn thẳng, xuất hiện trước mặt sếp Vương, ánh mắt sếp Vương thần nhiên đánh giá tôi hai vòng từ trên xuống dưới, sau đó gào lên: “Cô đã kim nén muốn chửi tôi bao lâu rồi?”

Tôi không nhìn thấy biểu hiện của sếp Vương, vì tôi đang đứng, ông đang ngồi, tôi không thể cúi đầu được, ánh mắt lại không thể hạ xuống, cố gắng nhìn xuống thế nào đi nữa nhiều nhất cũng chỉ có thể thấy chóp mũi, chỉ cần bắt cần có thể đối diện với đôi mắt ông.

Sếp Vương lặng lẽ nhìn tôi, cuối cùng không nhịn nổi, “Cô làm cái gì thế hả?”

Tôi lắp ba lắp bắp nói: “Tổng, tổng giám đốc Vương, tôi có thể ngồi xuống rồi nói không? Tôi bị sái cổ”.

Sếp Vương đáp lại tôi hai chữ: “Đáng đời!”.

Tôi nhanh chóng lĩnh hội ý của ông, ngồi xuống.

“Nói xem, hôm qua cô ăn phải cái gì mà chửi tôi như chửi cháu cô hả”.

“... Tôi bị thất tình tổng giám đốc Vương ạ”.

“...” . Sếp Vương sững sờ ba giây, sau đó nói: “Đáng đời!”.

Tôi bị sếp Vương mắng cũng rất thoải mái, vì hể còn muốn mắng bạn, chứng minh rằng giá trị sinh tồn của con người bạn vẫn còn.

“Thằng ngốc nào đá cô?”. Sếp Vương nói, “Có phải cái tên hói nửa đầu đến cuộc họp thường niên lần trước không? Nó không xứng với cô, coi như lúc trước cô lầm đường lạc lối”.

Sếp Vương là đóa hoa lạ của công ty chúng tôi, chúng tôi ai cũng đều yêu quý ông.

Cái tốt của sếp Vương là loại tốt đẹp vô tính kiểu cổ, cực kì hiếm gặp trong thời đại này. Tuy ông chỉ hơn bốn mươi nhưng mỗi lần bước vào văn phòng của ông, tôi luôn có cảm giác vào phòng ông ngoại hồi nhỏ, con người ông và căn phòng luôn tỏa ra mùi khiến người ta thiu thiu buồn ngủ song lại cảm thấy bình yên trong lòng. Trước khi nói chuyện với sếp Vương, tôi luôn muốn xin ông viên đường ăn trước, đây chính là loại khí chất kì diệu ấy. Về điểm này, các đồng nghiệp ở công ty cũng từng thảo luận sôi nổi. Con mèo hoang CICI thuộc tổ kĩ thuật chơi ở bar tới nửa đêm, ngơ ngẩn tới công ty mới nhớ ra có đơn hàng gấp chưa hoàn thành, lập tức lạnh toát mồ hôi hột, vội vã một ngày trời cũng chưa xong, đành đến báo cáo đúng sự thật với sếp Vương, khi gõ cửa bước vào, sếp Vương đang ngồi quay lưng lại, đón ánh mặt trời chiếu xiên vào phòng, xem Yasujiro Ozu[1], quay người thấy CICI bèn vỗ vỗ ghế sofa, nói “Cùng xem đi, tôi đã pha trà Phổ Nhĩ, còn có bánh quy rong biển nữa”. Sau khi CICI nơm nớp lo sợ ngồi xuống, sếp Vương mới liền mặc kệ cô ấy, tiếp tục chăm chú xem phim, CICI cũng xem cùng, nhưng xem mãi cũng không vào, hai người lúc thì rộp rộp nhai bánh quy, lúc thì nhấp một ngụm trà Phổ Nhĩ, cảnh này bị đồng nghiệp xộc vào nộp báo cáo nhìn thấy, liền rút di động ra chụp lên một kiểu, đặt tên là “Niềm vui gia đình sum vầy”, gửi cho mọi người. Tới hôm nay, mỗi khi nhắc tới buổi chiều ấy CICI đều không tìm được nước mắt.

[1] Yasujiro Ozu (1903-1963): Đạo diễn, nhà biên kịch hàng đầu Nhật Bản.

Bị sếp Vương giáo huấn một hồi, tôi trở về vị trí, tên Quảng Đông ngốc nghếch ngồi cạnh ô làm việc của tôi lại bắt đầu vui mặt vào ngăn tủ hút trộm thuốc lá, tôi không thể hiểu nổi cách hút thuốc kiểu dầ điều này. Tiểu Khả, họa sĩ thiết kế ngồi đối diện lại bắt đầu lăm bắm trước màn hình vi tính, mới đầu tôi cảm thấy đáng vẽ cậu ta rất khùng bố, sau này mới biết hóa ra cậu ta mắc chứng khó đọc, tôi đã không dưới một trăm lần thấy cậu ta dán mắt vào màn hình lăm bắm: Tên đăng nhập... à (tiếng gõ chữ). Mật mã? À... (tiếng gõ chữ).

Cô gái ngoan hiền 36C[2] ở quầy lễ tân lại hâm hộp cơm quá lâu, ngửi mùi nhựa khen khét quen thuộc bay ra từ phòng uống nước, tôi biết lại một buổi chiều an toàn mà vô hại qua đi, cuối cùng tôi lấy dũng khí mở di động, không có tin nhắn hay lời nhắn nào.

[2] 36C: Chỉ số vòng ngực.

Tay tôi cầm di động, nhìn chăm chăm đủ nửa tiếng đồng hồ, đến từng phím trên bàn phím mờ sau bụi bẩn tôi cũng biết rõ, nhưng di động mãi không có tiếng chuông nào.

Tôi lo di động hỏng, hoặc giống như tôi, gặp phải sự cố nghiêm trọng, đầu óc không suy nghĩ được, thế là tôi mở máy, tắt máy hết lần này đến lần khác nhưng cho dù tôi giầy vò thế nào, di động vẫn không có phản ứng gì.

Tôi tuyên bố từ bỏ, đồng thời trong lòng cảm giác hận thù như sóng lớn dâng trào. Đôi cậu nam nữ này, cho dù tôi không cần lời xin lỗi, không cần giải thích nhưng tối qua khi tôi quay người đi, trạng thái tinh thần kích động đến như vậy, dù tôi không vứt bỏ sinh mạng, thì cũng có thể cầm dao giết người, lẽ nào các người không tò mò tôi có còn trên nhân thế không, lẽ nào các người không thể nhắn cái tin hỏi thăm tôi một chút “Xin chào, cho hỏi cô vẫn còn sống chứ?”.

Trong cơn căm giận, Vương Tiểu Tiệp ngồi bên quay sang tôi với vẻ nghiêm túc, mở miệng: “Hoàng Tiểu Tiên, cô không sao chứ?”.

Tôi vô thức nói: “Vô cùng ổn. Làm sao?”.

Vương Tiểu Tiệp thản nhiên nói, “Vậy cô có thể dùng đá chân vào tấm vách ngăn có được không? Cô đừng vào là bên này rung theo, cô xem, sánh cả nước ra rồi”.

Vương Tiểu Tiệp cũng là một đóa hoa lạ của công ty chúng tôi, anh ta hận tôi, tôi hận anh ta.

Tên này bề ngoài thì đẹp trai, nhưng bên trong trái tim lại ngự trị cô thiếu nữ mười bốn tuổi mẫn cảm, yếu đuối, ngây thơ. Lúc vừa vào công ty, phong thái mỏng manh, mềm mại của anh ta đã khiến một đám phụ nữ trung niên phụ trách vệ sinh say mê, điên đảo, nhưng lần đầu tiên thấy anh ta, tôi liền biết anh ta nhất định là gay một trăm phần trăm, từ trong ra ngoài, từ đầu đến chân, tôi không có ý kiến gì với gay, ngược lại còn yêu mến. Nhưng cái tên gay bên cạnh tôi quả thật không bình thường, làm việc cùng anh ta quả là tai họa. Những vụ cãi nhau lớn nhỏ của hai chúng tôi tính ra cũng xấp xỉ một đời vợ chồng kết hôn được ba mươi năm.

Chớp mắt đã đến giờ tan làm, CICI ngồi kế bên của kế bên tôi, đã trang điểm cách đây một tiếng, còn hỏi tôi bảy, tám lần, bóng mắt màu xanh hôm nay có khiến bông mắt cô ấy rõ hơn không.

Vừa tới năm rưỡi, mọi người ào ào ra về, chưa tới năm phút, văn phòng chỉ còn lại một làn khói xanh và tôi.

Tôi không đứng lên nổi, cảm giác hoang mang mờ mịt trong lòng tựa như loại hoang mang “gió thổi rạp cỏ nhưng trước sau chẳng thấy dê bò”. Bao năm như vậy, đây là lần đầu tiên tôi thực sự biết rõ chẳng có ai đang đợi tôi, người đó sẽ không ở dưới lầu đợi tôi bằng vẻ mặt kiên nhẫn. Hôm nay, ngày mai, vĩnh viễn không có.

Tôi hoang mang đến nỗi sắp không thể chống đỡ nổi, muốn đụng vào tường, muốn ném đồ, muốn gào thét. Tôi mở danh bạ trong di động, muốn nói chuyện với ai đó, là người là được, có thể trả lời là được.

Nhưng trong danh sách liên lạc dài đằng đẵng lại không có một người như vậy.

Đây cũng là quả đắng tôi có được khi mãi mê đắm chìm trong yêu đương.

Sắc trời ngoài cửa sổ chuyển tối nhanh chóng. Tôi không thể cúi được đầu, chỉ có thể nhìn chằm chằm đèn tín hiệu báo có công trường xây dựng phía trước một cách ngây ngốc. Bóng tối trong căn phòng càng lúc càng sẫm, tôi đứng trước cửa sổ, một đồng hồ hoang mang lặng lẽ xếp thành hàng sau lưng tôi.

Loại hoang mang này khiến tôi thê lương hơn cả Sisyphus[3] đẩy tảng đá, giây khắc anh ta sắp đẩy lên tới đỉnh núi, trong lòng vẫn còn một chút tâm lý cầu may, một chút trông đợi, nhưng sự trừng phạt đang chờ đợi tôi lại là hàng ngày hề mở mắt là chỉ có thể thấy hết hố đen này đến hố đen khác ghi dấu ngày tháng, im lìm chờ tôi nhảy xuống, từng buổi chiều chạng vạng như vậy lần lượt đánh úp tôi, tôi cũng không chút cảm giác mà qua hết một ngày vô nghĩa.

[3] Sisyphus là nhân vật thần thoại Hy Lạp, phải chịu hình phạt không ngừng đẩy một tảng đá lên núi, khi lên đến đỉnh tảng đá lại lăn xuống.

Giống như máy copy, bật máy, copy, copy, không ngừng copy cho tới khi đóng nguồn điện, một ngày như vậy đấy.

Cổ càng lúc càng đau, đó là bởi cái đầu mà nó phải chống đỡ sắp tự động rơi vì nặng trĩu vô vọng.

Đột nhiên, đèn huỳnh quang phía sau sáng lên từng hàng, tôi không thể quay đầu lại, đành nghiêng tai lắng nghe, có tiếng hít thở! Nơi này có người sống! Tôi kích động tới mức gần như vui mừng phát khóc, thế là quay mạnh đầu, bên tai vang lên tiếng “rắc rắc”.

Cổ liền khỏi luôn, nhưng bà chị dọn vệ sinh đứng gần tôi không biết đầu đuôi, nhìn một lượt tôi từ trên xuống dưới, sau đó dạy dỗ: “Tặng ca cũng cần bật đèn, tiết kiệm tiền cho sếp à?”.

Cứ như vậy, bà chị dọn vệ sinh đã mang lại cho tôi một cái cổ khỏi bệnh và một cái kết sáng sủa vào ngày đầu tiên sau khi chia tay.

4. Chương 4: Thứ Ba, Ngày 28 Tháng 6: Nắng Nóng

Ba giờ sáng, trong cơn mơ màng, tôi dường như nghe thấy di động rung, thế là lập tức tỉnh giấc.

Nhảy xuống giường cầm di động lên, điện thoại không hề có chút phản ứng nào.

Tôi đứng trong căn phòng tối om, vểnh tai lắng nghe, sau đó tìm kiếm xung quanh như một con điên, cuối cùng phát hiện, tiếng rung ấy vọng ra từ tủ lạnh.

Ngày thứ hai bị thất tình, tủ lạnh bị hỏng.

Tôi mở tủ lạnh, đèn bên trong cũng ngừng làm việc, tủ lạnh giống như một hố sâu tỏa ra hơi lạnh.

Trong hố sâu còn có nước hoa quả và kem mà anh ta mua cho tôi cách đây không lâu.

Tôi cầm một hộp trong số đó, mở ra, ngồi trên nền nhà, dựa vào tường, múc từng thìa to ăn. Thành phố bên ngoài cửa sổ cực kì yên tĩnh, tòa nhà đối diện cũng có vài căn phòng sáng đèn, tôi dờ dẫm nghĩ, thời khắc này, họ đang làm gì?

Bất kể làm gì, nhất định cũng không thảm hơn tôi. Cho dù cãi nhau cũng là một loại giao lưu hạnh phúc.

Ăn rất lâu song tôi không biết kem trong miệng có vị gì.

Ăn rất lâu, tôi mới phát hiện nước mắt chảy trên má.

Buổi sáng, tôi xuất hiện ở văn phòng với đôi mắt sưng húp, mệt mỏi quá chừng, lúc ngồi vào chỗ, đến bản thân tôi cũng cảm thấy có một đám mây đen định vị chính xác vùng trời của tôi. Vương Tiểu Tiệp uống trà với sắc mặt bình thản, nghiêng người, ánh mắt khác thường nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới, sau đó lại bình thản quay đi.

Tôi chửi thầm trong lòng, được đấy, trời lạnh uống nước lạnh, nhỏ giọt trong lòng. Bây giờ anh xem trò vui sung sướng thế nào thì đến khi anh xui xẻo sẽ khóc thảm chừng đó.

Trong một ngày, tôi nhìn di động vô số lần, không ngừng update hòm thư, soi xem avatar của anh ta trên MSN có sáng không.

Trên đường trở về nhà, tôi thường không thể khống chế được hoài nghi: Tôi là đồng rác đang di chuyển, trong mắt người đi đường, toàn thân tôi từ trên xuống dưới chẳng có chỗ nào không khiến người ta ghét bỏ.

Cứ đi, rồi đi tiếp, tôi không nén được lại muốn khóc to, quỳ trên vỉa hè, thừa nhận với toàn thế giới: Tôi là trò cười mà Chúa sáng tạo ra để cảnh tỉnh người đời.

Chính vào lúc trước khi cảm giác lo lắng pha lẫn nhục nhã phá hủy tôi, tôi đi tới một cửa hàng bán dụng cụ âm nhạc, sau đó bước vào, mất mười lăm phút để mua một chiếc đàn cello.

Kéo hộp đàn cello bước trên đường, tôi càng nhận được nhiều ánh mắt ngoài nhìn hơn, nhưng tôi của lúc này trở nên có nhiều cảm giác an toàn hơn.

Tôi muốn một ngôi nhà cho tôi nương náu, cho tôi tìm lại lòng tin, cho tôi không phải chịu đựng kẻ khác chê cười, nhưng bây giờ xem ra, quả thật rất khó thực hiện.

Cái ngày vô âu vô lo nằm trong quan tài lại cách tôi quá xa.

Điều này có thể lí giải vì sao tôi ôm hộp đàn bước trên đường mà cảm giác trong lòng hoàn toàn vững vàng.

5. Chương 5: Thứ Tư, Ngày 29 Tháng 6: Gió To

Ba giờ đêm, tôi vẫn không hề buồn ngủ, cũng không có động lực hành động, chỉ ngồi như vậy, có điều trong đầu lại như có ngàn vạn con ngựa phi âm ầm.

Ngồi tại thời điểm mà cuộc đời đột nhiên ngừng lại, tôi quay về quá khứ, nhìn về tương lai, phát hiện nếu như lúc này chết đi, vậy thì chủ đề “thất bại” không còn là khởi đầu, cũng không phải kết thúc câu chuyện “liên quan đến tôi”, mà toàn bộ là câu chuyện của tôi.

Càng nghĩ càng tuyệt vọng, tôi lục chai rượu Vodka nhỏ anh ta để lại chỗ tôi trước kia, pha nước ấm, uống một hơi, nhân lúc chệnh choáng, chưa say hẳn, nằm gục trên giường.

Mơ mơ hồ hồ gắng ngủ nhưng liên tục gặp ác mộng, hơn nữa, giấc ngủ không sâu. Buổi sáng lúc tỉnh dậy, lần đầu tiên giấc ngủ được ngủ cũng là một việc hao mòn thể lực. Khi đi làm, tôi lại giống như con hải sâm, kéo cái bóng dài vô tận, chậm chạp, tiêu tụy trượt vào công ty.

Sếp Vương gọi cái đứa ử rữ là tôi vào văn phòng, hung dữ ném tập tài liệu, “Bắt đầu theo vụ này”. Tôi mở ra xem, là kế hoạch tổ chức một hôn lễ cao cấp.

“Tổng giám đốc Vương, ông biết tôi thất tình mà”.

Mười ngón tay tổng giám đốc Vương bận rộn chơi rubik, “Biết”.

“Biết mà ông còn đưa tôi làm kế hoạch tổ chức hôn lễ?”.

“Việc công, việc riêng phân biệt rõ ràng. Chú rể là đối tượng của cô à?”.

“Nếu tôi tổ chức thành một hôn lễ mưa máu gió tanh thì sao?”.

“Thế cũng chẳng sao. Tôi có người anh em làm nghề tổ chức tang lễ, trở về tôi trực tiếp giới thiệu cô tới chỗ anh ta”.

“...”

Xem xong tư liệu của đôi cô dâu, chú rể này, tâm trạng tôi càng rơi xuống đáy. Bây giờ thứ tôi cần là rượu, là giấc ngủ, là có người chạy tới chân thành nói với tôi, thế giới này thực sự rất khủng khiếp, chuyện mà bạn gặp phải chỉ là hạt cát trong sa mạc.

Tôi cần đôi cầu nam nữ đó cho tôi một lời giải thích, tôi cần bản thân bình tĩnh, kiên cường, đừng vừa dưng vào liền vỡ tan, lúc nào cũng có thể gào khóc thảm thiết.

Bây giờ thứ tôi không muốn nhìn thấy nhất chính là một cặp tình nhân sau khi yêu đương một thời gian dài thuận buồm xuôi gió kết hôn, còn tôi phải phụ trách đám cưới ấy.

Song hiện tại tôi lại phải làm một việc như vậy.

Chú rể tên là Ngụy Y Nhiên, một người đàn ông trẻ toàn diện về mọi mặt, giàu có, gia cảnh hoàn hảo không tí vết, yêu đương lâu như vậy cũng không thay lòng, chắc tướng mạo cũng bình thường thôi.

Cô dâu tên là Lí Khả, gia đình khá giả, tốt nghiệp một trường cao cấp, chắc là một cô gái thông minh.

Tôi ấn số điện thoại gọi cho Ngụy Y Nhiên, thương lượng thời gian gặp mặt để bàn bạc chi tiết, bên kia đầu dây điện thoại, giọng nói của Ngụy Y Nhiên nồng ấm, quyến rũ, rất rung động lòng người, “Vâng, được rồi, tôi phải bàn bạc thời gian với Tiểu Khả một chút, vì tôi muốn tất cả đều làm theo ý của cô ấy, hẹn được thời gian tôi sẽ gọi cho cô, được không?”.

Tôi nói không vấn đề gì.

Trước khi cúp máy, Ngụy Y Nhiên nói, “Tiểu Khả rất đặc biệt, cô ấy muốn một lễ cưới như công chúa”.

Tôi cúp máy rồi cười nhạt, ai không muốn một lễ cưới như công chúa chứ, làm nghề này bao năm, tôi chưa từng nghe nói có khách hàng nào đề nghị tôi muốn một hôn lễ như lễ đại thọ năm mươi tuổi.

Buổi chiều sếp Vương đi Hà Bắc gặp khách hàng, nền kinh tế không khởi sắc, phạm vi phục vụ của chúng tôi vượt ra cả tỉnh ngoài, thật sự là thấp kém đến vô lí. Đoán chừng trước khi tan làm sếp không thể về kịp, tôi thu dọn đồ đạc, nhân lúc ông vắng mặt liền lặng lẽ về nhà.

Thấy cây cello dựng ở góc phòng, tôi lại bắt đầu cảm thấy mình là đứa ngu ngốc. Từ nhỏ đã không có năng khiếu âm nhạc, vĩnh viễn là một đứa trẻ có thể mở miệng nhưng không thể hát thành tiếng trong đội hợp ca. Sau khi lớn lên, mỗi lần đi hát karaoke, vừa vào cửa liền ngoan ngoãn cầm điều khiển, phụ trách công việc

làm không khí sôi nổi. Người khác hát cả đêm, hậu quả là cổ họng bị khàn, tôi hát cả đêm, hậu quả cánh tay trật khớp. Một đứa như tôi không biết lên cơn điên khủng gì lại muốn mua một chiếc cello về trang trí, khi ngủ không thể ôm chẳng thể ấp, dùng để trút giận cũng quá đắt đỏ.

Tôi mở hộp ra, ôm cái đàn bằng tư thế ôm xác chết. Có thể vì vừa đúng tầm ánh chiều chạng vạng, mặt đàn màu tím giống như có lớp dầu, lấp lánh phát sáng, tôi khẽ vuốt ve nó, sau đó lại thở dài.

Thật đẹp.

Giấy khắc này là giấy khắc tôi đột nhiên bình tĩnh lại sau khi chia tay.

Tôi nhắc cây vĩ lên, tuy hoàn toàn không biết kéo thế nào nhưng cũng may từng xem biểu diễn âm nhạc. Tạo dáng, rất nghệ sĩ, rất thiếu nữ, sau đó đặt cây vĩ lên dây đàn, khẽ kéo.

Căn phòng vang lên tiếng động giống như tiếng ho đau đớn của người bị bệnh ung thư phổi.

Giấy khắc đẹp dễ bình yên ấy đột ngột tan biến, tôi lại cảm thấy chán nản.

6. Chương 6: Thứ Năm, Ngày 30 Tháng 6: Trời Âm U, Chỉ Số Mưa Là 8

Khi đánh răng rửa mặt, tôi nhắm mắt bởi quả tình không muốn nhìn gương mặt xui xẻo của chính mình trong gương. Rồi nhà với tâm trạng buồn bực bất an, chen chúc trong tàu điện ngầm, cả đoạn đường ngửi thấy mùi bánh bao nhân lá hẹ nồng đậm trên người anh chàng IT đối diện, trong lòng hỏi đi hỏi lại bản thân, thế giới này còn có thể khủng khiếp hơn không? Đến đi, tôi chịu được, đưa toàn bộ một lần cho tôi khiến tôi vào cõi Niết Bàn là tốt nhất.

Buổi chiều, Ngụy Y Nhiên gọi điện cho tôi, vẫn nho nhã lịch sự, ngữ khí vô cùng dịu dàng, “Hôm nay Tiểu Khả có thời gian, chúng ta hẹn nhau ở đại sảnh Vạn Hào, có được không? Cô ấy uống trà chiều ở đó”.

Tôi đương nhiên nói được, bạn thấy đấy, kì diệu biết bao, trong cùng một ngày, trời âm u như muốn mưa, nhưng có cô gái có thể nắm tay chồng sắp cưới, mặc váy kiểu Tây ngồi trong đại sảnh làm bộ làm tịch uống trà chiều, nói câu ngọc ngêch “Tôi muốn làm công chúa một ngày” với người tổ chức hôn lễ, nhưng có cô gái, ví dụ như tôi, phải giấu nỗi hận đối với bạn trai cũ, lời chất vấn bạn thân cũ trong lòng, băng qua nửa thành phố, đi nghe những lời nhảm nhí ngọt ngào đó.

Vì vậy đừng có nói với tôi rằng thế giới này rất công bằng, Martin Luther King^[1] có thể đã nói: “Tôi có một giấc mơ”, nhưng nửa sau nên là “Có điều nó có thể chỉ là một giấc mơ”. Những người cấp tiến lạc quan mù quáng đã không cho ông nói hết, nếu không ông cũng sẽ không chết vì bị ám sát.

[1] Martin Luther King, Jr (15 tháng 1 năm 1929 – 4 tháng 4 năm 1968) là mục sư Baptist, nhà hoạt động dân quyền Mỹ gốc Phi, đoạt giải Nobel Hòa Bình năm 1964.

Trong đại sảnh có ban nhạc chơi đàn, tôi nhìn thấy đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, Ngụy Y Nhiên giống như giọng nói của anh ta, toàn thân không thiếu sót, nho nhã, lịch sự, dáng vẻ hiên ngang, cách xa năm mét đã có thể thấy hào quang “Tôi đến từ gia đình tốt” lấp lánh toàn thân anh ta.

Nhưng Lí Khả, lần đầu tiên nhìn thấy cô ta, tôi đã có cảm giác khó chịu, cô ta cũng không hề có thiếu sót nào, nụ cười vui vẻ, thu hút ánh nhìn, đến mắt cá chân cũng phát sáng lấp lánh, song toàn bộ con người lại khiến tôi cảm thấy rất không thoải mái. Bắt tay rồi ngồi xuống, bắt đầu bàn về chi tiết hôn lễ, sau khi nói chuyện vài câu, tôi hiểu ra cảm giác của tôi đối với Lí Khả không phải hoàn toàn đến từ ghen ghét mà người ngồi trước mắt tôi rõ ràng chính là một con búp bê Barbie loại lớn biết hỏi biết đáp.

Lí Khả nói giọng Đài Loan nũng nịu nhưng thể hiện được bản sắc riêng của mình một cách có kĩ thuật, “Tôi muốn trong hội trường, chỉ cần những chỗ quan khách có thể nhìn thấy đều phủ hoa hồng tím, nhớ rõ là màu tím đầy nhé, nhất thiết đừng là màu hồng, màu hồng tầm thường lắm, hơn nữa cũng không hợp với màu da của tôi”.

Tôi viết vào sổ, hoa hồng tím. Sau khi viết xong, lục lại mở kiến thức thực vật học ít ỏi trong đầu, sau đó nói, “Được, nếu có chúng tôi sẽ phụ trách giúp cô, nếu không có, chúng tôi sẽ tìm cho cô số điện thoại của mấy trung tâm nghiên cứu thực vật”.

Lí Khả bật cười khanh khách, ánh mắt mê hoặc hướng sang Ngụy Y Nhiên, “Nếu không có, các bạn hãy sơn hoa hồng thành màu tím. Chúng tôi trả phí dịch vụ”.

Tôi ghen hòng, gương mặt Ngụy Y Nhiên lại vẫn vui vẻ, ánh mắt nóng bỏng nhìn vị hôn thê hợp màu tím nhất của anh ta.

Tôi nhìn sang chỗ khác, tạm thời thu lại nụ cười cứng đờ trên mặt, sau đó thở dài trong lòng, thật dài, thật dài.

Nếu là ba ngày trước, nhìn thấy cảnh này, tôi sẽ vừa chửi thề, “Đúng là một đôi vợ chồng ngớ ngẩn”, vừa ép mình đừng ghen ghét, sau đó buổi tối về nhà, tôi sẽ nói với anh ta, anh xem, so ra, yêu cầu của em đơn giản hơn nhiều, vô hại hơn nhiều.

Tôi sẽ vui vẻ cả ngày vì nụ hôn anh ta lưu lại trên chóp mũi tôi vào sáng sớm.

Tôi sẽ phấn khích cả đêm vì cốc trà anh ta rót cho tôi khi tôi gấp rút làm việc lúc đêm khuya.

Làm công ăn lương trong ngành này, tôi từng gặp đủ loại hội trường tổ chức đám cưới, xa xỉ, ầm ập hay cổ quái, nhưng mỗi lần tôi tưởng tượng đến đám cưới của tôi và anh ta, tôi luôn cảm thấy bất kì hình thức nào đều không quan trọng, quan trọng nhất là có anh ta ở đó.

Ba ngày nay, tôi luôn cảnh cáo bản thân, đừng sa vào hố sâu hồi ức không thấy đáy ấy, một khi nhảy vào, liền vạn kiếp không trở lại, nhất định sẽ bị giày vò đến mức chẳng ra hình thù gì mới có thể dứt ra nổi.

Song ngồi đối diện với đôi tình nhân xứng đôi này, nhìn sơ qua, gương mặt tôi mang nụ cười nhưng trong lòng lại giống như một căn phòng bề bộn vừa bị người ta cướp bóc.

7. Chương 7: Thứ Sáu, Ngày 01 Tháng 7: Nắng

Mười giờ sáng, cuối cùng tôi cũng đợi được cú điện thoại chết tiệt đó.

Nhìn số gọi đến hiển thị trên màn hình, trong lòng tôi thất kinh, cảm giác đột nhiên dâng lên lại là sự vui mừng. Đúng, chính là loại hạnh phúc sau khi nhận điện, hỏi anh ta, anh ở đâu đấy, chúng ta đi đâu ăn cơm, đi đâu xem phim.

Nhưng ảo tưởng đó biến mất trong nháy mắt, tôi hiểu ra rằng đây có thể là cuộc điện thoại tôi vĩnh viễn không quên được, song cho dù lâu dài hay ngắn ngủi, đều không liên quan tới cảm giác hạnh phúc.

Tôi cầm điện thoại chạy ra phòng uống nước, sau đó chống mạnh lên tủ lạnh, ấn phím nghe.

“A lô?”. Giọng tôi run rẩy, ỉu xìu.

“Đang đi làm à?”.

“... Chúng ta có thể bỏ qua mấy lời này được không?”.

“... Được, anh, anh muốn gọi điện để giải thích với em nhưng anh không dám, không dám gọi cú điện thoại này”.

Tôi gắng sức hít thật sâu, thầm nhắc trong lòng hết lần này tới lần khác, Hoàng Tiểu Tiên, giữ bình tĩnh, Hoàng Tiểu Tiên, giữ bình tĩnh.

“Anh biết anh có lỗi với em, gọi cho em cú điện thoại này quả thật rất khó, anh không nghĩ ra phải nói gì với em...”

Nhưng tôi vẫn không giữ được bình tĩnh, “Đừng có giả trò này, được không? Ban đầu khi anh theo đuổi tôi, gọi điện tỏ tình với tôi, lời đạo đầu với lời anh nói bây giờ y như nhau, được, nếu đã khó nói như vậy, tôi lại khiến anh sợ hãi, vậy tôi hỏi anh trả lời, được không? Bắt đầu từ khi nào?”.

“... Nửa năm trước”.

“Nửa năm trước? Tháng trước anh với cô ta còn mừng sinh nhật cùng tôi!”.

“Đúng, nhưng bọn anh vẫn không tìm được cơ hội thích hợp để nói chuyện này”.

“Vớ vẩn, ba chúng ta ngày nào chẳng bên nhau, tuần trước chúng ta còn bàn bạc xem đi đâu nghỉ hè cùng nhau, các người coi tôi là cái gì hả? Khán giả trung thành trong tình yêu nồng nhiệt của các người? Hay là vẫn luôn cân nhắc trước tiên đừng bóc trần sự việc buồn nôn này, bởi nói không chừng ngày nào đó tôi còn có thể muốn 3P (3 person) cùng các người ư?”.

“Chính là như vậy! Tiểu Tiên, anh sợ nhất em như thế này! Em có thể đừng cay nghiệt như vậy không? Có thể, có thể đừng hùng hổ dọa người như vậy không...”.

“Điều đó thật đáng buồn cười, ban đầu là ai nói với tôi, em à, anh thực sự thích thói cay nghiệt của em?”.

“Tiểu Tiên, anh mệt rồi, khí chất của em quá mạnh mẽ, anh cho em biết, một bàn tay không vỗ ra tiếng, chúng ta tới mức này thực sự không chỉ là lỗi của riêng anh...”.

“Này, để tôi nói cho anh biết, tôi cay nghiệt như vậy vì anh rất đáng để tôi cay nghiệt!”.

“Tiểu Tiên...”.

“... Anh muốn tôi khóc cho anh xem ư? Muốn tôi khóc đến mức không thở nổi, thổn thức nói, cầu xin anh đừng rời xa tôi, hãy quay trở về? Vậy thì ngay từ đầu, anh thực sự đã tìm sai người rồi, tôi từ nhỏ đến lớn, toàn thân trên dưới, thiếu hụt duy nhất cái gene đó, chính là khóc cầu xin anh quay đầu...”.

“Tiểu Tiên, anh không phải vì cầu xin em tha thứ mới gọi điện cho em...”.

“....”.

Máu trong huyết quản trong chớp mắt lấp đầy lồng ngực như khi bị tai nạn giao thông.

Đột nhiên tôi không thể nói ra lời nào.

“Hai chúng ta ở bên nhau có lẽ thực sự không thích hợp. Em mắng anh đi, lần này, anh bằng lòng nghe hết từ đầu đến cuối những lời nguyên rủa cay nghiệt độc ác của em”.

Một câu tôi cũng không nói ra nổi, tôi nghe thấy nơi xa xôi nào đó vọng đến tiếng bọt khí vỡ tan, tôi biết, đó là nguyện vọng hèn mọn, bị tự tôn kìm nén, mong ước anh ta quay đầu của tôi.

Đầu bên kia điện thoại cũng lặng im.

Tôi muốn cúp máy một cách phóng khoáng, để lại bóng lưng đẹp đẽ, nhưng tôi vẫn không nhịn được, đối với kẻ tôi đã yêu năm năm, nói một câu cuối cùng trong cuộc tình này.

“Tôi sẽ không chửi anh khốn nạn nhưng tôi sẽ chứng minh cho anh thấy, anh là thằng khốn từ đầu đến chân. Tạm biệt”.

Cúp máy, hai đầu gối tôi mềm nhũn, ngồi xồm trước tủ lạnh.

Tủ lạnh phát ra âm thanh ù ù, tôi nghĩ một cách ngây thơ, không biết âm thanh này có thể che đi tiếng gào khóc của tôi không. Nghĩ đi nghĩ lại, tôi chọn quyết định dung hòa, tôi dốc toàn bộ sức lực bật khóc, muốn nét mặt méo mó bao nhiêu thì méo mó bấy nhiêu nhưng lợi hại ở chỗ tôi không hề phát ra chút âm thanh nào.

Tôi cố gắng nặn ra một người sắm vai bà chị tri kỷ trong đầu, an ủi khuyên nhủ bên tai tôi, Tiểu Tiên, em có thể vượt qua được, em sớm đã biết, việc anh..., tôi tình nguyện..., kết cục không phải A thì là B, cho dù phản bội em thì có gì đáng khóc lóc. Đàn ông có thể vừa phản bội em, vừa cầm dao đâm chính mình. Đàn ông có thể vừa phản bội em, vừa hối hận đổ dành bản thân uống thuốc trừ sâu. Đàn ông còn có thể vừa phản bội em, vừa giơ cao quả bóng bay treo cái biển phía dưới: Trọn đời trọn kiếp yêu em.

Sau lưng vang lên tiếng ho khe khẽ, tôi cả kinh, vội vàng lau nước mắt, quay người liền nhìn thấy Vương Tiểu Tiện đứng trước cửa phòng uống nước.

Tôi hoàn toàn tuyên bố đầu hàng đối với ngày vô cùng kinh khủng này, tôi có thể chấp nhận cú điện thoại đâm máu đó, song lúc này, quả thực tôi không muốn để gã đồng nghiệp tôi ghét nhìn thấy bộ dạng này của tôi.

Tôi nhìn Vương Tiểu Tiện, muốn gặng nặn ra nụ cười “Tôi không sao”, nhưng không thành công.

Vương Tiểu Tiện cúi xuống nhìn tôi, vẻ mặt thờ ơ, nửa phút sau, anh ta mở miệng nói: Lốp trang điểm của cô bị nhoe rôi.

Sau đó quay người rời phòng uống nước.

Tôi rất muốn cầm cái cốc thủy tinh bên cạnh ném vào lưng anh ta.

Nhưng đến sức lực để nhắc cánh tay lên tôi cũng không có.

8. Chương 8: Thứ Bảy, Ngày 02 Tháng 7: Nóng

Lúc này là bốn giờ sáng, tôi vô tri vô giác ngồi trên ghế sofa, bất động nhìn bức tường không chớp mắt.

Luôn có những giây phút như thế này, tôi chỉ muốn quỳ xuống khóc to, không ngừng gào khóc, cẩn thận e dè đi hết từng bước một nhưng lại làm sai câu hỏi lựa chọn về anh ta. Tôi hận đối thủ không nhập vai này, rõ ràng chúng tôi có thể diễn tốt bộ phim, làm nên một happy ending, nhưng anh ta lại ép tôi thần kinh phân liệt, đầy tối tăm, tính cách nhân vật phức tạp đến mức đáng được nhận giải Oscar cao quý.

Còn nhớ khi anh ta mới yêu tôi, vẫn còn trong thời kì mặn nồng, bao nhiêu lần anh ta bị đánh gục bởi sự cay nghiệt của tôi, ôm bụng cười rồi nói, nha đầu, nằng nết là hạt cười của trăm.

Thỉnh thoảng anh ta cũng sẽ tò mò hỏi rằng tâm trạng như thế nào mới có thể khiến lời lẽ của tôi cay nghiệt một cách lạ lẫm, bất ngờ như thế.

Tôi vẫn chưa kịp nói cho anh ta, điều này còn cần tâm trạng như thế nào? Cô gái như tôi, phía trước bằng phẳng, sắc đẹp bình thường, nếu yêu một người, phải dựa vào điều gì để khiến anh ấy nhớ tôi? Với cô gái xinh đẹp, một ánh mắt, một nụ cười liền khiến người yêu điên đảo thần hồn, nhưng tôi chỉ có thể suy đoán cẩn trọng, cố gắng khiến lời vừa nói ra là bắn trúng đối phương.

Sự cay nghiệt đó của tôi từng khiến anh ta rung động, giờ lại biến thành con dao hai lưỡi, đâm lại tôi vào lúc kết thúc.

Tôi cứ ngồi như vậy trên ghế sofa, bất động. Cú điện thoại ấy đã làm tổn thương tôi, cũng phá vỡ giấc mộng yếu ớt mà mấy ngày nay tôi không dám thừa nhận, tôi khẽ nói đau nhưng đến không khí xung quanh cũng đều hết thấy duy trì sự im lặng.

Tôi có thể đuổi theo chửi anh ta như tát nước, hoặc quỳ gối giữ anh ta lại. Song tôi đã bị lòng tự tôn to lớn của mình cướp mất quyền phản kháng, tôi nỗ lực nói với bản thân, nếu có một ngày, anh ta không còn yêu mày, vậy thì con người này của mày, khóc lóc náo loạn cũng là sai, im lặng cũng là sai, đau khổ đáng thương cũng là sai, bình bĩnh tức giận cũng là sai, mày và anh ta cùng hít thở, chung số kiếp trên một địa cầu cũng là sai, có lẽ có thể chết vì anh ta? Ha, đó càng là một sai lầm khiến anh ta chửi té tát lúc tỉnh mộng nửa đêm.

Bất đắc dĩ đã tới bước này, ngoài để lại bóng lưng phóng khoáng rời ra đi, thì làm gì cũng không ổn.

Tôi nhìn sang bên cạnh, đột nhiên cảm thấy dấu vết anh ta từng ngồi bên cạnh tôi trên ghế sofa vẫn còn, trong nhà vệ sinh còn có bàn chải đánh răng của anh ta, bức ảnh chụp chung trong tủ kính còn mãi với thời gian.

Tôi biết ở nơi nào đó trên thế giới, nhất định đang diễn ra những cuộc sinh li tử biệt bi tráng hơn, nhưng tôi của lúc này, một mình, tứ bề đều là hồi ức, bởi thế khắp chốn đều đang lãng trí tôi, cực hình như vậy càng đáng sợ.

Ngồi tới sáu giờ sáng, tôi đi tắm, sau đó tới công ty, cố gắng khiến bản thân mình trông bình yên vô sự.

Vừa ngồi xuống chưa được bao lâu, Vương Tiểu Tiệp đã đến, cứng ngắc nhìn tôi một cái, coi như chào hỏi, sau đó ngồi vào vị trí, bật máy tính, đeo tai nghe, bắt đầu đoạn tuyệt với thế giới.

Tôi cảm thấy ở một nơi nào đó trong trái tim ngọt ngào như thể những miếng ghép Tetris[1] sắp dần lên tới đỉnh.

[1] Trò chơi ghép hình trên máy cầm tay.

Ngơ ngẩn ngẩn ngẩn chống đỡ qua buổi trưa, sự mệt mỏi găm nhấm từng chút từng chút ý chí của tôi, không phải cơn buồn ngủ mà là sự mệt nhọc mềm yếu vô biên, vừa định xin phép sếp Vương nghỉ ốm, Ngụy Y Nhiên gọi điện tới, nói Lí Khả có vài ý tưởng mới, muốn nói chuyện với tôi. Mai anh ta phải đi công tác vì thế chỉ có chiều nay.

Tôi chỉ có thể nói đồng ý, sau đó thu dọn tài liệu chuẩn bị xuất phát, lúc này Vương Tiểu Tiệp đột nhiên đứng lên, đề nghị đi cùng tôi.

Tôi vô cùng kinh ngạc, không biết có phải anh ta lại muốn giày vò tôi, Vương Tiểu Tiệp nói bằng vẻ mặt dè dặt, sếp Vương bảo tôi và cô cùng làm việc này.

Suốt cả quãng đường đi, tôi đành im lặng hợp tác với Vương Tiểu Tiệp, tới một Spa xa hoa đắt đỏ nào đó, gặp cô dâu Barbie luôn luôn có ý tưởng mới.

Lí Khả mặc áo choàng tắm, kéo người chồng tương lai tốt tính đang mặc plet, ngồi trước mặt chúng tôi, lông mi khẽ chớp chớp. Cô ta lấy ra một quyển sổ nhỏ, bắt đầu lách tách nói nhanh như tên bắn: “Gần đây tôi đã tham khảo rất nhiều tài liệu, thực ra cũng là làm việc mà, đúng không, tôi giúp cô bớt bao nhiêu việc đấy, cô Hoàng”.

Tôi sưng người mất một giây, sau đó nói, “Ừm, cảm ơn cô”.

“Tôi muốn kiểu hôn lễ vừa mơ mộng vừa đầy trí tuệ, tôi không muốn để người khác cảm thấy tôi chỉ là một cô gái may mắn, tìm thấy người phù hợp với tôi nhất trên thế giới, sau đó kết hôn, tuy đều không sai, nhưng cô biết không, ôi giới, cô là con gái, cô nhất định biết, như vậy quá đơn giản, đúng rồi, không có cảm giác hồi hộp, mong chờ”.

Tôi cảm thấy đằng sau có người dùng búa đập mạnh vào đầu tôi một cái, bên tai vang lên tiếng ù ù.

Tôi không biết, tuy tôi là con gái, nhưng tôi không biết cô gái này đang nói gì.

“Ôi giới, chính là muốn nói tôi không muốn nơi tổ chức bình thường đến thế, như vậy rất dễ buồn tẻ, đúng không, tôi hy vọng có chút hồi hộp, mong chờ”.

Tôi nghĩ một chút, vẫn không nhận được nói: “Ý của cô là chúng tôi cần thuê vài kẻ thứ ba đến gây âm ỉ?”.

Lí Khả chắc chắn không có ý này, vẻ mặt bỗng chốc trở nên cứng ngắc, đôi mắt to vô thần trợn trừng nhìn tôi, Ngụy Y Nhiên cười phì một tiếng, Lí Khả đưa mắt, phẫn nộ nhìn anh ta.

Vương Tiểu Tiệp ngồi cạnh tôi vẫn luôn như bức tranh tĩnh vật đột nhiên lên tiếng: “Cô ấy đùa đấy, cô tiếp tục đi”.

Lí Khả nhìn ra thái độ của tôi, liền thu lại mấy thứ cảm xúc bé nhỏ kì lạ ấy, bắt đầu ngâm nga từng ý tưởng ghi trong quyển sổ của cô ta.

“Đầu tiên, tôi muốn việc xuất hiện của tôi phải cực kì đáng ngạc nhiên, về âm nhạc tôi không muốn “Wedding March”, mọi người đều sử dụng bài này nhưng bài hát tôi muốn cũng phải có liên quan đến hôn lễ, không thể là nhạc Trung, bài hát tiếng Trung rất không có phong cách, nhất định phải là nhạc cổ điển”.

Tôi viết như bay những yêu cầu của vị công chúa này, kì quái, chữ mình viết lúc to lúc nhỏ, lúc rõ lúc mờ.

“Cách tôi lên sân khấu cũng phải đặc biệt, tôi muốn xuất hiện một cách bất ngờ, mọi người đều không đoán được tôi đi ra từ đâu, mọi người đều phải tìm kiếm, sau đó “ầm”, tôi liền xuất hiện, khiến mọi người giật mình, nhưng lại phải lảng mạn nhé, không thể quê mùa được”.

Đặt cô vào khinh khí cầu, rồi thả lên trời, sau đó chọc một cái, “ầm”, rớt xuống, khiến mọi người giật mình, vẫn lảng mạn. Tôi thầm tính toán.

“À, đúng, tôi muốn một đoạn phim ngắn, kể từ hồi tôi và Ngụy Y Nhiên đi mẫu giáo, khi ấy chúng tôi cách nhau một phương trời, ai có thể nghĩ sau này sẽ tương ngộ, vì vậy các bạn phải bắt đầu tìm diễn viên nhí có hình dáng giống tôi, thời kì thanh niên thì tôi tự diễn là được rồi...”.

Não trái tôi giống như bị một đôi tay to nắm lấy, liên tục đập vào tường, tiếng ầm ầm, giọng nói sắc nhọn, trợn trêu của Lí Khả mơ hồ lúc gần lúc xa, vô cùng chói tai, tầm mắt của tôi trở nên mơ hồ, tứ bề bỗng chốc như một bộ phim không thật, lại rất giống bồn tắm hơi nhỏ, vĩnh viễn đầy hơi nước, đứng trong hơi nước mê mẩn, tôi chỉ muốn nằm xuống, cuối cùng tôi cũng đành nằm xuống.

Tôi cảm thấy Vương Tiểu Tiệp đang ra sức lắc tôi, “Tiểu Tiên, sắc mặt cô rất kém”.

Tôi cố gắng lên tiếng: “Cái gì?”.

“Tôi hỏi cô, có phải buổi trưa cô không ăn gì? Bữa trước cô ăn là khi nào?”.

Tôi dần dần hiểu ra câu hỏi của Vương Tiểu Tiệp, sau đó từ từ bắt đầu tìm câu trả lời, đúng vậy, hình như rất lâu rồi tôi chưa ăn, lần trước ăn là hôm qua, hay hôm kia, hay...

Trước khi tôi mất đi tri giác, từ đầu đến cuối tôi đều không nghĩ ra câu trả lời.

9. Chương 9: Chủ Nhật, Ngày 03 Tháng 7: Trời Nóng, Nhiều Mây

Tôi tỉnh dậy bởi tiếng khởi động xe, khi mở mắt đã là quá nửa đêm, tôi nằm trên chiếc giường của mình, Vương Tiểu Tiệp đang hết sức chăm chú chơi PS2 của tôi.

“Anh làm gì đấy?”. Tôi ngồi dậy hỏi Vương Tiểu Tiệp.

“Tỉnh rồi à? Vậy tôi đi đây”. Vương Tiểu Tiệp ra vẻ như trút được gánh nặng.

“Là anh đưa tôi về à?”.

“... Đúng, tôi ngồi xem trò vui, sau đó cùng về”. Vương Tiểu Tiệp tập trung tinh thần chơi điện tử, vẫn trả lời tôi bằng giọng điệu lấp lửng như thường ngày.

Nhưng trong lòng tôi dâng lên sự cảm kích không lời, chẳng trách vai diễn phản diện trong phim dễ thể hiện xuất sắc, bởi họ phản diện lâu rồi, thi thoảng chính diện một cái, thực sự có tác dụng khiến người ta cảm động.

Vương Tiểu Tiệp đặt tay cầm game xuống, “Đi đây, cô nghỉ ngơi tử tế vào, trên bàn có cháo, tự ăn đi nhé”.

Tôi cảm thấy rất ấm áp, đồng thời cũng cảm thấy rất lúng túng. Vương Tiểu Tiệp quay người rời đi, tôi mở miệng lên tiếng: “Cảm ơn anh nhé, Vương Tiểu, à, không phải, Vương, Vương...”.

Cùng làm việc với Vương Tiểu Tiệp lâu như vậy, tôi lại quên mất tên thật anh ta là gì.

Vương Tiểu Tiệp dút hai tay vào túi, vẻ mặt vô cảm, nhưng ánh mắt nhìn tôi đầy thâm ý, “Ngoài việc cô không biết tên thật của tôi, tôi là người ở đâu, phụ trách việc gì ở công ty, đã kết hôn hay chưa, cô cũng đều không biết, bởi cô chưa từng quan tâm cho nên không cần thấy ngại”.

Anh ta nói đúng, tôi chưa từng quan tâm người ngày ngày sớm chiều tiếp xúc này.

Đột nhiên tôi có một cảm giác, tình cảnh tồi tệ hiện nay đều là hậu quả tôi đáng nhận lấy từ việc lơ là người khác.

Vương Tiểu Tiệp mở cửa, để lại bóng lưng lặng lẽ khiển trách tôi.

“Nhưng tôi biết khuynh hướng tình dục của anh!”. Tôi gần như sắp thốt ra miệng may mà lí trí cuối cùng đã ngăn tôi lại.

Ăn cháo xong, tôi phát hiện Vương Tiểu Tiệp còn gọt cho tôi một quả cam. Cách quan tâm rẻ tiền như vậy chỉ anh ta mới có thể làm ra.

Tôi bước tới bên giường, bỏ nhào xuống, sau đó tự nói với mình, tôi nay coi như mình chết máy, đừng hồi tưởng, cũng đừng suy nghĩ gì cả, chỉ ngủ một giấc thật ngon.

Tới khi nằm lên giường, tôi mới phát hiện ra, nguyện vọng “ngủ một giấc thật ngon” này sao mà khó thực hiện đến thế. Trước đây không lâu, hàng ngày chỉ cần quá mười giờ tối, tôi liền lộ ra dáng vẻ người nghiện, ngáp lên ngáp xuống, tứ chi rã rời, nói năng lung tung, chỉ cần đầu gặp gối, đến tâm trạng “A, thật hạnh phúc” cũng không kịp cảm nhận, đã hỏa tốc tiến vào chiêm bao, nhưng bây giờ tôi giống như cá trạch, men theo mép giường lăn qua lộn lại, tìm kiếm tư thế thoải mái nhất nhưng kết quả đều uống công.

Tôi bắt đầu đếm cừu, sau khi đếm tới số có ba đơn vị, cảnh tượng trong đầu tôi bắt đầu trở nên khủng khiếp, hàng trăm con cừu chen chúc nhau trong không gian nhỏ hẹp, cúi xuống nhìn tôi, chính là một đám lông to lúc nhúc.

Tôi nổi hết da gà, sau đó ra khỏi giường, thí nghiệm chiêu thứ hai chữa bệnh mất ngủ – uống sữa.

Trong tủ lạnh có một hộp sữa đã mở, tôi uống một ngụm hết nửa hộp, sau đó trở lại giường, bày ra dáng vẻ sắp chết, chờ cơn buồn ngủ vậy gọi. Nhưng cơn buồn ngủ chưa tới, bụng liền có phản ứng, giật giật từng cơn, lúc gần lúc xa, lúc nặng lúc nhẹ. Tôi chửi một tiếng, mày còn có thể xui xẻo hơn nữa không Hoàng Tiểu Tiệp, sau đó chạy vội vào nhà vệ sinh.

Khi ra khỏi nhà vệ sinh tôi yếu ớt mở tủ lạnh, nhìn hạn sử dụng của hộp sữa đó.

Đã quá hạn hai tháng rồi nhưng nó vẫn trong tủ lạnh của tôi, gặp phải kẻ tiêu dùng tình nghĩa đến vậy, làm một hộp sữa, điều này thực sự là phúc phận kiếp trước nó tu được.

Thế là trong tiếng gào thét ngắt quãng của bồn cầu suốt cả đêm, cuối cùng tôi cũng thành công rút cạn chút sức lực cuối cùng, cả người mềm oặt, nằm quẩn chán, nặng nề ngủ trên ghế sofa, không hề mộng mị.

10. Chương 10: Thứ Hai, Ngày 04 Tháng 7: Nắng, Gió Lớn

Mơ mơ màng màng ngủ cả một ngày, khi tỉnh dậy đã là năm giờ sáng ngày hôm sau. Nhìn hộp sữa quá hạn có lẽ sẽ trở thành bạn tri kỉ trên con đường đời dài đằng đẵng sau này của tôi. Tôi ngồi trên giường, dựa vào cửa sổ, ngây ngốc rất lâu. Tôi tưởng tượng bản thân mình là một viên đá mọc rêu xanh, đến từ một tí năm trước, không cần suy nghĩ, cũng không cần nguy trang, càng không cần ra vẻ êm xuôi, đi khắp nơi nịnh nọt.

Tôi chỉ là một hòn đá, thậm chí đến hít thở cũng không cần.

Suy tưởng lan man này khiến tâm trạng tôi tốt lên rất nhiều. Chớp mắt đã qua tám ngày, trong tám ngày ấy, tôi rõ ràng có thể túm áo anh ta khóc lóc, hoặc hắt a-xít lên gương mặt ngọt ngào của cô bạn thân kia, hay cầm dao lam tự hành hạ bản thân. Nhưng tôi không làm gì hết, đến hồi tưởng tôi cũng kìm nén chính mình, tâm trạng của tôi cẩn thận dè dặt, đúng khuôn phép hơn so với bất cứ lúc nào. Bước đầu tiên tôi đã làm được, không giữ thể diện cho đôi tự biên tự diễn thích đóng kịch ấy, không cho họ bất cứ phản hồi nào khiến họ kích động, bước này tôi đã làm được.

Nhưng cũng tiêu hao sạch toàn bộ sức lực của tôi.

Con thạch sùng khi gặp nguy hiểm tuyệt đối không phí sức dây dưa, lập tức đứt đuôi tháo chạy. Nhưng thứ thực sự giãy vò có lẽ là quá trình mọc lại cái đuôi ấy.

Tôi mơ hồ, hoàn toàn không biết nên làm thế nào để đi về phía trước. Nếu là mong ước anh ta quay lại, đến vết bản kinh khủng nhất trên cơ thể có lẽ cũng sẽ coi thường tôi; nhưng kết quả của việc dốc hết sức, sống chết chịu đựng lại chính là cơ thể phản bội tôi.

Tôi muốn trốn đi, bên ngoài vẫn có gió và nắng đẹp, trong mắt tôi cũng chỉ là một màn mưa sầu gió tủi, tôi chỉ muốn trốn trong nhà, đợi cái đuôi của tôi mọc lại. Từ góc độ kĩ thuật mà nói, chẳng có chương ngại nào không thể vượt qua, vì bây giờ cho dù là giấy vệ sinh trên taobao[1] cũng có bán.

[1] Taobao: trang web mua bán online của Trung Quốc.

Tôi lấy điện thoại ra, muốn gọi cho sếp Vương xin nghỉ vài ngày.

Sếp Vương trầm mặc hồi lâu bên đầu dây bên kia, sau đó mới nói, bây giờ cô ra ngoài ăn bữa cơm với tôi.

Tôi nhìn mình trong gương, không chỉ đầu tóc rối bù, hình dung một cách hay ho hơn, người trong gương khô quắt, trắng nhợt, toàn thân trên dưới chỉ còn lại bóng mắt coi như còn đầy đà.

Sếp Vương thấy tôi im lặng hồi lâu, liền mất bình tĩnh, gào lên, “Nhà hàng Phúc Môn, mười hai giờ, đến muộn trừ lương!”.

Tôi suy sụp hoàn toàn, đúng thật là, cuộc đời biến đổi vô thường không nơi trốn chạy, muốn bịt tai trộm chuông cũng có người cầm ống nhòm quan sát bạn.

Tôi lấy hết dũng khí nhìn lại mình trong gương một lần nữa, sau đó hoàn toàn từ bỏ suy nghĩ cải thiện bề ngoài của mình, bởi tôi nghĩ sếp mời, nếu không phải thịt dê nhúng, thì là cơm bình dân ở một tiệm nhỏ bên đường, cho dù trên áo còn dính kem đánh răng, tôi vẫn thản nhiên ra khỏi nhà.

Nhân viên phục vụ mặc áo đuôi tôm lịch sự mở cửa cho tôi, ánh sáng lấp lánh ào đến, xung quanh đều là âm thanh leng keng phát ra từ những bộ đồ ăn bằng bạc, nam có nữ có, ai nấy đều mặc giống Barbie và Kenny, phía dưới tôi đi giày thể thao, phía trên mặc áo len chui đầu của Nike, gấu áo dính một vệt kem đánh răng.

Sếp Vương chăm chú nhìn tôi từ xa với mặt mặt sững sờ. Tôi thăm nghĩ trong lòng, không ổn, sếp Vương mời tôi đến cái nơi dùng bữa trung bình một lần tiêu hơn một trăm tệ, nếu không phải muốn nướng thì là muốn nhúng nước tôi.

Tôi đứng đối diện với sếp Vương, cung kính nói, “Tổng giám đốc Vương, tôi đến rồi”. Sếp Vương nhàn nhạt, liếc tôi một lượt từ trên xuống dưới, sau đó nói: “Ồi, thật muốn giả vờ không quen cô”.

Nhân viên phục vụ bước chân không hề phát ra tiếng động như âm hồn đứng sau lưng tôi, lén lén lút lút kéo ghế cho tôi, tôi vung tay một cái xém chút vỗ lên mặt anh ta, “Không cần, tôi tự làm”.

Nhân viên phục vụ đoán được loại như tôi không có khả năng sẽ đến chiếu cố lần thứ hai cho nên dừng cảm khinh khỉnh nhìn tôi một cái rồi đi mất.

Tôi vô cùng sợ hãi ngồi xuống, sau đó ngẩng ngốc nhìn sếp Vương, chờ ông mở lời, vì trong lòng căng thẳng nên nhìn đâu cũng thấy kẻ địch. Tôi không hề sợ ông sa thải tôi chút nào, dù sao đã thăm tới cực điểm rồi, bị kịch lớn hơn nữa đối với tôi mà nói chỉ là điểm tâm sau bữa ăn mà thôi. Điều tôi sợ là đột nhiên sếp Vương lên tiếng nói với tôi: “Tiểu Tiên à, thực ra đối với cô tôi luôn...”

Tôi đã chuẩn bị sẵn rồi, chỉ cần sếp Vương nói ra những lời như vậy, tôi sẽ dứt khoát cất bước đi ngay.

Nhưng sếp Vương bình tĩnh, ôn hòa, đưa tay ra dẫu rất đẹp, nhân viên phục vụ giống như âm hồn liền xuất hiện sau lưng tôi, rót đầy rượu vang vào cốc trước mặt tôi.

“Rượu này là của Chile, cô thử đi, có vị anh đào và chocolate đen”.

Tôi ngoan ngoãn bưng cốc lên nếm thử, quả nhiên là hàng thượng hạng so với Trường Thành Thiên Hồng[2] thêm Sprite mà tôi tự chế, nếm kĩ thấy trong miệng tràn đầy hương vị nhân dân tệ thơm lừng, mới mẻ.

[2] Trường Thành Thiên Hồng: một loại rượu vang của Trung Quốc.

Tôi đứng ngồi không yên, cuối cùng không nhịn được liền hỏi: “Tổng giám đốc Vương, trưa thế này gọi tôi ra uống rượu là có việc ạ?”.

Sếp Vương nói lảng sang chuyện khác, “Rượu này mà ăn cùng thịt lợn là tuyệt nhất, cô không theo đạo Hồi chứ?”.

“Có phải ông muốn sa thải tôi?”.

“Đừng có nghĩ vớ vẩn, thể hệ các cô, sao mà cả nam lẫn nữ đều có mắc chứng bệnh đa nghi, hay suy nghĩ thế nhỉ?”.

“Vậy ông có ý đồ gì với tôi à?”.

Sếp Vương run tay, đĩa rơi xuống đĩa tạo ra âm thanh giòn giã.

“Hoàng Tiểu Tiên! Cô lớn bằng con gái tôi, tôi có ý đồ gì với cô? Tôi điên mẹ nó rồi”.

Nhìn vẻ mặt thất kinh của sếp Vương, tôi cảm thấy yên ổn trong lòng, nhân lúc cảm giác da mặt vẫn còn đây, tôi vội hỏi rõ ngọn ngành, “Vậy rốt cuộc ông muốn làm gì? Ông khiến tôi rất bất an đấy”.

Sếp Vương lại xếp lại chiếc đĩa, im lặng một lúc với sắc mặt khó hiểu, kì lạ, sau đó ánh mắt dừng ở nơi khác, “Tiểu Vương nói với tôi, hôm cô gặp khách hàng đã bị ngắt, gần đây không nghỉ ngơi cũng không ăn uống tử tế hả?”.

Tôi gật đầu.

“Bởi vì thất tình?”.

Tôi gật đầu.

“Chuyện con con! Làm gì mà cực đoan đến vậy! Mấy người ngu ngốc các cô thật không hiểu nghĩ thế nào nữa”.

Trong lòng tôi dâng lên ngọn lửa phẫn nộ, thất tình thì thôi bỏ qua, bị người ta cười cũng thôi bỏ qua, dựa vào cái gì còn bị ông chủ nhân cơ hội giáo huấn.

Tôi cúi đầu, im lặng.

“Bọn con trai bây giờ tình nghĩa ngàn cân cũng không bằng ngực to bốn lạng! Chúng là giống loài có mới nới cũ, cô đời sống dọ chết có xứng đáng với chính mình không?”.

Tôi không nhịn được nữa, giận dữ nhìn sếp Vương, ông chẳng qua chỉ là sếp tôi, lại không phải kẻ lắm tiền nuôi tôi, ngoài thời gian làm việc, ông dựa vào cái gì mà cho quyền giáo huấn tôi, “Ai ai ai, ai tự tìm cái chết? Ông cũng có con gái, nếu như xấp xỉ tuổi tôi, có lẽ cũng từng thất tình một, hai lần ấy nhỉ? Nếu cô ấy thất tình rồi trở về nhà, ông cũng tùy tiện mắng cô ấy ngu ngốc như vậy à?”.

Sếp Vương không nói gì, quay đầu nhìn đi chỗ khác.

Thịt lợn nướng kèm lát chanh được bê lên, xem ra vô cùng hấp dẫn, sếp Vương bê phần của tôi qua, lấy dao xắt từng miếng cho tôi.

Không biết vì sao, những giọt nước mắt luôn bị tôi đè nén bỗng dưng trào ra, không sao ngăn được.

“Tôi đã cố gắng làm tốt nhất...”.

Tôi cũng không nghĩ ra, rốt cuộc lí do lớn lao nào khiến tôi bật khóc kể lể với sếp của mình. Chẳng qua tôi không nhịn nổi, nhìn thấy sếp Vương chân tay lóng ngóng cắt miếng thịt lợn giúp tôi, đột nhiên tôi muốn trở về nhà, trở lại thành phố bé nhỏ của Sơn Tây ấy, gõ cửa nhà, không cần nói gì, chỉ cần ôm mẹ, nói với mẹ rằng con mệt rồi.

Tôi lấy khăn che mặt, tôi biết tôi đã mất bình tĩnh, lúc này tôi thực sự muốn tìm thấy điểm yếu của thể giới này, sau đó hung hăng, dùng toàn bộ sức lực đá nó một cái.

Sếp Vương chậm rãi mở lời, “Tôi không có cơ hội mắng con gái mình”.

Âm thanh xung quanh bỗng chốc rời đi, bốn bề trở nên vô cùng yên tĩnh.

“Khi đó tôi nghĩ con bé ngốc nghếch vậy, sau này yêu đương, không tránh được bị lừa, đến lúc đó tôi nên khuyên bảo thế nào đây, đầu tiên chắc chắn phải gọi tên khốn ấy đến nhà, đánh ột trận, rồi nói với hắn, cậu

không có mắt, cuộc đời sau này không có nhiều hy vọng. Sau đó đưa con gái ra ngoài ăn bữa cơm, nói với nó, con xem, thức ăn ngon, rượu ngon, đều không thể vì con thất tình mà ngừng phục vụ, đúng vậy, rằng đau không thể chịu được nhưng nó cũng không lấy nổi mạng con”.

Tôi bỏ khăn ăn xuống, nhìn xếp Vương, sếp Vương vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Kết quả, năm nó mười một tuổi, tôi và vợ li hôn, nó theo mẹ ra nước ngoài, hai, ba năm tôi với nó gặp nhau không đến một lần. Tới bây giờ, nó gọi điện cho tôi, tôi hận không thể đếm từng giây nói chuyện, đến giả vờ khách sáo cũng không muốn, tôi hỏi nó, gần đây có yêu đương gì không? Cô biết nó nói thế nào không, ‘Ông có quyền gì mà hỏi tôi chuyện đó’”.

Hai chúng tôi cùng lúc đều rơi vào trầm mặc, khách khứa xung quanh lớn tiếng cười nói, đẩy li đổi cốc, khi tiếng cốc chạm vào nhau phát ra âm thanh lạnh lạnh, khiến người ta giật mình tỉnh lại.

Sếp Vương đặt thịt lợn nướng đã cắt trước mặt tôi, “Ăn đi, uống một ngụm rượu, ăn một miếng thịt”.

Tôi muốn nói cảm ơn nhưng lại thấy kì cục, thế là há lớn miệng ăn, uống, như bộ dạng sếp Vương yêu cầu.

Sếp Vương nhìn tôi, cười một cái.

Đó là nụ cười của người cha hiền hậu.

Trước khi đi, sếp Vương hỏi tôi: “Vẫn chuẩn bị nghỉ một thời gian à?”.

Tôi chưa nói gì, sếp Vương đã nói tiếp: “Làm xong vụ này rồi nói, được không?”.

Tôi gật đầu.

“Về nhà tắm một cái, ngủ một giấc ngon, sửa sang lại mình, đừng làm ột cô gái trẻ giống như hàng tồn kho vậy”.

Tôi gật đầu.

Trên tàu điện ngầm trở về nhà, tôi nhìn gương mặt mình phản chiếu trong tấm gương, trắng bệch, sưng vù, sắc mặt vô cảm, đây thực sự không phải là gương mặt khiến người ta yêu thích.

Tôi phải làm gì đó, đúng vậy, bị chiếc răng đau cướp mất cuộc sống, tin tức như vậy có thể lên tít báo, nhưng cũng thực sự khiến người ta bật cười.

Trở về nhà, tôi lập tức vào nhà vệ sinh, tắm rửa sạch sẽ từ đầu đến chân.

11. Chương 11: Thứ Ba, Ngày 05 Tháng 7: Oi Nóng

Sáng sớm, tôi đứng ngây ngốc trước cây đàn cello nơi góc tường. Nếu bắt buộc phải làm chút gì đó để chuyển dời chỗ đau, vậy thì trước tiên bắt đầu từ nơi này.

Thời kì thiếu nữ xa xôi, tôi luôn vẽ ình một bức tranh kì quái thế này: Một chùm ánh sáng bao phủ lấy tôi, tôi ngồi trước đám đông kéo bản “Tình yêu muôn năm”, các chàng đẹp trai ngồi dưới bị tôi làm ê hoặc tới mức đầu óc choáng váng.

Tôi không biết bây giờ tìm lại giấc mơ thời thơ ấu có phải hơi muộn không, nhưng nếu như giấc mơ dễ dàng tan vỡ như thế, vậy liệu cũng có thể không phân biệt thời cơ mà mơ mộng lần nữa, thực hiện lần nữa?

Tôi ôm cây đàn cello xuất hiện trong công ty, bởi vì tôi muốn sau khi tan làm sẽ tới phòng dạy nhạc gần đó thử học một buổi. Người trong công ty đều vây lấy, muốn xem một chút, sờ thử cây đàn một chút, CICI còn lén lén lút lút kể cho tôi biết, cô ấy từng chia sẻ một đêm cực kì đẹp ở khách sạn với gã đàn ông đẹp trai kéo đàn cello trong dàn giao hưởng, gã đàn ông đẹp trai trần trụi kéo đàn cho cô nghe, hai mắt CICI bừng sáng miêu tả chi tiết cho tôi, nói tới mức tôi bắt đầu nổi da gà.

Vừa ngồi xuống, Vương Tiểu Tiệp liền tiến lại gần, vút cho tôi một tập tài liệu.

“Yêu cầu của Lí Khả đề cập hai hôm nay”.

Tôi mở ra xem, tờ giấy ghi chỉ chút “cao quý tao nhã”, “ý tưởng đặc biệt” nhảy vào tầm mắt tôi, tôi yếu ớt than thở một tiếng, “Cô này thực sự là một...”

“Kẻ ngu ngốc”, Vương Tiểu Tiệp bên cạnh hoàn thành giúp tôi cả câu.

Tôi quay đầu nhìn Vương Tiểu Tiệp, ấn tượng về con người này trong lòng tôi tuy không đến nỗi thay da đổi thịt nhưng thực sự là “đáng chú ý” hơn một chút.

Tan làm, tôi kéo cây đàn cello tới phòng dạy nhạc gần công ty. Vừa bước vào cửa tôi liền hối hận, khắp nơi đều chỉ có các bạn nhỏ ngồi ngay ngắn.

Các bạn nhỏ mở tròn đôi mắt to, nhìn tôi như thể quái vật không đầu. Tôi ôm cây đàn cello to unction, tiến thoái lưỡng nan.

Cô gái đứng giữa phòng học có dáng vẻ là giáo viên quay người nhìn về phía tôi, vừa cười liền lộ ra hai chiếc răng khểnh, thực sự là một cô gái xinh đẹp.

Cô gái xinh đẹp bước về phía tôi, giơ tay, “Tôi là giáo viên lớp sơ cấp, gọi tôi Bân Bân là được rồi”.

Tôi ấp a ấp úng: “Chuyện đó, cô giáo Bân, lớp này có học sinh nào tầm tuổi tôi không?”.

Bân Bân lại cười, “Trước đây có một ông cụ học lớp này, học rất tốt, sau đó đột nhiên trúng gió liền không tới nữa, thật là đáng tiếc”.

Đột nhiên tôi thoải mái hẳn, tuy so với các bạn nhỏ, tôi đã già tới tận xương; nhưng so với ông cụ, tạm thời tôi vẫn chưa có nguy cơ bỏ học vì trúng gió.

Sau khi ngồi giữa các bạn nhỏ, Bân Bân ôm cây đàn ngồi xuống trước mặt tôi.

“Các bạn nhỏ”. Bân Bân nhìn tôi, sau đó lại cười, “Và cả bạn lớn, chào mọi người”.

Các bạn nhỏ cùng hét lên những âm thanh giòn giã, “Chúng em chào cô!”.

Tôi giật mình, suýt chút nữa bật dậy cuống cuống chạy trốn.

“Hôm nay chúng ta học bài ‘Nghiêm túc lắng nghe âm thanh em đàn’. Mọi người cầm cây vĩ, sau đó nhìn tư thế tay của cô”.

Cây vĩ được nâng lên, sau đó chúng tôi đều nhìn Bân Bân, cố gắng mô phỏng tư thế tay của cô ấy, nắm chặt cây vĩ.

“Được rồi, bây giờ các bạn đặt cây vĩ lên dây đàn, dây nào cũng được. Nhẹ tay thôi”.

Tôi nhẹ nhàng đặt cây vĩ lên dây đàn.

“Sau đó các bạn thả lỏng, toàn thân thả lỏng, chỉ tập trung lực trên cổ tay và nghe, đừng nghĩ gì, chỉ tập trung lắng nghe âm thanh các bạn kéo ra”.

Tôi hít sâu, động tác cứng nhắc, đặt cây vĩ lên dây đàn, kéo về phía sau.

Khắp lớp học vang lên những âm thanh vừa nặng nề vừa khàn khàn, khiến cho người nghe thực sự phải nản lòng thất vọng. Cô giáo Bân không hề bị âm thanh này đả kích, cô ra dấu tạm dừng.

“Mọi người biết vì sao âm thanh khó nghe không? Là vấn đề dùng lực, sau khi đặt cây vĩ lên dây đàn, đầu tiên bản thân bạn phải hoàn toàn thả lỏng, khi kéo cây vĩ, không thể dùng lực quá mạnh, nhưng lại không thể hoàn toàn buông lỏng, sau khi kết hợp lực thật tốt, âm thanh bạn kéo ra sẽ vô cùng dễ nghe. Chúng ta làm lại thử một lần nữa, được không?”.

Các bạn nhỏ bắt đầu thực hiện lại lần nữa, tôi cũng lại mất một nhịp, trở nên hoang mang.

Không thể dùng lực quá, cũng không thể hoàn toàn buông lỏng.

Ngoài việc kéo ra tiếng vang hoàn hảo, trên thế giới này còn có việc gì cần làm theo yêu cầu này không?

Tình yêu của tôi chính là dùng lực quá mạnh như vậy, cuối cùng lại chơi một bài tình ca bi thảm, không bệnh mà chết.

12. Chương 12: Thứ Tư, Ngày 06 Tháng 7: Nắng, 37oc

Hôm nay là ngày thứ mười.

Nếu mỗi lần chia tay cần một tháng để không còn đau nữa, không còn mong muốn anh ta quay đầu, không còn lòng dạ rồi bởi khi nghĩ tới tên anh ta, vậy thì tôi đã thành công đi qua một phần ba đoạn đường rồi.

Ý thức được điểm này, cuối cùng tôi cũng vui lên một chút, niềm vui nhỏ bé thế lương này mang lại cho Vương Tiểu Tiệp ngồi kế bên sự thanh tịnh hiếm có – bởi vì cả sáng nay tôi đều không hề than vãn thở dài.

Ngụy Y Nhiên gọi điện tới, lịch sự hỏi thăm tôi đã khỏe hơn chưa. Lòng tôi mềm đi, người đàn ông này tốt biết bao nhưng đáng tiếc không phải của tôi.

Tôi sớm đã quen loại tâm trạng ngưỡng mộ đồ kị này. Hồi nhỏ đi đường với mẹ, mẹ kéo tay tôi, khen ngợi con cái nhà người ta: Ôi trời, đứa bé này giỏi biết bao, đáng tiếc không phải con tôi.

Yêu đương cũng vậy, bạn trai nhìn thấy cô em mông cong, ngực nở trên đường, hai mắt sáng rỡ lắm lắm: Tuyệt thật!

Đứa thông minh, nhạy cảm, dịu dàng như tôi cũng sẽ vừa đá anh vừa bổ sung thêm nửa câu sau: Đáng tiếc không phải của anh.

Tôi hơi phân tâm, vừa đúng lúc Ngụy Y Nhiên bắt đầu nói vào việc chính: “... sắp xếp như vậy, cô thấy được không?”.

Tôi vội vàng hỏi: “Cái gì ạ?”.

“Tiểu Khả nói, muốn bên cô tìm người quay một đoạn phim ngắn kỉ niệm, cô ấy muốn quay phim nhựa”.

“Dùng phim nhựa rất đắt đấy”.

“Không sao, không sao, quan trọng là quay cho cô ấy thật xinh”.

“Tôi hiểu”.

“Vậy cô xem, khi nào cô có thời gian chúng ta hẹn gặp một lần nữa? Tiểu Khả đã viết một kịch bản, cô có thể tìm người thạo nghề tới xem giúp không?”.

Tôi có phần do dự, nhưng miệng không ngừng kêu được được được.

“Vậy, chiều nay cô có thời gian không?”.

Tôi trầm nghĩ, các người coi những người làm dịch vụ chúng tôi là cảnh sát khu vực sao, một cuộc điện thoại liền hỏa tốc xuất hiện? Tâm trạng vừa tốt một chút, quả thực không muốn đi gặp đôi tình nhân ngọt ngào các người.

Tôi định nói, “Ồi, hôm nay không được, lịch của tôi kín rồi”. Đúng lúc này, sếp Vương ưỡn bụng dạo qua khu vực tôi ngồi, nghiêng tai lắng nghe.

Thế là tôi đành nói, “Được, không vấn đề gì”.

Gác máy xong tôi bắt đầu lo lắng, đi đâu tìm biên kịch đây? Tôi bèn hăng hái quấy rầy Vương Tiểu Tiên đang miệt mài làm việc, Vương Tiểu Tiên nhả mặt quay đầu nhìn tôi, “Cái gì?”.

“Anh quen ai ở học viện Điện ảnh không?”.

Vương Tiểu Tiên thở dài, “Hoàng Tiểu Tiên, tôi tốt nghiệp khoa văn, học viện Điện ảnh, chuyện này đến chị quét dọn cũng biết”.

Xem ra, tin đồn học viện Điện ảnh là thánh địa của người đồng tính không phải là tin đồn mà là sự thật trăm phần trăm.

Thảo luận xong với đôi vợ chồng Ngụy Y Nhiên, tôi mệt rũ rời, đến sức lực oán trách cũng chẳng còn. Lí Khả giống như biên kịch chuyên nghiệp, đưa quyển sổ cho chúng tôi, tôi thấy mấy chữ cỡ lớn “nụ hôn nồng nàn”, “lửa gần rơm”, “trời đất giao hòa” mà phát hoảng. Vương Tiểu Tiệp càng đáng hận, từ sau khi xem xong kịch bản liền ra vẻ như bước vào khu vực phản ứng hạt nhân, không nói năng, không tỏ thái độ, hỏi anh ta cái gì, nhiều nhất anh ta chỉ dùng hai từ để trả lời, “Không được”, “Có thể”, “Vẫn được”, anh ta không làm công chức quả thật quá đáng tiếc.

Tôi chỉ có thể chờ dẫn chỉ mấy chữ hỏi ý kiến biên kịch Lí, “Cô xem chỗ này”, “Lí Khả và Ngụy Y Nhiên cuối cùng đã ở bên nhau, lúc này, trời đất giao hòa, gió giục mây vần, từng đám mây lớn tản ra, mưa sao băng bắt đầu rơi xuống...”.

Biên kịch Lí ngắt lời tôi, “Vô cùng đẹp nhỉ?”.

Tôi cố nuốt câu “đẹp cái cứt” xuống, sau đó nói tiếp, “À... vâng, đẹp thật, có điều quan trọng là quay như thế nào đây? Địa điểm lớn như vậy, mưa sao băng này cũng không phải nói thuê là thuê được, đúng không?”. Tôi nhìn sang Vương Tiểu Tiệp.

Vương Tiểu Tiệp mặt vô cảm: “Không sai”.

Biên kịch Lí không vui, sắc mặt trầm xuống, “Các người mà cũng gọi là chuyên nghiệp ư, đến tôi cũng biết những thứ này đều có thể dùng kỹ xảo điện ảnh?”.

Vương Tiểu Tiệp ngồi bên bình tĩnh trả lời câu hỏi này: “Lãng phí”.

“Tiền không thành vấn đề, đời người kết hôn mấy lần chứ, khi nào cần lãng phí thì phải lãng phí. Đúng không, Y Nhiên?”.

Ngụy Y Nhiên cũng lây bệnh trả lời hai từ của Vương Tiểu Tiệp, “Ha ha”.

Tôi hoàn toàn suy sụp, tôi tưởng tượng ra cảnh phim này: Hai người đứng giữa nơi hoang vu của ngoại ô Bắc Kinh, đói khát ôm chặt lấy nhau, lúc này, đất trời phẫn nộ, gió gào thét, mây vần vũ, từng mảng thiên thạch lớn rơi xuống...

Có khi cũng rất đẹp.

Tiến Ngụy Y Nhiên và Lí Khả, tôi ngồi trên ghế sofa, chẳng còn sức mà đứng lên nữa. Vương Tiểu Tiệp vẫn bình tĩnh, “Không đi?”.

Tôi đầu hàng trước cách nói cứ hai chữ lại nhảy hai chữ của anh ta, “Không đi”.

Vương Tiểu Tiệp ra dấu rời đi, “Bye bye”.

“Tạm biệt”.

Vốn dĩ nên là một ngày thừa thắng xông lên, nhân lúc tâm trạng vui vẻ, về nhà tắm một cái, uống cốc sữa ấm, ngủ một giấc ngon. Nhưng bây giờ tôi lại như sợi rong biển rũ rượi, yếu ớt vắt trên ghế sofa của quán bar.

Đáp ứng yêu cầu của Lí Khả, mỗi lần hẹn gặp, Ngụy Y Nhiên đều hẹn ở nơi xa hoa lộng lẫy, lần này cũng không ngoại lệ, bao phủ quán bar là không khí hỗn hợp của các thể loại nước hoa cao cấp. Tôi ngồi ngoài sân, hơi nghiêng người liền có thể nhìn thấy mái hiên của đại điện Cố Cung.

Trên con đường Cảnh Sơn, xe vẫn chậm chậm lướt qua; cụ già ngồi trên ghế mây dưới gốc cây, phe phẩy chiếc quạt hương bồ, tán tỉnh ve vãn bà bác có vẻ như là người bán đồ vật theo kiểu “Ánh chiều rực sáng”[1]; các cô nàng mặc váy ngắn với vẻ mặt đầy nghiêm túc vội vàng đi qua; cây cối lay động một cách lặng lẽ, phát ra âm thanh xào xạc, âm thanh ấy thực sự làm rung động lòng người; đoá mây lúc này thực sự giống như Lí Khả miêu tả, bay về phía chân trời, sau đó cuộn lại rồi tản ra.

[1] Ánh chiều rực sáng: Một chương trình dành cho người già trên đài truyền hình Trung Quốc.

Nơi nào đó trong lòng tôi mềm đi. Mười ngày trước, mùa hạ vẫn còn ở dáng vẻ ngập ngừng, nhưng bây giờ đã tới trước mặt tôi bằng tư thái điềm nhiên, tôi thích nhất là mùa hạ, nhưng năm nay, nó đến quá vội vàng, tôi không rồi để ngắm thật kĩ.

Tuy quán bar này bao phủ bởi bầu không khí cổ ra vẻ hào nhoáng, nhưng tôi vẫn giơ tay gọi thêm một li rượu, giá đắt đến mức khiến tôi muốn gọi 12315[2] khiếu nại.

[2] 12315: Đường dây nóng gọi khiếu nại.

Tôi cố gắng không nhìn về phía Cổ Cung – phong cảnh đẹp đẽ nhất trong tầm mắt, nhưng uống xong rượu, cuối cùng tôi lấy hết can đảm nhìn thẳng vào nó.

Cổ Cung.

Cổ Cung đẹp nhất khi tuyết rơi.

Tôi từng đi một lần, cùng với anh ta.

Đó cũng là nhiều năm trước, Cổ Cung một mảng trắng xóa trở nên bình dị, dễ gần hơn rất nhiều. Chúng tôi tâm tình tới tận sáng sớm, mà vẫn sống chết nhìn vào mắt nhau không muốn về nhà, trời dần sáng, tuyết bên ngoài càng lúc càng lớn, anh ta nói, đi dạo đâu đó nhé?

Chúng tôi liền tới Cổ Cung, hai đứa một đứa mặc áo rét, một đứa mặc áo mỏng, là tốp khách đầu tiên của ngày hôm đó. Nửa tiếng như vậy mà cả Cổ Cung chỉ có hai chúng tôi, chúng tôi đột nhiên cảm thấy nghẹn ngào, không ai nói gì nữa, giữa không gian trắng xóa, nắm chặt tay đối phương, lạnh tới mức run cầm cập, cả đoạn đường cứ quay đầu nhìn dấu chân lưu lại phía sau.

Giây khắc đó chúng tôi đều đắm chìm trong sự rung động to lớn do chính chúng tôi tạo ra.

Anh ta nói trong tuyết, “Hoàng Tiểu Tiên, có lạnh không?”.

Rằng tôi va vào nhau, hét lớn: “Không lạnh! Trong lòng ấm áp”.

Anh ta choàng áo khoác cho tôi, khẽ nói bên tai, “Hoàng Tiểu Tiên, anh yêu em”.

Đến bây giờ tôi vẫn nhớ giây phút ấy, hơi nóng từ miệng anh ta phả bên tai tôi, tóc tôi khẽ cọ lên mặt anh ta, sau khi anh ta nói xong câu đó, nền tuyết, đèn đài to lớn trên nền tuyết, chuông gió dưới mái hiên đều bắt đầu bập bênh theo tôi.

Tôi đã uống quá nhiều, hai hiện thực bày ra trước mắt tôi, một là ví tiền bị rút sạch, hai là rượu vào lời ra.

Tôi muốn chạy lung tung khắp quán bar, tôi muốn làm điều tra dân ý, tôi muốn chạy tới trước mặt mấy người trung niên, cao tuổi đang mặc bộ Âu phục phẳng phiu, về mặt đứng đắn uống từng ngụm từng ngụm rượu Martini, hỏi họ, bây giờ các ông còn sợ không? Mặc lên người bộ giáp hàng hiệu giá vài vạn có thể khiến cho các ông tránh bị làm hại không? Tôi muốn hỏi mấy cô gái toàn thân thơm nức mùi nước hoa, ánh mắt dong đưa, chỉ cần nở nụ cười là hiện đầy đủ tám chiếc răng trắng bóc kia, bây giờ cho các cô ngồi sau xe đạp của cậu con trai Bắc Kinh đi dạo khắp các ngõ hẻm, các cô có muốn không? Như thế nào mới có thể tiến hóa thành dáng vẻ kiên cố không gì phá nổi của hôm nay.

Tôi chẳng làm gì, tuy sóng lòng dâng trào nhưng toàn thân đã không còn sức lực, tôi chỉ có thể ngồi trên ghế sofa, một mình cười ngốc nghếch, nhìn cảnh vật xung quanh quay vòng vòng, cho tới khi hoa mắt choáng váng, cả người chìm xuống chiếc ghế sofa.

Bất chợt tôi nhận được điện thoại, người bên kia nói: “Hoàng Tiểu Tiên, có việc tôi phải khẳng định với cô lại lần nữa...”

Tôi lớn tiếng hỏi: “Anh là ai?”.

Bên kia nhất thời im lặng một lúc, “Tôi là Vương...”.

“Tôi biết rồi, tôi biết rồi! Anh là Vương Tiểu Tiệp!”.

“... Đúng, chính là tôi!”.

“A! Anh không nói hai từ! Không nói hai từ! Đổi thành ba từ rồi!”.

“Hoàng Tiểu Tiên, có phải cô say rồi không?”

“Tôi nói với anh, tôi cũng thích nói ba từ, ‘Xin lỗi nhé’, ‘Hãy tha thứ’, ‘Quên mẹ đi’.... Đều là ba từ...”

“Cô đang ở đâu?”

“Tôi đang ở đâu? Tôi có thể đi đâu? Tôi vẫn chưa đi, tôi bất động, tôi đứng ở nơi cũ, người đi trước, mẹ kiếp, không phải là tôi, được chưa?”

Điện thoại đã ngắt.

Lời thổ lộ của tôi vừa bắt đầu liền bị bóp chết tươi trong cổ họng.

Tôi bị nhân viên phục vụ lay dậy, gương mặt anh ta thoát gần thoát xa, giọng nói rất khê khàng, “Cô à, cô xem có cần tìm người đưa cô về nhà không?”

Tôi mơ mơ hồ hồ nói: “Đưa về nhà? Ai? Tốt như vậy, anh à?”

Nhân viên phục vụ cười lúng túng, “Bây giờ cô có thể gọi điện không? Gọi bạn cô tới đón nhé”.

Tôi chậm chạp cầm di động, lật danh bạ điện thoại, “... Vương Tiểu Tiên... Anh ta không được, anh ta là gay, anh có phải là gay không? Nếu anh là gay, tôi giới thiệu anh ta cho anh... Sếp Vương... cũng không được, đó là sếp của tôi... Ngụy Y Nhiên... Ôi, thật đáng tiếc, đã tìm một cô dâu ngu ngốc đến vậy...”

Nhân viên phục vụ đứng trước mặt tôi, cho dù say rượu tôi vẫn cảm nhận được sự mất kiên nhẫn của anh ta, nhưng tôi vẫn cầm di động lên một cách mất kiểm soát, nói tên từng người một.

Cho tới khi đọc đến tên anh, đột nhiên lời nào tôi cũng không thể thốt ra được nữa.

Nhân viên phục vụ có thể nhận thấy tâm trạng phức tạp của tôi, khi tôi ngẩn người, anh ta cầm di động ấn vào số điện thoại đó.

Tôi lại rơi vào cơn hoa mắt chóng mặt, bên tai mơ hồ thấy có người nói chuyện, “A lô, chào anh, bạn anh uống hơi nhiều, bây giờ đang ở quán của chúng tôi... Ừm, địa chỉ là...”

Trước mặt tôi hiện ra gương mặt ấy, trong mơ hồ, duy chỉ có gương mặt ấy rõ nét nhất, đôi mắt một mí, môi mỏng mà sắc sảo, khóe mắt có nếp nhăn khi cười, là gương mặt tôi đã bỏ ra biết bao năm để nghiền ngẫm một cách tỉ mỉ.

Trên gương mặt này, nụ cười đẹp nhất mà tôi từng thấy, nỗi oán hận nghiền răng nghiền lợi tôi từng thấy, sự lưu luyến vô hạn, tôi cũng từng thấy. Nhưng lúc này, biểu cảm trên gương mặt anh ta là thứ tôi chưa từng tưởng tượng ra.

Với nền tảng của sự day dứt, phủ lên trên bằng một lớp mỏng quan tâm, nhưng thành phần chủ chốt lại là sự lạnh lùng dày đặc “không liên quan tới mình”, gương mặt anh hiện lên biểu cảm như vậy.

Anh cúi xuống nhìn tôi, tôi dốc hết sức nhìn anh.

Tôi rất nhớ người này, mười ngày nay, cho dù không phải ngày đêm nhưng nhớ, cũng là nỗi nhớ ra sức lắc đầu hòng đuổi hình bóng anh đi, nhưng gương mặt anh vẫn rõ nét trong trí não.

Anh cúi xuống nhìn tôi, dưới sự điều khiển của rượu, trong lòng tôi tràn ngập cảm giác may mắn, tất cả đổi thay đều thành ảo giác, chưa xảy ra gì cả. Chính vào khoảng khắc này, giây phút này, bạn thấy hai chúng tôi vẫn ở bên nhau.

Tôi bật cười, không kiềm chế được, tôi khê giọng chào hỏi anh, tôi nói, “Hi, anh đến rồi”.

Tôi chỉ Cố Cung cho anh xem, “Nhìn kia, Cố Cung”.

Tôi cười hỏi anh, “Chúng ta đi Cố Cung nhé?”.

Anh chẳng nói câu nào, chỉ im lặng nhìn tôi.

Tôi giờ tay chạm vào áo anh. Anh không hề động đậy.

Tôi giờ tay chạm vào hai má anh. Anh làm thinh.

Tôi cố lấy dũng khí lên tiếng: “Anh nói đi chứ”.

Anh nhìn vào mắt tôi, bốn mắt nhìn nhau, không hề có tia lửa đối lưu nữa.

Anh nói: “Đứng lên đi, anh đưa em về nhà”.

Thứ tôi chờ đợi không phải câu nói như vậy.

Rời khỏi quán bar, tôi đột nhiên tỉnh táo bởi cơn gió.

Con mẹ nó, tôi đang làm gì đây?

Tôi mở lời một cách khó khăn: “Em không muốn phiền anh”.

Anh gật đầu, “Anh biết, em không phải người như vậy”.

Tôi đứng chỗ cũ, hỏi anh, “Câu này là có ý gì?”.

Anh không nhìn tôi, nhìn con đường phía trước, “Em không phải loại người cho người khác lối thoát”.

“Em không hiểu anh nói thế là thế nào”.

Anh đột nhiên kích động, “Hoàng Tiểu Tiên, thực sự em không hiểu ư? Hai chúng ta bắt cấn mới ra nông nỗi này ư? Em nghĩ lại xem, ở bên nhau bao nhiêu năm như vậy, mỗi lần cãi nhau đều là em nói những lời tuyệt tình, không một lời thô tục nhưng lực sát thương lại lớn tới mức khiến anh muốn đập vào tường chết cho xong, cãi nhau xong, em thoải mái rồi, có từng nghĩ tới cảm nhận của anh không? Mỗi lần đều là tự anh giống như con chó liếm mặt tìm một lối thoát! Em vĩnh viễn nghênh ngang kiêu ngạo, đứng im nơi cũ. Đoạn bậc thang ấy, anh từng chán nản đi tới bậc dưới cùng, em vẫn đứng ở nơi cao nhất, anh đứng phía dưới này, ngẩng đầu nhìn em, cổ anh đã gãy, nhưng em chưa từng nghĩ, tất cả người trong thiên hạ, lẽ nào mỗi em có lòng tự trọng? Hoặc là cả đời anh ngược nhìn em, hoặc dứt khoát quay người, mang theo lòng tự trọng của anh đi tiếp. Em không thay đổi được, lòng tự trọng to lớn ấy của em, ai cũng đều không chống đỡ nổi; nhưng anh khác, Tiểu Tiên, anh phải đi lên phía trước. Nói nhiều như vậy, em đã hiểu chưa?”.

Tôi vẫn không hiểu.

Im lặng một lúc, tôi thầm sắp xếp các loại ngôn từ có thể phá vỡ sự trầm mặc, nhưng cuối cùng buột khỏi miệng tôi lại là câu nói này: “Tự em có thể về nhà, anh đi đi”.

Hai chúng tôi cách nhau một mét, sự trao đổi duy nhất chính là sự im lặng chết người ấy.

Cuối cùng anh vẫy tay, chặn một chiếc taxi, sau đó mở cửa, dựa vào xe, “Vậy anh đi trước”.

Tôi nói một cách máy móc: “Vâng”. Sau đó thực sự vô tình lại hơi ngẩng cao đầu.

Anh cúi người chui vào xe, xe chậm chậm rời đi.

Trên con đường Cảnh Sơn tĩnh mịch trong đêm, tôi nhìn chiếc taxi càng lúc càng nhỏ trong tầm mắt.

Đột nhiên tôi hiểu ra lời anh vừa nói.

Tôi đuổi theo, chạy như bay.

Tôi phải đuổi theo chiếc xe kia, tôi có lời muốn nói với anh. Tôi muốn hỏi anh, em biết em đã làm sai điều gì, anh có thể ở dưới, đợi em một chút không? Em khiến anh không còn tôn nghiêm mà từng bước đi xuống, để trừng phạt em, thậm chí em sẵn lòng lặn tới gót chân anh, từ đó ngang vai ngang vế với anh, anh có thể đợi em thêm lần nữa, con đường phía trước quá hiểm ác, thế gian có nhiều người đến vậy, duy chỉ có anh là bạn đồng hành khiến em có cảm giác an toàn, xin đừng từ bỏ em như thế, xin anh đừng từ bỏ em.

Tôi nhất định phải nói với anh.

Em không cần lòng tự trọng chỉ một đòn là vỡ nát ấy, sự tự tin của em, toàn bộ đều không có chút căn cứ, em có thể cho anh thấy bây giờ em nhỏ bé biết bao, anh có thể tha thứ cho em không?

Xin anh tha thứ cho em.

Tôi vừa đuổi theo, vừa ra sức gọi chiếc taxi, nước mắt rơi lã chã, tôi biết, tôi như kẻ điên, đây không phải ý định ban đầu của tôi nhưng tôi chẳng biết làm thế nào.

Phía trước là đèn đỏ, taxi từ từ dừng lại.

Tôi thấy hi vọng, thế là càng ra sức chạy lên, nhưng chính lúc này, có người ở phía sau nắm lấy bả vai tôi, túm chặt tôi, tôi lão đảo, suýt nữa ngã lăn xuống đất.

Tôi phần nộ quay lại, thấy Vương Tiểu Tiệp với vẻ mặt bình tĩnh nắm chặt cánh tay tôi.

Tôi ra sức thoát khỏi tay anh ta, vừa khóc vừa nói: “Buông tôi ra! Không còn thời gian nữa rồi, anh buông tôi ra!...”.

Vương Tiểu Tiệp thả lỏng vai tôi, nhưng tôi chưa kịp đuổi theo tiếp, đột nhiên anh ta trở tay, một cách chân thực, dứt khoát, nhanh nhẹn, tát tôi một cái.

Tai tôi ong lên một tiếng.

Mạch máu đột nhiên ngừng đập trong giây lát.

Vương Tiểu Tiệp bình tĩnh nhìn tôi chăm chú, sau đó khẽ hỏi, “Tỉnh rồi chứ?”.

Tôi có thể nghe thấy tiếng xe taxi chạy chậm chậm trong vũ trụ vô cùng im ắng, âm thanh biến mất một cách thông thả và âm ỉ, âm thanh ấy hoàn toàn chôn vùi trong hố đen tôi mãi mãi không cách nào bước vào.

Tôi im lặng rất lâu, rồi cuối cùng ngừng khóc, nhìn Vương Tiểu Tiệp, khẽ nói: “Cảm ơn”.

Marguerita Yourcenar[3] từng nói một câu mà tôi luôn cảm thấy vô cùng cay nghiệt nhưng lại cực kì chuẩn xác: Trên thế giới này không có gì thấp hèn hơn lòng tự trọng.

[3] Marguerite Yourcenar (08/06/1903 – 17/12/1987) là một nhà văn lớn của Pháp. Là người phụ nữ đầu tiên được bầu vào Viện Hàn lâm Pháp năm 1980.

Lúc này tôi đột nhiên ý thức được rằng dù có thấp hèn, trong cuộc đời còn lại, tôi cũng cần như hình với bóng cùng lòng tự tôn này.

13. Chương 13: Thứ Năm, Ngày 07 Tháng 7: Nắng Nóng

Lí Khả ngồi trước mặt chúng tôi với vẻ mặt giận dữ, cái miệng nhỏ nhả ra từng từ: “Nguy Y Nhiên không đồng ý quay đoạn phim ngắn, chúng tôi đã cãi nhau cả buổi tối, tôi buồn muốn chết”.

Tôi vẫn còn văng vất vì rượu, Vương Tiểu Tiệp thì mệt tới mức ngáp ngáp dài, hai chúng tôi đều không đưa ra bất cứ phản hồi nào với nỗi oán giận vô duyên vô cớ của cô ta.

Vương Tiểu Tiệp tát tôi một cái hôm qua xong, bản thân cũng im lặng. Hai chúng tôi đứng bên đường hồi lâu, sau đó ai nấy gọi xe về nhà mình.

Tôi nằm trên giường, sau khi hít sâu vài cái, cảm giác mệt mỏi đập thẳng vào đầu, rất nhanh đi vào giấc ngủ.

Sáu rưỡi sáng, tôi và Vương Tiểu Tiệp lần lượt nhận được điện thoại của vị tiểu thư này, trong điện thoại, giọng nói của cô Lí vô cùng sợ hãi, tôi và Vương Tiểu Tiệp mỗi người mất nửa tiếng đồng hồ, hoả tốc xuất hiện lúc nhà hàng Bellagio sắp đóng cửa, điều nghe được là mấy câu cổ quái như vậy.

“Các bạn phải giúp tôi, các bạn là những người chuyên nghiệp, tôi nhất định phải quay đoạn phim ngắn, tôi muốn bật cho bạn bè xem, nghĩ tới việc này chưa được quyết định, tôi không cách nào ngủ nổi”.

Tôi nhìn Lí Khả, suy xét một cách kĩ lưỡng cô gái trước mặt, cô ta điên rồi ư? Hay vừa bị người ta bỏ thuốc khi nhảy trong club?

“Nếu các bạn không giúp được tôi, tôi đành đổi công ty khác”.

Trong lòng tôi thất kinh, vừa định nói: “Á! Đừng đừng đừng, nếu sếp Vương biết, chúng tôi sẽ bị ông ấy đâm phát chết ngay...”.

Lời chưa buột khỏi miệng, Vương Tiểu Tiệp đã lên tiếng, “Tuỳ cô”.

Lí Khả sững sờ, “Anh nói gì?”.

Sắc mặt Vương Tiểu Tiệp nghiêm trang như tham dự lễ tang, ánh mắt uể oải, anh ta bình tĩnh lặp lại một lần nữa: “Tuỳ cô”.

Về mặt Lí Khả như phải chịu sự khiếm nhã, “Các người như thế này là thái độ gì vậy?!”.

“Tôi nói cho cô biết chúng tôi như vậy là có thái độ gì, cô Lí, cô và anh Ngụy không thống nhất ý kiến, vậy sau khi cãi nhau xong, đi đến quyết định rồi hãy nói cho chúng tôi, chuyện khuyên can, trước hết chúng tôi không làm được, sau nữa chúng tôi không có nghĩa vụ này. Hơn sáu giờ bị cô gọi tới nghe cô nói những lời như vậy, chúng tôi coi như nghe người lạ cần nhằn, ra khỏi cửa, tôi tuyệt đối để lại chuyện này ở đây. Cô hiểu rồi chứ? Công ty chúng tôi đang kiếm tiền của cô, nhưng không có nghĩa hai mươi tư trên hai mươi tư giờ, hai chúng tôi phải cung kính chờ đợi cô bất cứ lúc nào, chúng tôi làm việc có thời gian”.

Vương Tiểu Tiệp nói từng từ, từng chữ một cách thông dong, chậm rãi, dễ hiểu, sắc mặt Lí Khả lộ ra một quá trình biến đổi dần dần, đỏ ửng, đỏ sẫm, đỏ tím ngắt, tôi cũng bị xao động, bởi vì đột nhiên tôi phát hiện ra sự cay nghiệt của Vương Tiểu Tiệp quả thật giống y như tôi, ngang tài ngang sức với tôi.

Lí Khả ngồi ở đó, mặt đỏ như ánh mặt trời lúc tám, chín giờ, đầu bốc khói.

Vương Tiểu Tiệp đứng lên rồi nói: “Tiểu Tiên, đi thôi, về ngủ bù một giấc”.

Tôi sững sờ, há hốc miệng, đứng lên theo Vương Tiểu Tiệp, Vương Tiểu Tiệp hơi khom người nhìn Lí Khả.

“Trước khi đi khuyên cô một câu, làm nghề này đã vài năm, tình trạng hai vợ chồng đột nhiên cãi nhau khi gần kết hôn, tôi gặp không chỉ một lần, người đàn ông bị ép tới mức thất hứa bởi yêu cầu ngu ngốc của người phụ nữ, sau đó người phụ nữ hối hận và ra sức chạy theo, kết quả này thực sự chẳng có chút gì cổ tích. Tôi nói điều này không có ý gì khác, chia sẻ với cô về bài học thất bại, gặp lại sau, cô Lí”.

Vương Tiểu Tiệp quay người bước ra khỏi cửa, đến bóng lưng cũng đúng mực, tôi liên tục cảm thán, kẻ này thực sự là một tên khốn với phẩm chất cao quý cực kì hiếm có.

Tôi bám dính Vương Tiểu Tiệp rời khỏi nhà hàng Bellagio, thời tiết chưa nóng, không khí mát mẻ hiếm có. Cảnh vật bên ngoài Bellagio có dáng vẻ mệt mỏi, tiêu điều dưới ánh sáng ban ngày sau khi đèn neon của Hậu Cung và Tang Club tắt đi. Có ba cô bé mặc quần áo ngắn, trang điểm đôi mắt màu khói đã phai nhạt, ngần ngừ ngồi bên lề đường, ba người truyền tay nhau hút một điếu thuốc.

Vương Tiểu Tiệp quay đầu hỏi: “Đi ăn sáng chứ?”.

Tuy vụ này xoi hỏng bống không như vậy, nhưng trong lòng tôi lại cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, vui vẻ.

“Đi thôi, đi đâu?”.

“Tôi biết một quán nước đậu, chính hiệu luôn”.

“Tôi không đi, sao vừa sáng tôi đã phải uống cái thứ thối hoắc ấy?”.

“Vậy cô uống canh lòng đi”.

“Dựa vào cái gì chứ? Sáng sớm tỉnh dậy đã gây khó dễ tôi với món lòng dê chứ?”.

“... Theo tôi thấy cô đã tỉnh rượu”.

“Không chỉ tỉnh rượu, trí nhớ của tôi đã hồi phục, anh dựa vào cái gì mà tát tôi một cái?”.

“... Cô lấy đâu ra lăm cái dựa vào đâu thế?”.

Tôi và Vương Tiểu Tiệp đấu khẩu anh một câu tôi một câu như vậy, vừa men theo đường cái vừa tản bộ về phía trước.

Thời tiết bắt đầu nóng dần lên.

Ngồi trong quán ăn sáng, tôi nhìn bộ dạng vùi đầu vào ăn của Vương Tiểu Tiệp, đột nhiên nghĩ đến bản thân mình đã lâu không ăn sáng, thỉnh thoảng chợt nhớ ra cũng sẽ mua một cái bánh bao với sữa đậu nành nhạt như nước lã, ngồi trước máy vi tính, vội vội vàng vàng nuốt vào bụng. Còn cái thời ngồi bên đường, vùi mặt ăn từng miếng tào phớ trong thời tiết nóng nực đã là năm xưa rất xa xôi, rất xa xôi rồi.

Tôi tự nhiên nhớ lại những buổi sáng sau khi thức cả đêm với anh, ngày đông lạnh giá ngồi bên đường ăn quẩy và tào phớ, bàn tay cầm quẩy chẳng mấy chốc liền lạnh cóng, nhưng vẫn cười ngốc nghếch, mãn nguyện. Buổi sớm như vậy cảm giác đầy chân thực.

Kí ức, kí ức, nếu không có nó thì cái gì cũng dễ làm, thế giới này chắc trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều.

Tôi vẫn chưa kịp ngã trở lại vũng bùn này một lần nữa, Vương Tiểu Tiệp bắt đầu quấy nhiễu tôi.

“Hoàng Tiểu Tiên,” anh ta đẩy bát nước đậu bốc mùi thối tới dưới mũi tôi, “Ăn chút đi”.

“Tôi không ăn, anh mau cầm đi đi nếu không tôi nôn vào mặt anh đấy”.

“Ăn chút đi, giải rượu đấy”.

“Mau cầm đi! Anh, đồ đáng ghét này!”.

“Cô uống một ngụm, tôi cho cô mười tệ”.

“Sao anh nghĩ tôi tham tiền như vậy...”

“Mười lăm”.

“Cút, nghìn vàng cũng không mua được, tôi biết anh muốn cười nhạo tôi”.

“Ba mươi”.

... Tôi động lòng rồi.

Tôi nín thở, nhìn cái thứ màu xanh thẫm bốc mùi ai oán ấy, sau đó uống một ngụm.

Mùi vị bị nguyên rửa ấy lan toả khắp miệng tôi, tôi thực sự hiểu kì, cái thứ mang lại cho người ta cảm nhận vị giác này rốt cuộc dựa vào đâu mà được đặt lên bàn ăn chứ?

Hứng thú thấp kém của Vương Tiểu Tiệp đạt được thoả mãn, “Cô phải nuốt xuống, nhanh, nhanh, nhanh lên, chỉ là chuyện cắn răng nhắm mắt thôi”.

Tôi vẫn chưa đủ dũng khí và sự từng trải về cuộc đời, bị thúc ép, tôi nuốt ngụm nước đậu, đứng lên, quay người, chạy tới góc tường gần tôi nhất, phía sau, Vương Tiểu Tiệp vui vẻ rêu rao: “Cô chạy ra xa một chút mà nôn, ở đây có nhiều bạn nhỏ như vậy...”.

14. Chương 14: Thứ Sáu, Ngày 08 Tháng 7: Trời Nhiều Mây Chuyển Nắng

Tôi đang chuẩn bị xoá hoàn toàn tài liệu vụ của Lí Khả trong máy tính thì Ngụy Y Nhiên gọi điện tới. Tôi còn chưa kịp vờ vịt khách sáo, Ngụy Y Nhiên ở đầu bên kia đã xin lỗi tôi trước rồi.

“Cô Hoàng, cô đừng để bụng, Tiểu Khả là người nói năng bất cẩn thế đấy”.

“Đừng, đừng, đừng, đừng nói như vậy, cô ấy không bất cẩn như Vương Nhất Dương phía chúng tôi” (Sau khi tra danh bạ của công ty, cuối cùng tôi đã biết quý tính đại danh của Vương Tiểu Tiệp).

Vương Tiểu Tiệp rất bất mãn, xoay ghế rồi gào ầm lên, “Này!”.

Còn trống một tay, tôi rút hộp khăn giấy trúng mặt anh ta.

“Anh Ngụy, lần này hợp tác không thành công, thực sự rất xin lỗi, có điều vẫn chúc hai người có một hôn lễ thuận lợi”.

“Cô không muốn phụ trách hôn lễ của chúng tôi?”.

Tôi liền kinh ngạc, “Cô Lí vẫn muốn chúng tôi phụ trách hôn lễ của cô ấy ư?”.

“À, là tôi vẫn muốn các bạn phụ trách hôn lễ này, cô và anh Vương hợp tác rất ăn ý, gặp trở ngại cũng có thể nói ra”.

Một tay tôi cầm điện thoại, một tay viết lên tờ giấy, “Bọn họ vẫn muốn chúng ta phụ trách đám cưới!!!”, sau đó giơ tờ giấy ra trước mặt Vương Tiểu Tiệp.

Vương Tiểu Tiệp cũng mặt im lặng.

“Như vậy nhé cô Hoàng, bây giờ cô tiện không, tôi muốn đưa cô đi xem địa điểm chúng tôi chuẩn bị tổ chức hôn lễ. Hôm nay chỉ có tôi, Lí Khả không tới”.

Tôi nghĩ một chút sau đó nhận lời.

Ngụy Y Nhiên muốn đến đón tôi, tôi nói không cần. Trong lòng thầm nghĩ, chẳng phải chính là mấy đại sảnh yến tiệc của Hilton, của Vương Phù, Vạn Hào ư, tôi quen đường rồi.

Kết quả, dựa theo địa chỉ Ngụy Y Nhiên đưa cho tôi, tôi tìm kiếm, đường số 2 đổi đường số 5 đổi đường số 13, sau khi lặn lội đường xa, khi tôi chán chường chui ra khỏi ga tàu điện ngầm, phát hiện bốn bề hoang vắng, không một gốc cây ngọn cỏ, tầm nhìn bao la, không phải là một thôn nhỏ phá bỏ và rời đi nơi khác thì là công trường đang thi công. Tôi chán nản trong lòng, không phải Ngụy Y Nhiên báo thù thay cho Lí Khả đấy chứ? Bởi vì miệng lưỡi cay độc của Vương Tiểu Tiệp, có thể các đại ca xã hội đen định cưỡng hiếp tôi đang mai phục trong chiếc xe con mười sáu chỗ đỗ gần đây kia, cầm ảnh nhận diện tôi.

Khi tôi đang chuẩn bị co giò chạy, cách đó không xa, Ngụy Y Nhiên vẫy tay với tôi, tấm biển gỗ đằng sau anh ta ghi: Công viên rừng rậm Đông Ba Linh.

Tôi nhìn phía sau anh ta, mấy cây khô, cả một vùng hoa dại, thế mà cũng không biết ngượng gọi là công viên rừng rậm, lập tức tôi liền bắt đầu thấy xấu hổ thay cho cái bằng hiệu bằng gỗ viết cái tên này.

“Khó tìm nhỉ? Nơi này ấy?”.

Tôi gượng cười, “Bình thường, bình thường, đây là Hà Bắc ư?”.

Ngụy Y Nhiên cười, “Đừng nhìn phía ngoài hoang vu, đi vào trong có một nơi vô cùng đẹp”.

Tôi đi theo anh ta vào trong, lòng thầm nghĩ, trừ phi anh đi năm phút liền tới đảo Phuket, nếu không cô Lí phát điên mới đồng ý kết hôn ở vùng núi hoang vu như vậy.

Đi men theo con đường nhỏ về phía trước, không bao lâu tầm mắt được mở rộng, ngay lập tức tôi kinh ngạc trước cảnh đẹp nơi đây.

Trước mặt là thảm cỏ lớn, không phải loại vườn hoa bé xú trong sân sau khách sạn hay vườn hoa trung tâm. Nhìn ra xa, trước mắt đều là màu xanh rộng lớn, trong sắc xanh ấy, những bông hoa dại mọc li ti, loại hoa dại màu trắng, nở tùy ý, phô trương, hiện rõ tư thế cao quý, độ lượng. Trên thảm cỏ không có những ghế ngồi và ô che nắng tạo dáng ra vẻ, mà là từng hàng ghế sắt có tựa lưng màu xanh lam, bề mặt lớp sơn màu lam đã bị xước ít nhiều, trông vô cùng gần gũi thân thiện. Phía trước thảm cỏ là sân khấu xây bằng xi măng, trên đó trống không.

Nơi này quả là mộng ảo, là mộng ảo rất giản đơn trong thế giới của tôi, kết hôn tại nơi này, bạn không nghĩ thấy mùi vị của sự khó lường và giả dối.

Tôi nhìn về phía Ngụy Y Nhiên, sau đó cười: “Nơi này thật đẹp”.

“Vậy ư? Đi, chúng ta qua đó ngồi”.

Tôi và Ngụy Y Nhiên bước tới giữa dãy ghế, chọn lấy một hàng, ngồi xuống.

“Sao anh tìm thấy nơi này?”.

Nguy Y Nhiên chỉ phía sau, “Khi tôi vừa tới Bắc Kinh, tôi đã ở trong thôn phía sau”.

Tuy không thể hiện nhưng tôi rất ngạc nhiên. Lẽ nào Nguy Y Nhiên không phải sinh ra đã chần ầm nệm êm ư?

Nguy Y Nhiên biết tôi đang kinh ngạc điều gì, “Cô Hoàng, mấy năm trước tôi từng bị khách hàng gọi lúc nửa đêm, sau đó tới KTV uống rượu cùng họ, vì vậy tôi hiểu hoàn cảnh hiện tại của cô”.

Đứa tò mò như tôi muốn hỏi tiếp nhưng điều đó có phần mạo muội. Song tôi đã có thể tưởng tượng được, Nguy Y Nhiên diễn vai gì ở đây. Có người xuất thân bần hàn, gia thế nghèo hèn, nhưng lại có gương mặt cao quý hiếm có, ngũ quan và cử chỉ luôn khiến người ta cảm thấy cho dù lúc này anh ta sa cơ thất thế thì bất cứ lúc nào một cơ hội nhỏ cũng có thể khiến anh ta lên như điều gặp gió.

Mà người như vậy, thường gặp được cơ hội do các nữ quý nhân trao cho.

Nghĩ tới Lí Khả với trị số giả dối cao khác người và một Nguy Y Nhiên luôn luôn duy trì nụ cười, tôi liền cảm thấy sự kết hợp này trở nên hợp lí.

Xuất phát từ góc độ của tôi thì cũng không có gì đáng chê trách. Đối với những thành công dưới bất kì hình thức nào tôi từng thấy, tôi đều duy trì thái độ trung lập.

Sếp Vương từng nói, người trên mặt luôn thường trực nụ cười, đại khái chỉ phân ra làm hai loại, một loại là cuộc sống bình lặng tới mức khiến họ không có yêu cầu gì, còn một loại khác, có lẽ là trong cuộc sống tràn đầy biến số, biến số này khiến họ không có nổi bất cứ ham muốn nào, cũng không dám ước mơ quá cao.

Thành ngữ “ông nói gà bà nói vịt” hôm nay nên giải thích là một cô gái làm nghề cắt tóc hy vọng gặp được người giàu có và một tên đẹp trai được bà vợ giàu có bao nuôi gặp nhau, phát sinh tình cảm, sự sắp xếp tài nguyên pha trộn này mới khiến tôi cảm thấy đáng buồn.

Nguy Y Nhiên bắt đầu nói suy nghĩ của mình, nếu làm theo cách nghĩ của anh ta, đó thực sự là một hôn lễ rất ầm ập.

“Tôi luôn muốn quét sân khấu xi măng kia thành màu trắng, trước đây khi tôi sống trong thôn nó có màu trắng. Phía sau sân xi măng treo một tấm màn, đằng sau đặt một máy chiếu phim, chiếu phim điện ảnh cũ. Thêm một vài chiếc đèn màu, kéo dài tới tận con đường nhỏ bên kia. Không cần xa hoa, đơn giản một chút, nhưng có thể khiến người khác thực tâm chúc phúc cho chúng tôi là được”.

Tôi gật đầu, nói không sai. Tôi thầm nghĩ, Lí Khả tính cách ưa hư vinh như vậy, sao có thể chấp nhận hôn lễ của cô ta không có đèn chớp, không có bộ cánh xinh đẹp, không có một đám từ nữ và công dân hạng ba cùng nhau khom lưng tung hô cô ta: Công chúa vạn tuế?

“Cô Hoàng làm công việc này nhiều năm như vậy, từng nghĩ hôn lễ của mình sẽ thế nào chưa?”.

Một câu hỏi nhẹ nhàng của Nguy Y Nhiên nhưng lại đâm sâu vào nỗi đau của tôi.

Tôi và anh nhiều năm trước trong giây phút nồng ấm, quả tình cũng từng thảo luận vấn đề này.

Khi đó anh hỏi tôi, “Em muốn anh cầu hôn em thế nào?”.

Tôi cười, nói đùa, “Với loại người tạo ra ý tưởng mới mẻ như em mà nói, hình thức kết hôn nhất định phải độc đáo, khác người mới được”.

Anh tiếp lời tôi, “Mong cô chỉ bảo, tôi sẽ trả phí tư vấn theo giờ”.

Tôi nói, “Được, đầu tiên, anh phải mua một chiếc nhẫn, dựa vào kích thước nhẫn mà xét, nếu to, cho phép là nhẫn giả, nhưng nội ba năm phải bảo đảm không bị phai màu; nếu là chiếc nhẫn cỡ hạt bụi mà mắt thường không nhìn thấy, vậy anh phải bảo đảm là thật”.

“Được, không vấn đề, bắt đầu từ hôm nay em nuôi anh nhé, anh gom hết tiền lương, mua cho em chiếc nhẫn to”.

“Còn phương thức cầu hôn, anh tới am ni cô, để ni cô già nhất trong đó nâng chiếc nhẫn của anh, sau đó em xuất hiện, những đệ tử đứng phía sau ni cô già sẽ cùng hô lớn, “Cô gái! Gả cho anh ấy đi! Để tránh giẫm theo vết chân chúng tôi”.

Anh sững người mất ba giây, sau đó cười tới nỗi lặn từ trên giường xuống đất, vừa gào vừa nói, “Hoàng Tiểu Tiên, em quá nham hiểm, quá nham hiểm rồi”.

Anh lại trèo lên giường, tôi nằm trên bụng anh, anh vuốt tóc tôi rồi nói, “Thực ra anh cũng có một phương án”.

“Cái gì? Anh nói nghe coi, để nhân sĩ chuyên nghiệp cho anh chút ý kiến”.

“Anh đưa em đi lặn dưới biển, lặn tới đáy, anh rút nhẫn từ tay trái ra, tay phải bóp ống khí oxy của em, sau đó hỏi em đồng ý hay không. Không đồng ý hả? Vậy thì anh cứ bóp ống khí oxy thôi”.

Lần này thì đổi lại là tôi kinh ngạc, sững sờ hồi lâu mới lên tiếng: “Rùa tìm ba ba, cá thối tìm tôm ôi, câu nói này đặt trong trường hợp hai chúng ta quá chuẩn xác. Vẫn là nhân dân lao động có trí tuệ”.

Nhưng thời buổi này, đến tổ hợp của cá thối tôm ôi cũng có người đến chen một chân vào.

Tôi thở dài tại địa điểm tổ chức hôn lễ của người khác. Ngụy Y Nhiên lên tiếng hỏi: “Cô Hoàng, không sao chứ?”.

Tôi gật đầu.

Tất cả những hồi ức đã từng hết sức quý trọng, bây giờ nghĩ lại đều khó phân biệt thật giả.

Rắn đe bản thân, mỗi một phút xua đuổi bản thân mình bước về phía trước, tôi đều nói với những chuyện xưa sắp bị tôi cất giấu tại nơi sâu thẳm trong kí ức, xin lỗi, không phải em không lưu luyến. Mà do giá cả đắt đỏ, em gánh vác không nổi.

Ngồi ở nơi mênh mông trong treo, lần đầu tiên tôi có dũng khí bắt đầu chờ đợi tâm trạng “Thuyền lan đã vượt núi non vạn trùng”[1]

[1] Nằm trong bài thơ Sáng ra đi từ thành Bạch Đế của nhà thơ Lí Bạch do nhà thơ Tần Đà dịch.

15. Chương 15: Thứ Bảy, Ngày 09 Tháng 7: Oi Bức

Hai hôm trước, lúc tôi tới công ty, sau khi ngồi xuống, Vương Tiểu Tiên nhìn tôi từ đầu đến chân một hồi lâu, sau đó lộ ra nét mặt coi thường, muốn nói gì đó, nhưng bị ánh mắt rừng rực trợn trừng của tôi ngăn lại.

Nửa tiếng tiếp theo, Vương Tiểu Tiên lại thể hiện trạng thái đứng ngồi không yên, cuối cùng anh ta không nhịn được, quay người nhú mày nói với tôi, “Hoàng Tiểu Tiên, xin lỗi, tôi quả thật không thể ngồi làm việc bên cạnh một quả cà cỡ lớn”.

Tôi sững người, sau đó hỏi: “Anh nói gì hả?”.

Vương Tiểu Tiên chỉ tôi, “Cô tự nhìn mình đi”.

Tôi cúi đầu nhìn, cảm giác nhục nhã ập đến, phía trên tôi đang mặc một chiếc áo sát nách màu tím, trên áo còn in chữ Barbapapa[1]. Phía dưới mặc chiếc quần cotton dài nhẵn nhúm, cũng lại màu tím. Giày chấm bi, tím đen.

[1] Barbapapa là nhân vật trong một loạt truyện tranh của Pháp, lần đầu tiên xuất bản năm 1970.

Sau khi tỉnh dậy, tôi chọn đại một bộ quần áo gần mình nhất rồi hoả tốc mặc lên đi làm, không ngờ mắc sai lầm, tôi đã khoác lên bộ trang phục lấp lánh đến vậy.

Tôi ngại ngùng nhìn Vương Tiểu Tiên, Vương Tiểu Tiên cũng hết cách cứu vãn, “Tự cô chọn đi, lộ nửa trên hay lộ nửa dưới?”.

Nếu tôi chọn, tôi vẫn chọn lộ nửa dưới, bởi vì lộ ra nửa trên bằng phẳng, tôi càng chẳng còn thể diện mà đối mặt với người đời.

“Cô không thể sắp xếp tủ quần áo cho tử tế, chọn ra vài bộ mặc lên không khiến người ta chê cười à?”.

Bởi vì biết rõ tố chất tiềm ẩn của bản thân, trang điểm thế nào đi nữa cũng có chút khoảng cách với “dệt hoa trên gấm”, cho nên quần áo của tôi đều dùng để chống rét và che đậy cái xấu, cuộc đời của tôi chính là cuộc đời “kiểu cơ bản”, vì thế cũng đều không cần dùng loại quần áo thiết kế đặc biệt.

Mà tủ quần áo của tôi, sau khi chia tay đã bị tôi chẳng đường cảnh giới, thường vòng qua nó. Lần nữa mãi không lấy nổi dung khí mở nó ra bởi trên mỗi một bộ quần áo đều có kỉ niệm.

Hôm nay sau khi ngủ dậy, tôi nhìn chiếc quần thể thao màu đỏ đã từng kinh qua sương gió của mình với bảy, tám chiếc áo T-shirt đã mặc qua một lần, kiểu mấy bà mẹ, cuối cùng quyết định mở tủ quần áo, cho dù có thể bị hút vào hố đen hồi ức, tôi cũng phải sắp xếp lại đồng hàng tồn có thể mặc.

Mở tủ quần áo, thứ tôi nhìn thấy không phải quần áo mà là những tấm bia mộ nhỏ.

Chiếc áo khoác mỏng màu đỏ, kiểu dáng cổ quái không nói, sờ vào trơn mượt vẫn có chút gợn tay, cảm giác tiếp xúc khiến người ta sờn gai ốc, nhưng ngày lễ nghỉ đông gặp anh lần đầu tiên, tôi đã mặc bộ quần áo này, dũng cảm hát bài “Đôi cánh ánh sáng” của Vương Phi trong KTV. Tự bùng nổ nhược điểm không thừa đường lui như thế là bởi vì một chàng trai thô tục còn đeo niềng răng, trong niềng răng còn mắc rau, ăn không ngồi rồi cứ luôn chờ chực bắt chuyện tôi, để anh ta nhận ra cô gái yếu đuối, có cuộc sống đầy biến cố cũng có sức hét lớn, tôi bèn giành lấy mic, không kiêng nể gì cất tiếng hát, sau khi hát xong, chàng trai thô tục đi vệ sinh, những người chơi bài hai đầu gối bủn rủn, trợn mắt há miệng, cả phòng chìm trong im lặng, chỉ có anh nhìn tôi cười.

Sau đó anh nói với tôi rằng, “Người khác chắc chắn cho rằng em đến phá đám nhưng trong mắt anh, em là ngôi sao nhạc Rock and Roll mặc bộ chiến y màu đỏ, sáng lấp lánh, phát âm không chuẩn”.

Tôi gấp gọn bộ quần áo, đặt vào túi bên chân.

Chiếc áo khoác trắng, mùa đông mặc thì quá lạnh, mùa xuân mặc thì quá nóng, chỉ sử dụng mấy ngày ngắn ngủi cuối đông đầu xuân thôi. Chính là vào thời gian tôi và anh hẹn hò lần đầu, tôi mặc bộ quần áo ấy, nửa lúng túng nửa thấp thỏm cùng anh men theo con đường Quốc Tử Giám, từ đầu đến cuối, tôi rất kích động nhưng không biết bày tỏ thế nào, vì thế cả quãng đường chỉ im lặng nhìn anh. Anh thao thao bất tuyệt, kể từ chuyện đã từng giành được huy chương Chim ưng hồi cấp một tới chuyện sơ ý bị đứt cúc quần khi đùa nghịch với anh em thân thiết hồi trung học. Buổi tối ở Bắc Kinh vào đầu xuân ấm nhưng còn lạnh, tôi rét run, răng phải cắn chặt mới không va vào nhau, anh bước tới trước miếu thờ Khổng Tử, châm một điếu thuốc dưới ngọn đèn, tôi bật cười chỉ phía sau, anh quay đầu nhìn, trên cánh cửa đỏ thẫm treo tấm biển, trên đó viết, “Cấm hút thuốc”. Anh mỉm cười, lộ ra hai chiếc răng nanh xinh xắn, cách lớp khói thuốc, ôm nỗi cảm động mà không thể thốt lên lời, tôi nhìn anh, anh nói: “Chúng ta quay về trường nhé?”. Chân tôi nhũn ra, nhưng vẫn nói bằng giọng dịu dàng, “Vâng”.

Chiếc váy dài, màu sắc và hoa văn lộn xộn khiến người ta không sao miêu tả nổi nhưng khi ấy tôi ý mình còn nhỏ nên luôn mặc nó, đi dạo xung quanh khuôn viên trường cùng anh, cả hành trình đều tay nắm tay nghênh ngang kiêu ngạo. Anh từng đề nghị, “Cưng à, em đổi sang chiếc váy màu trắng mộc mạc hơn một chút được không, mỗi lần thấy bộ váy này của em, anh đều cảm thấy sắp trúng nắng đến nơi rồi”. Tôi bác bỏ yêu cầu của anh một cách không thương tiếc, bởi khi ở bên anh, không để bản thân mình xinh đẹp đến phát ngấy, thì sẽ không đủ để thể hiện tâm trạng tôi giây phút đó.

Những bộ quần áo sản xuất theo dây chuyền này đều sinh ra từ biết bao nhiêu kí ức đã qua, mỗi một bộ cầm lên đều sẽ nhớ tới lúc mới mua nó, nhớ tới tâm trạng hào hứng mặc vào đi gặp anh, ngồi trước mặt anh, khẽ giọng nói với anh, hi. Anh khen, hôm nay em thật xinh đẹp. Tôi chỉ bộ quần áo, là công lao của nó đấy.

Mấy năm qua, quần áo mới đã giặt đến phai màu, mất đi kiểu dáng, nhưng may mà vẫn còn; nhưng tình yêu mới lại bị đặt vào thùng nhuộm, bị nhuộm đi nhuộm lại một cách máy móc, cho tới khi tôi cũng không còn nhận ra nữa.

Bất giác, mấy cái túi dưới nền nhà đã được nhét đầy, tôi ngồi giữa chúng, trầm mặc mất một lúc lâu, coi như mặc niệm. Sau đó, tôi nhặt mấy cái túi này lên, mở cửa, vào thang máy, bước tới thùng rác của khu, ném chúng... vào trong.

Người cũ nói đi liền đi, bóng lưng phóng khoáng, sợ hơi quay đầu liền hoá thành cột muối[2], vì vậy cho dù lưu luyến cũng không thể quay đầu lại nữa; mà những vật cũ này trong cả quá trình đã chứng kiến biết bao ngày tháng đẹp đẽ, bản thân chúng không có khả năng hành động, tất cả dựa vào tôi quyết định bỏ đi hay giữ lại. Hồi ức là con virus, bám trên những bộ quần áo này, nếu tôi không nhẫn tâm vứt bỏ chúng, hơi vô ý thôi, những con virus ấy liền thấm vào da thịt, tan vào máu hắt văng khúc khải hoàn, đi thẳng vào đại não, đại não không phản ứng lại được, liền sẽ khiến tim cùng gánh vác, thế là cả người tôi sẽ lại một lần nữa rơi vào trạng thái chết máy tự thân trách phận.

[2] Truyền thuyết về biển Chết trong Kinh thánh: Một gia đình phải chạy trốn và Chúa bảo họ không ai được quay đầu lại nhìn những người vợ đã không nghe lời và biến thành một cột muối, hình thành nên biển Chết.

Bạn có thể nói có đến nỗi như vậy không, ngoài việc bị coi là di vật, đầu tiên chúng là tiền, hà tất nhìn hạn hẹp đến vậy, chẳng qua chỉ là thất tình thôi mà.

Đúng vậy, bao nhiêu việc đều không đến nỗi, giết người đầu rơi, chẳng qua lưu lại một vết sẹo to bằng cái bát ô tô, cho dù trái đất nổ tung, đối với người ngoài hành tinh mà nói cũng chỉ là trận pháo hoa miễn phí trắng lẹ.

Nhưng nếu lúc này từ vũ trụ, bạn khom người nhìn xuống, xuyên qua cụm cảm ơn và oán trách trộn lẫn vào tầng mây, nhìn về phía tôi – kẻ có kích thước như hạt bụi đang vứt mấy bộ quần áo ấy, rồi phỉ phỉ tay, quay người rời đi, không hề quay đầu, bạn nhìn thấy không, tôi đang cười, đó là bởi vì cuối cùng tôi đã hoàn toàn cam lòng tiến lên phía trước, đây là điều tôi có thể làm lúc này – bước đầu tiên.

Trở về nhà, tôi nằm phơi mình trên ghế sofa, ngẩn ngơ nhìn tủ quần áo trống rỗng. Lúc này, di động vang lên, tôi cầm lên xem, khí huyết lập tức bốc lên đại não.

Là cô bạn thân gọi đến, cô ta muốn hẹn gặp tôi.

Tôi cầm di động, trong lòng hoang mang xen lẫn nỗi hận to lớn. Hai tay tôi run run, nhưng vẫn nói được mấy từ như thế này, “Được, ngày mai đi. Gặp ở đâu?”.

16. Chương 16: Chủ Nhật, Ngày 10 Tháng 7: Oi Nóng

Trong Tam ngôn nhị phách[1] có một câu chuyện khiến người ta rất cảm động. Dưới cây cầu Thảo Kiều ở Hàng Châu, có một người bán bí đao, người này có một loại năng lực có thể khiến cho linh hồn mình thoát xác. Hàng ngày, anh ta nằm ngủ trên giường, sau đó cử linh hồn mình đi chăm lo việc buôn bán. Một hôm, linh hồn mua vài miếng cá ướp muối phơi khô trên đường, nhờ hàng xóm xách về nhà, người vợ nhận cá ướp từ hàng xóm, dở khóc dở cười, liền mang lát cá khô đánh vào đầu người bán bí đao, miệng nói, người chết lại mang tôi ra làm trò đùa.

[1] Tam ngôn nhị phách là tên gọi chung tuyển tập những tiểu thuyết gần nổi tiếng thời Minh.

Linh hồn bận rộn cả một ngày, sau khi trở về nhà, phát hiện trên đầu của thể xác của mình đầy vết bầm cá ướp muối, linh hồn quanh quẩn trước giường, bởi vết bầm đó mà không thể nào lại gần cơ thể của mình, cuối cùng, linh hồn trừng mắt nhìn cơ thể của mình dần dần lạnh cứng, linh hồn không làm cách nào được, cuối cùng chỉ có thể khóc lớn mà ra đi.

Sau khi biết tất cả hành vi của cô bạn thân đó, tôi luôn nghĩ, tôi chính là thể xác của người bán bí đao. Cô ta nhất thời hứng lên làm tôi chết, hãy tin rằng từ khi ấy cô ta cũng trở thành cô hồn dã quỷ.

Tôi và cô bạn thân luôn coi nhau như thể xác và linh hồn, từ nhỏ đến lớn, trong mắt người ngoài, hai chúng tôi là một đoá hoa song sinh xấu xa, phức tạp, rất nhiều gai độc, chúng tôi từng là ranh giới an toàn của đối phương, tất cả người trong thiên hạ bị đắc tội hết, thì vẫn có thể thấy được nụ cười cổ vũ trên gương mặt của nhau.

Nhưng tính cách hai chúng tôi hoàn toàn khác nhau, nếu lấy đồ ăn ra so sánh, tôi là canh cá, cô ta là canh tôm chua, đều cay như nhau nhưng vị của cô ta ngấm lâu hơn.

Nhiều năm như vậy, đứa chỉ biết đánh nhanh thắng nhanh như tôi, và đứa gây một tiếng khiến ai nấy đều kinh ngạc như cô ta kẻ vai sát cánh, tiến về phía trước, chưa từng nghĩ rằng, bạn bè lại có một ngày trở thành đối thủ, tình thế này biến đổi nhanh tới nỗi khiến người ta không kịp phòng bị.

Buổi sáng, cô ta gửi tin nhắn tới, hỏi có thể hẹn gặp ở quán cà phê kiêm quán ăn mà chúng tôi thường đến khi học đại học không.

Tôi lập tức nhìn ra mục đích của cô ta, người này muốn chơi chiêu bài tình cảm dịu dàng, bốn năm học đại học, người chúng tôi quen thuộc nhất không phải thầy giáo và bạn học ở trong khoa mà là chủ cửa hàng tốt bụng và bữa ăn hàng ngày ở cửa hàng này.

Nhưng vô dụng thôi, chắc hẳn cô ta cũng biết, việc đã đến nước này, hôm nay cho dù tôi tới thăm cô ta trong tù, sự cảm thông mang theo cũng sẽ ít đến đáng thương.

Tôi đẩy cửa bước vào, cô ta ngồi ở vị trí cũ của chúng tôi, xem ra rất điềm tĩnh nhưng cô ta càng thể hiện vẻ mặt như vậy, tôi càng biết trong lòng cô ta đã run tới mức long trời lở đất.

Tôi ngồi xuống đối diện cô ta, trào lên trong lòng không phải phần nộ hay thù hận, mà là sự khó hiểu sâu sắc, muốn dùng nước lạnh trên bàn hắt lên mặt cô ta, sau đó hỏi, mày đến mức như vậy à? Thế gian có biết bao đàn ông, mày đến mức phải lấy người đàn ông của tao để chứng minh sức hấp dẫn phụ nữ của mày à?

Cô ta há mồm nhưng không chào hỏi. Nhân viên phục vụ đến, bưng cho tôi cốc trà lúa mạch.

Tôi không uống được cà phê, chỉ uống một ngụm, da liền nổi nốt đỏ từ trên xuống dưới. Bệnh kì lạ này trong những người biết tôi bao gồm cả cha mẹ và kẻ phụ tình kia có thể đều không biết, nhưng cô ta biết.

Tôi cũng biết cô ta uống cà phê đã cho đường lại phải thêm sữa, hơn nữa cho nhiều vô cùng, nhất định phải biến cốc cà phê đen thành màu trắng, dường như như vậy mới yên tâm. Bao lần tôi đã cười điệu bộ ra vẻ không đủ triệt để này của cô ta.

Không còn gì để nói, chúng tôi đều rất ngẩn ngơ, rất trầm mặc, hai đứa đều nhìn ra ngoài cửa sổ, trên sân tennis không xa, những nữ sinh mặc váy ngắn túm huân luyện viên lại cười đùa hi hi ha ha, gương mặt thô ráp của huấn luyện viên đỏ ửng, từ đầu đến chân đều rất hưng phấn.

Bên lề sân tennis, có hai cô gái tụ vào một chỗ, ôm cây vợt, có thần sắc của kẻ bàng quan, tinh lực dồi dào quan sát xung quanh, thỉnh thoảng bật lên tiếng cười khoan thai, không thật bên tai tôi.

Tôi và cô ta khi đó cũng vậy, cảm giác cái gì cũng đều buồn cười, người đi đường ngả trông buồn cười, người nắc nối không nén được trông buồn cười, người sống chết vì tình yêu dường như càng buồn cười hơn.

Trong tấm kính, tôi thấy cô ta đang liếc trộm tôi, định nói song lại thôi, ánh mắt dò xét.

Tôi biết cô ta muốn nói gì.

Có lẽ cô ta muốn nói mình thực sự yêu anh ấy, hai người như sấm sét tạo lửa, nhục dục chiến thắng lương tri, nếu tôi vào địa vị của cô ta lúc ấy, nhất định cũng sẽ khuất phục bản năng, lựa chọn làm như thế.

Tôi phá vỡ sự im lặng, ngẩng đầu nhìn cô ta, “Nói đi”.

Cô ta kinh ngạc, “Nói gì?”.

Còn có thể nói cái mẹ gì? Nói gần đây chúng ta nên chơi đêm ở đâu? Tắm xem nơi nào có hàng xuất khẩu dư mà giá rẻ không?

Tôi im lặng, chỉ nhìn cô ta, dùng ánh mắt nhiệt tình hỏi han: “Có phải cậu bị cảm giác tội ác giày vò trở nên ngu ngốc rồi không?”.

Cô ta chuẩn bị hồi lâu, sau đó lên tiếng, “Tiểu Tiên, xin lỗi”.

Tôi bắt đầu trở nên cực kì phần nộ.

Tôi cầm li nước trên bàn, đập xuống đất, tiếng li vỡ vang lên.

Ông chủ trong quầy thò đầu ra nhìn, phát giác sự khác thường, liền lặng lẽ lui lại.

Tôi nhìn xuống mảnh vỡ dưới đất, nói: “Xin lỗi nhé”.

Sau đó ngẩng đầu nhìn cô ta, “Nếu chiếc li này mở miệng nói với tôi, không sao, tôi tha thứ cho cô. Vậy tôi cũng chấp nhận lời xin lỗi của cậu”.

Mặt cô ta lập tức đỏ lên, “Tiểu Tiên, cậu đừng như vậy”.

Tôi rất bình tĩnh nói: “Không muốn thấy tôi như vậy thì cậu đừng thách thức giới hạn chịu đựng của tôi. Tôi ghét nhất người khác nói xin lỗi với tôi, cậu nói chuyện khác đi...”.

Cô ta lắp ba lắp bắp nói, “Nếu như, nếu như có thể khiến cậu dễ chịu hơn, vậy mình cho cậu biết, mình và anh ấy đã chia tay rồi, thật đấy, từ sau khi bị cậu phát hiện, mình không thể ở bên anh ấy nữa, mình, mình quả thật không chịu nổi... thật đấy, Tiểu Tiên, thật đấy”.

Hai hàm răng tôi nghiến chặt vào nhau, lưng run rẩy, cô ta nhìn ra trạng thái sắp sụp đổ của tôi, cẩn thận e dè cầm chiếc li còn lại trên bàn trước mặt tôi, nắm chặt trong tay.

“Cậu muốn tôi nói gì với cậu?”. Tôi lại có thể mỉm cười, rất dịu dàng hỏi cô ta, “Muốn nghe tôi nói, giỏi quá! Đúng là chị em tốt, đừng cảm vứt bỏ tình yêu vì tình bạn ư?”.

“Mình không có ý đó...”.

“Hay muốn nghe tôi nói, oa! Lần này cậu chơi hơi quá rồi đó, anh chàng đó là người tôi chuẩn bị kết hôn. Nhưng cậu nói cướp liền cướp, cướp rồi lại cảm thấy không thú vị, tình yêu dưới lòng đất mới đủ bùng nổ, đặt lên mặt đất sáng sủa, cũng chẳng còn nhiều thú vị, nghĩ kĩ mà xem, bỏ đi, không đáng, tôi vẫn nên trở về chơi với đứa ngu ngốc Hoàng Tiểu Tiên. Ý cậu là vậy?”.

“Mình nói rồi, mình không có ý đó...”.

“Vậy rốt cuộc cậu có ý gì? Tôi cảm thấy cậu thú vị quá, thực sự đấy, đừng giả vờ. Nào, cậu nói đi, cứ coi đây là chương trình Lỗ Dự có hẹn[2], cậu nói ra suy nghĩ trong lòng mình”.

[2] “Lỗ Dự có hẹn”: Một chương trình talk show của đài Phương Hoàng, Hồng Kông do MC Lỗ Dự dẫn.

“Cậu như vậy, mình nói thế nào đây?”.

“Nên nói thế nào thì nói thế ấy, cậu còn muốn tôi hai tay chống cằm, chớp chớp mắt nghe cậu nói à?”.

Cô ta đã bị sự cay nghiệt của tôi đả kích, cả người suy sụp dựa vào thành ghế.

Nhưng tôi sớm đã thua không còn mảnh giáp bởi đòn tấn công của cô ta, ngồi trước mặt cô ta, căn bản là một cái xác không hồn.

Tôi thầm nói trong lòng, đừng trách tôi quá cay nghiệt, là sai lầm của cậu đã tạo nên tôi.

“Vậy tôi không nói mấy lời giả tạo đó nữa, tôi nói cho cậu sự thật, cậu đừng cảm thấy đau lòng. Hoàng Tiểu Tiên, không sai, tôi chính là muốn chứng minh cho cậu thấy”.

Tôi lưỡng lự, cô ta muốn chứng minh cái gì?

“Cậu quá may mắn, Hoàng Tiểu Tiên, bản thân cậu lẽ nào không cảm thấy thế? Chúng ta đều cùng là những cô gái bình thường, nhưng bởi vì cậu dám nói dám làm, nên luôn có thể đạt được nhiều thứ hơn tôi, cậu chưa bao giờ chừa đường lùi cho bản thân, cậu đã từng nghĩ chưa, là dựa vào cái gì? Cậu có gia đình hạnh phúc, ấm áp. Cho dù cậu ở ngoài lặn lội đến long trời lở đất, cũng có người phân bữa cơm, cốc trà cho cậu, còn tôi có gì? Ranh giới cuối cùng của tôi là cậu, nhưng cậu chẳng đáng tin, Hoàng Tiểu Tiên, hôm nay tôi nói cho cậu biết, là bạn bè, cậu không có tư cách như bản thân cậu tưởng tượng”.

Cha mẹ cô bạn thân li hôn khi cô ta học lớp mười hai, cô ta sống cùng cha, cha cô ta tính cách rất trầm mặc, sau khi li hôn thì đam mê vận động ngoài trời, thường buồn bã im lặng, khoác ba lô biến mất một tuần, ban đầu cô bạn thân còn nóng lòng sốt ruột chạy đi tìm tôi, khóc lóc kêu gào phải báo cảnh sát, nhưng sau đó thì quen dần, song giao tiếp giữa hai cha con cũng càng ngày càng ít, về cơ bản chỉ dựa vào trao đổi bằng ánh mắt và động tác.

“Cậu luôn nghĩ thế là đương nhiên, nói năng không suy nghĩ, làm tổn thương người khác, vậy thì cứ tổn thương thôi, dù sao vẫn còn có cha mẹ cậu, có anh bạn trai một lòng một dạ đó của cậu, còn có tôi. Nhưng tôi có gì? Có một khoảng thời gian, tôi chỉ có cậu, chỉ có thể tin tưởng cậu nhưng cậu có quá nhiều thứ, tôi nhiều nhất chỉ là lớp xe dự phòng, là kế hoạch B, là lựa chọn thứ hai. Loại thuận buồm xuôi gió như cậu khiến tôi cảm thấy rất chướng mắt”.

“Vì thế cậu quyết định xuống tay với anh ta?”

“Có một năm vào sinh nhật tôi, cậu và anh ấy đi du lịch ở Thanh Đảo không kịp về, cậu còn nhớ cậu đã làm gì không? Cậu liền tùy tiện gọi điện thoại, nói một câu xin lỗi, rồi trong nửa tiếng sau đó đều nói cậu và anh ta ngọt ngào biết bao. Một mình tôi ở nhà, đến bánh gato cũng lười mua, mười hai giờ, không ai gửi tin nhắn cho tôi, là bạn trai cậu đã gửi tin chúc mừng sinh nhật. Đến nhớ cậu cũng không nhớ ra! Tối hôm đó, tôi liền nghĩ, cậu quá không biết tốt xấu, vậy tôi cũng không cần nể mặt cậu nữa”.

Ngồi đối diện, tôi nhìn thấy sự hận thù rất hoang tưởng trong mắt cô ta, sự hận thù ấy khiến trái tim người khác nguội lạnh.

Hoá ra tình nghĩa bao năm như vậy chỉ là mình tôi tưởng tượng ra.

Tôi lên tiếng một cách khó khăn, giọng nói khàn khàn, “Cậu nói năm đó tôi ở Thanh Đảo không gửi tin nhắn chúc mừng, vậy cậu còn nhớ khi trở về, tôi đưa cho cậu sợi dây chuyền tôi kết bằng hai mươi hai vỏ sò không? Mỗi một vỏ sò trên sợi dây đó đều là tối hôm ấy, tay tôi cầm đèn pin, tìm từng chiếc từng chiếc trên bãi biển. Cầm dây chuyền về, tôi chưa từng thấy cậu đeo nó, lần trước giúp cậu chuyển nhà, cậu chỉ túi đồ, nói không cần, nhờ tôi vứt cho cậu, sợi dây chuyền đó nằm trong túi”.

Cô ta nhìn ra chỗ khác.

“Sinh nhật cậu là bốn năm trước, vậy theo như cậu nói, bốn năm nay, cậu luôn suy nghĩ làm thế nào chứng minh cho tôi xem. Được, để tôi nhớ xem, hôm tốt nghiệp, chúng ta uống nhiều, ở chính trong nhà hàng nhỏ này, tôi kéo tay cậu, khóc nói dù thế nào chúng ta vẫn ở bên nhau, cậu cũng khóc rồi nói, đúng thế, chúng ta phải ở bên nhau mãi mãi. Vậy thì, nước mắt cậu rơi hôm đó là thật hay giả? Tôi không tìm được việc, thất nghiệp ở nhà, đói đến mức bát mì tôm chia làm ba bữa ăn, ớt cay trong thịt vào đều có thể coi như thức ăn, ngại mở miệng với anh ấy, ngại xin tiền gia đình, hàng ngày ăn chục nhà cậu, khi đó cậu nói, cả đời nuôi tôi cũng không vấn đề gì. Sự thông cảm của cậu lúc ấy là thật hay giả? Cậu cãi nhau với người ta trong quán bar, tôi lật bàn, đánh nhau với người ta, quả thật giống như mụ đàn bà chanh chua, bạn trai tôi khuyên, tôi còn gào với anh ấy: Anh tránh ra cho em. Khi ấy, cậu ngồi bên nhìn, là sợ hãi thực sự hay hào hứng đứng ngoài quan sát?”.

Cô ta vẫn im lặng, thần sắc phức tạp.

“Thật lợi hại, cậu thật lợi hại”. Tôi cố gắng nhẫn nhịn nhưng giọng nói đã nghẹn ngào, “Tôi trong nóng ngoài lạnh, cậu trong nham hiểm ngoài mềm yếu, chúng ta quả thật quá khác xa nhau”.

“Đương nhiên cũng có lúc rất tốt đẹp...”. Hốc mắt cô ta cũng đỏ.

“Đừng, đừng bắt tôi nhớ lại những lúc tốt đẹp”. Tôi ngắt lời cô ta, “Nhớ đến tôi sẽ cảm thấy buồn nôn”.

Tôi nhìn mặt cô ta, nhớ đến cái ngày chúng tôi trở thành bạn bè. Năm lớp mười, ngày đầu tiên tập quân sự, tôi và cô ta đều đến muộn, sĩ quan huấn luyện có gương mặt như thạch sùng, tàn bạo chỉ vào góc tường, nói: “Tự ra đứng đi”.

Tôi và cô ta ngoan ngoãn đứng góc tường, nhìn các bạn cùng học lạ hoắc phơi nắng dưới ánh mặt trời, đột nhiên cảm thấy bản thân mình trong hoạ có phúc, tôi quay đầu nhìn cô ta, cô ta đang vô vị dùng mũi chân đá đất, tôi nói với cô ta, này, tổ tên là Hoàng Tiểu Tiên. Cô ta ngẩng đầu nhìn tôi, cười ngây ngô, nói, “Hình như mình sắp cảm nắng rồi”. Lời còn chưa nói xong thì đã ngã lộn ra đất.

Tôi đứng lên, khẽ nói, “Tôi đi trước”.

Cô ta ngậy người đứng ở xa, bắt động nhìn tôi, trong mắt không phải không có áy náy, nhưng tôi biết sự áy náy ấy quá xa vời.

Lần này chia cách không còn lí do để gặp lại nữa, tất cả những lời tri kỉ và thời gian đẹp đẽ trước kia, tất cả những thứ từng là bằng chứng cho tình bạn thân thiết, hết thảy không ngừng phản cung cùng với sự rời xa của tôi. Đôi khi chúng tôi bảy, tám mươi tuổi gần đất xa trời, có một ngày ngồi trong hoa viên viện dưỡng lão, được các bác sĩ, y tá đến thăm, có thể đột nhiên nhớ ra đối phương không, rồi nhớ tới cuộc nói chuyện ngày hôm nay. Khi ấy, có lẽ tôi sẽ cảm thấy với cuộc đời mà nói, sự căm ghét và hiểu lầm lúc này của chúng tôi chủ quan nhường nào, vốn dĩ, vốn dĩ có thể ở trong hoa viên này, ăn mặc lôi thôi, đầu bù tóc rối, cảm giác tồn tại chẳng còn bao ngày nhưng chỉ ít có cô ấy ngồi cạnh, có thể nói dăm ba câu.

Nhưng bây giờ, tôi bị suy nghĩ căm ghét ép buộc, nhất định phải là người bước ra khỏi nơi này trước, đến hai từ “tạm biệt” cũng không thể thốt ra, chỉ có thể ước mong sẽ có một ngày, gặp cô ta dưới cửa tuyến, có thể hoà nhã nói một câu, “Hẹn gặp lại cô”.

Cuối cùng, người bán bí đao trở mắt nhìn thể xác của mình dần dần lạnh giá, linh hồn không còn cách nào, chỉ có thể khóc lớn ra đi.

Chỉ có thể khóc lớn ra đi.

17. Chương 17: Thứ Hai, Ngày 11 Tháng 7: Năng Khủng Khiếp

Sau khi trải qua cuộc kết thúc toé lửa với cô bạn thân, ngày hôm nay tôi rất ủ rũ, đến công ty liền có người trên ghế, bắt động chơi trò Zuma, chơi đến mức quên cả trời đất.

Vương Tiểu Tiệp ngồi bên đột nhiên đá vách ngăn giữa hai chúng tôi, tay tôi run một cái liền đánh nhầm một quả bóng.

“Anh làm gì đấy!”. Tôi nhảy lên gào.

“Cô xem!”. Trong giọng nói bình tĩnh của Vương Tiểu Tiệp mang chút háo hức không bình thường. Tôi xáp lại xem, trên máy tính của anh ta có ảnh của một cô bé mười mấy tuổi.

Cô bé không xinh, nói thật là rất khó coi. Hình dung một cách nịnh bợ thì chính là Châu Tấn với gương mặt lăm đường lạc lối; hình dung một cách cay nghiệt thì chính là Mã Gia Tước[1] phiên bản thiếu nữ dùng kem dưỡng da. Tôi không quen biết đứa bé gái với gương mặt khiến người ta thấy ghê đến vậy, nhưng ánh mắt trống rỗng của cô bé lại khiến tôi cảm thấy rất quen.

[1] Mã Gia Tước: Kẻ bị tử hình vì tội giết bốn người tại trường đại học Vân Nam năm 2004.

“Người tình trong mộng của anh à?”. Tôi hỏi Vương Tiểu Tiệp, “Cũng có thể nhỉ, khẩu vị không tầm thường”.

Vương Tiểu Tiệp rất hưng phấn, “Nghiêm túc chút đi, cô đoán đây là ai?”.

“Vậy, tôi đoán đây là anh”. Tôi chẳng suy nghĩ gì liền nói.

Vương Tiểu Tiệp lờm tôi một cái, “Tạch” một tiếng, tắt luôn ảnh, “Tôi quyết định không chia sẻ sự vui sướng của tôi với cô nữa, giải tán đi”.

“Đừng, đừng, đừng, xin anh hy sinh sự vui sướng cho tôi một chút, đây là ai?”.

Vương Tiểu Tiệp mở lại tấm ảnh, “Đây là ảnh hồi nhỏ của Lí Khả”.

Ngay lập tức tôi thấy kích động, từng lớp mây tản ra, Thượng đế rắc xuống từng mảng, từng mảng lớn vui sướng xuống chỗ tôi đang đứng.

“Sự thay đổi của con gái trưởng thành” trong truyền thuyết không hề bao gồm mất cá trạch biến thành mất Vương Tâm Lăng, khuôn mặt bánh pizza lại biến thành gương mặt Quê Luân Mi[2], mũi tẹt dần dần trở nên cao vút cùng với sự kết thúc của tuổi dậy thì.

[2] Diễn viên, người mẫu Đài Loan, có gương mặt trái xoan.

“Cô ta đã phẫu thuật thẩm mỹ à?”. Tôi run rẩy hoảng sợ hỏi.

“Nếu cô ta không thẩm mỹ, vậy thì quý xinh đẹp nhập vào rồi”. Vương Tiểu Tiệp nói, “Hơn nữa cô ta cũng đổi cả tên”.

“Hả? Tên lúc đầu của cô ta là gì?”.

“Lí Diễm Phần”.

“Lại có thể cùng tên với bà chị bán cổ vịt ở tầng dưới nhà tôi. Anh lấy đâu ra mấy tin chấn động như vậy chứ?”.

“Chẳng phải muốn làm album ảnh điện tử ư, trong đó cần có mấy thứ chúc phúc gì đó của bạn đại học, trung học của cô ta, tôi căn cứ theo danh sách cô ta đưa để liên hệ với bạn cùng lớp, kết quả mối quan hệ với những người xung quanh của cô ta có chút phức tạp, các bạn cùng lớp của cô ta gửi đến cho tôi mấy thứ này, còn tìm cách hé lộ tin tức chấn động”.

Tôi rất xúc động, suy cho cùng cô Diễm Phần thay đổi ngũ quan cũng chẳng có tác dụng nhiều, gia đình nếu có tiền nên cổ vũ cô ta thay đổi nội tạng và cái đầu một lần nữa.

Chúng tôi đang hào hứng quan sát mấy bức ảnh này, nữ nhân vật chính trong ảnh đột nhiên gọi điện tới.

Sau lần từ biệt ở Bellagio, tôi tưởng rằng tôi không còn cơ hội được nghe giọng Đài Loan giả quê một cục ỏn ẻn, điệu dàng của cô Lí nữa, nhưng bây giờ, nghe giọng nói của cô ta, nhìn tấm ảnh trước mặt, nghĩ tới bà chị bán cổ vịt ở tầng dưới nhà tôi, đột nhiên tôi cảm thấy cuộc đời tôi rất viên mãn.

“Cô Hoàng, cô biết chúng tôi vẫn hợp tác với cô rồi chứ?”.

Bởi sự không khách khí của Vương Tiểu Tiệp ngày hôm đó, cuối cùng Lí Khả cũng vứt bỏ lời hỏi thăm vờ vịt của cô ta.

“Phải, hôm đó anh Ngụy đưa tôi đi xem địa điểm tổ chức hôn lễ, tôi cảm thấy rất ổn”.

“Vùng đất hoang vu đó ư?”.

Xem, tôi nói mà lại.

“Trang trí xong, chắc rất đẹp”.

“Ngụy Y Nhiên và cô đi? Không có người khác ư? Tiểu Vương không đi?”. Giọng Lí Khả đột nhiên trở nên phòng bị.

“Ồ, đúng, có vấn đề gì sao?”.

“... Hôm nay tôi cũng muốn đi xem, cô đến đây một chuyến nhé, nhanh lên, tôi ghét nhất đợi người khác”.

Tôi vui vẻ đồng ý, “Được. Không vấn đề”.

Tôi và Vương Tiểu Tiệp bỏn ba cả quãng đường vội đến nơi, kết quả cô Lí vẫn chưa đến. Mặt trời đã lên tới đỉnh, tôi và Vương Tiểu Tiệp dựa vào tấm bảng hiệu chỗ cổng vào, giống như hai con chó què bị nắng chiếu, thở thoi thóp.

Đợi nửa tiếng đồng hồ, một chiếc Mini Cooper màu đỏ tươi cuốn đất đỏ tiến vào trong tầm mắt tôi, cửa xe từ từ mở ra, đôi giày cao tám phân hạ xuống, nhìn lên, váy ngắn, áo sát nách cổ chữ V, tóc được buộc bằng một dải lụa, kính râm cỡ lớn che gần hết nửa khuôn mặt, ngôi sao sexy thập niên tám mươi của thế kỉ trước Lí Diễm Phần xuất hiện trước mặt chúng tôi.

Trong cơn mơ màng, dường như tôi ngửi thấy mùi adrenalin sắp dâng trào của các anh em dân công trên công trường kiến trúc đang thi công cách đó không xa. Tôi không nên nổi bất đầu lo lắng, nơi hoang vu hẻo lánh như vậy, cô ta lại mặc thế kia, lát nữa đám cường hào trong thôn ngửi thấy mùi, mạnh mẽ đòi khiếm nhã cô ta, thân làm nữ giới như tôi, bị khiếm nhã rất không đáng, nhưng nếu trực tiếp bị bỏ qua, về mặt tâm lí tôi cũng sẽ cảm thấy rất kinh khủng.

Vương Tiểu Tiệp tiến lên phía trước cười ha ha, “Cô vừa từ Baby Face[3] qua đây à?”.

[3] Baby Face: Tên quán bar

Lí Khả tháo kính râm xuống, nhìn anh ta một cái, sau đó đôi môi đỏ khê hé: “Ở đây có thể lái xe vào không?”.

Tôi cũng cười ha ha trả lời: “Chắc không được, chiều ngang con đường nhỏ đó không rộng bằng xe cô đâu”.

Lí Khả nhăn mặt, “Vậy tôi làm thế nào đây? Nắng thế này, đường lại xấu như vậy, tôi có thể chịu đựng, nhưng giày của tôi không thể chịu nổi”.

Vương Tiểu Tiệp lại nói, “Nếu không tôi vào trong thôn mượn xe ba bánh nhé?”.

Lí Khả nhìn chòng chọc Vương Tiểu Tiệp vài giây, sau đó quay người, chui vào trong xe, lấy ra chiếc ô viên hoa, ông ọ đi vào công viên.

Trên thảm cỏ, Lí Khả nhìn xung quanh với vẻ mặt không cảm xúc, “Nơi này vừa bẩn vừa quê, hai người chuẩn bị làm thế nào, nếu là tôi, căn bản nên đổi chỗ khác”.

Vương Tiểu Tiệp ho một tiếng, Lí Khả nhìn ra anh ta định nói liền vội vàng lên tiếng nói trọng điểm.

“Vậy hai người ghi lại yêu cầu của tôi nhé”.

Vương Tiểu Tiệp lấy ra cặp tài liệu, tay phải cầm bút, ra vẻ lắng nghe.

“Đầu tiên, các anh phải quét mới toàn bộ những ghế ngồi này, tôi muốn màu trắng hồng, các anh biết thế nào là màu trắng hồng không? Nhìn qua là màu trắng, nhưng nhìn kĩ lại phớt hồng, tôi nhất định muốn màu đó, anh chị ghi lại rồi chứ?”.

Vương Tiểu Tiệp nghiêm túc nhìn mặt Lí Khả, gật đầu.

“Sau đó, sân khấu kia phải phủ vải trắng và tím, hai người phải ghi nhớ mấy trọng điểm này đây, chính là: thuần khiết, cao quý, mơ mộng. Đây là phẩm chất riêng của tôi vì thế cũng nhất định phải là phẩm chất riêng trong hôn lễ của tôi”.

Vương Tiểu Tiệp vừa ghi vào tài liệu, vừa gật đầu một cách trịnh trọng.

Tôi có chút khó hiểu, hôm nay Vương Tiểu Tiệp lại hợp tác dữ vậy, tôi xáp lại nhìn cặp tài liệu trong tay anh ta.

Tôi vừa xem, xem chút bật cười. Anh ta mở mấy tấm ảnh cũ của Lí Khả ra, kẹp trong tập tài liệu, sau đó so sánh với người thật, đối chiếu các bộ phận đã thẩm mỹ với trên ảnh.

Lí Khả hoàn toàn không biết, vẫn dùng cái miệng có khi cũng từng thẩm mỹ ra sức tía lia: “Hôm đám cưới, cửa nhất định phải sắp xếp người canh giữ, mấy người nông dân ấy, nhàn rồi mà, một người cũng không được phép bước vào! Ôi chao, đáng ghét quá, chỉ nghĩ đến việc tổ chức hôn lễ gần mấy người này, tôi đã phiền chết đi được...”.

Cuối cùng Vương Tiểu Tiệp cũng chơi mệt, vứt kẹp tài liệu vào lòng tôi, sau đó nói, “Tiểu Tiên, cô ghi tiếp đi, tôi đi chụp ảnh”.

Vừa nói xong, Vương Tiểu Tiệp chạy mất tăm, bỏ tôi lại một mình với Lí Khả.

Vương Tiểu Tiệp rời đi, Lí Khả bắt đầu trầm mặc. Tôi đứng mỗi, bèn ngồi lên chiếc ghế dài, nhưng ghế bằng sắt, bị ánh mặt trời chiếu, có thể trực tiếp chiên trứng gà, may mà tôi mặc quần bò nên có thể ung dung thản nhiên chịu đựng.

Lí Khả bị lừa bởi sự điềm tĩnh của tôi, cô ta cũng thuận thế ngồi xuống, chiếc váy ngắn không che hết phần hông, cô ta vừa ngồi xuống, tôi nghe thấy tiếng “Á” vang lên.

Lí Khả cũng cố gắng chịu đựng, một lúc lâu sau, đột nhiên cô ta lên tiếng hỏi: “Cô Hoàng, hôm nay cô đến cùng tôi, sao lại mang theo Tiểu Vương?”.

Tôi sững người, chưa kịp phản ứng lại, “Câu này có ý gì?”.

“Nghe không ra ư? Y Nhiên hẹn cô thì cô đến một mình, tôi hẹn cô, cô liền mang theo đồng nghiệp”.

Tôi vừa định miễn cưỡng phản ứng thì Lí Khả liền nói tiếp: “Cô Hoàng, gần đây cô thất tình à?”.

Tôi rất kinh ngạc, người phụ nữ này rất thông minh về phương diện này.

“Đúng, tôi vừa thất tình”. Tôi thành thật thừa nhận, “nhưng tôi thất tình thì có liên quan đến công việc không?”.

Lí Khả khẽ nghiêng đầu, khoé mắt nhếch lên, khoé miệng lộ ra nụ cười coi thường, “Những người thất tình như các cô, cách rất xa cũng đều có thể ngửi thấy mùi, chính là loại mùi của thứ đồ để lâu trong tủ lạnh. Tôi muốn nói với cô, cô Hoàng, tôi có thể nhận ra thái độ thù địch của cô đối với tôi, đúng vậy, con người tôi, quả thực quá dễ khiến người khác đổ kị, nhưng tôi cũng không còn cách nào, ông trời dường như quá cưng chiều tôi. Cô xem, thái độ của cô đối với tôi rất thiếu tôn trọng, nhưng nếu có Y Nhiên ở đây, cô liền yêu kiều, dễ thương, lại còn lên gặp anh ấy. Tôi nói cho cô biết nhé, con người tôi, trong mắt không dung nổi hạt cát, tôi là người rất chân thật, từ trong ra ngoài. Tôi có gì nói đó, tóm lại là nhắc nhở cô, cô Hoàng, nếu muốn tiếp tục hợp tác, thì đừng lên lút làm trò sau lưng tôi. Con người Y Nhiên rất đơn thuần, rất dễ lừa, nhưng tôi thì khác”.

Tôi cười ra nước mắt, giây phút này quả thật rất hoang đường.

Tôi nhìn Vương Tiểu Tiệp cách đó không xa, anh ta phát hiện một con sóc trong đám cỏ, con sóc nhảy, anh ta cũng nhảy theo, cả đoạn đường theo đuôi người ta chụp ảnh.

Tôi cười, một người đi đường có năng lực gì mà chọc giận tôi. Sự hoài nghi vô cớ này, tôi coi như truyện cười, ra sức giải trí một chút.

Nhưng việc đánh trả vẫn cần phải đánh trả, tôi lại không có nghĩa vụ thay ông trời cưng chiều cô ta.

“Cô Lí, tôi đã hiểu ý của cô, yên tâm, sau này tôi sẽ như hình với bóng cùng Vương Tiểu Tiệp. Cô đã nói đừng làm trò sau lưng cô, vậy việc này tôi cũng phải trao đổi với cô”.

Tôi mở kẹp tài liệu, đặt mấy tấm ảnh đó trước mặt Lí Khả.

“Những bức ảnh này, cô nói, chúng tôi có cần đặt vào album ảnh không? Cô yêu cầu thể hiện toàn diện những việc trải qua trong cuộc đời cô, nhưng thứ này, tôi vẫn thực sự không biết nên xử lý thế nào”.

Lí Khả kinh ngạc, mạch máu trên mặt như sắp vỡ ra, “Ai đưa cho các người!”.

Tôi ra vẻ bà chị tri kỷ, “Là bạn đại học của cô gửi cho chúng tôi, ôi, thật không biết cô ấy có tâm trạng thế nào, đổ kị, chắc chắn là đổ kị rồi, đổ kị cô đã kết hôn”.

Dáng vẻ kiêu ngạo của Lí Khả lúc này biến mất không còn tăm tích, cô ta há miệng, không thốt nên lời.

“Mấy người bạn học này của cô sống chẳng thật chút nào, tâm trạng thật không tốt, cô ta có khả năng vừa thất tình nhỉ? Những kẻ thất tình đều như vậy”.

Tôi vỗ vỗ vai Lí Khả, lộ ra nụ cười “để tôi an ủi cô”.

Trong rất nhiều tính cách của tôi, tính cách thuộc phần “gian ác” đã mở champagne chúc mừng sau lưng tôi, một tiếng “pằng”, rượu tràn ra, khắp nơi vang lên tiếng vỗ tay.

18. Chương 18: Thứ Ba, Ngày 12 Tháng 7: Nhiều Mưa, Trời Chuyển Âm U

Trên xe trở về công ty, tôi miêu tả một cách sinh động cho Vương Tiểu Tiệp sự biến đổi hoá học trong không khí xung quanh lúc Lí Khả nhìn thấy ảnh mình. Biểu hiện điềm tĩnh, đầy trí tuệ của tôi đã giành được sự tán thưởng lớn của Vương Tiểu Tiệp, ngay sau đó anh ta lập tức quyết định mời tôi ăn món ốc xào ở quán ăn ngoài trời nổi tiếng Bắc Kinh chỗ giao lộ công ty tôi.

Bia lạnh thêm lời cay nghiệt, tôi và Vương Tiểu Tiệp bắt giắc đã qua một buổi tối. Tôi nhìn đồng hồ, đã hơn mười hai giờ, nhưng đường phố vẫn rất náo nhiệt.

Gió đêm thổi như trêu ghẹo lòng người, mặt đường vừa được dội qua nước, dưới đèn đường hiện ra ánh sáng loang loáng, phía sau tôi, ông chồng mở bụng một đồng, để cánh tay trần đang khuyen vợ ăn nhiều thêm một chút, “Em ăn thêm ít thịt đi! Em đừng thấy miếng thịt béo như vậy, nó mỡ nhưng không ngấy, giống như anh, béo nhưng không ứ”.

Nghe tiếng hút ốc xào chùn chụt của Vương Tiểu Tiệp, tôi nhớ đến hồi cấp hai, tôi và cô bạn thân cực kì ghét một đàn chị học khoá trên hay thích ra vẻ. Một tối, bà chị này quyết định thổ lộ với đội trưởng đội bóng đá mà mình yêu thầm đã bao lâu, tôi và cô bạn thân biết tin này, liền xách một túi ốc xào mua ở cổng trường, theo đuôi bà chị vào khu rừng nhỏ bên cạnh kí túc xá. Chị ta và đội trưởng đội bóng đá ngồi phía bên trái khóm cây, tôi và cô bạn thân quỳ trong góc khuất bên phải khóm cây.

Bà chị và đội trưởng bốn mắt nhìn nhau, nhất thời im lặng, không khí lúng túng uyển chuyển nhảy múa quanh hai người.

Tôi cầm con ốc đồng, đặt lên miệng, sau đó ra sức hút.

Âm thanh đó và tiếng hôn môi quả thực quá giống nhau.

Bà chị thất kinh, nhìn xung quanh, không phát hiện ra chúng tôi, sau đó lại ngồi xuống, then thùng nói, “Thật đáng ghét”.

Cô bạn thân cũng cầm con ốc đồng lên, phát ra âm thanh tràn trề sức sống.

Bà chị rất bối rối, “Tiếng đó phát ra từ đâu nhỉ...”.

Tôi và cô bạn thân bắt đầu liên tục ăn ốc, cả rừng cây nhỏ biến thành biển cây dâm ô.

Đội trưởng đội bóng đá cuối cùng không chịu được, ập a ập ứng nói: “Bạn, bạn Thái, bạn đưa mình tới đây làm gì? Mình muốn về...”.

Tôi cắt ngang Vương Tiểu Tiệp khi đang say sưa ăn ốc đồng đến nỗi quên hết tất cả, tôi hỏi anh ta, “Anh có thấy cảm giác khi ăn ốc đồng rất giống hôn môi không?”.

Vương Tiểu Tiệp nhìn một nửa ruột ốc trên tay mình, biểu hiện rất kinh khủng, “Cô thật đáng ghét, sau này khi hôn chắc tôi sẽ bị ám ảnh”.

“Anh không thấy giống à?”.

“Hoàn toàn không giống, ăn kẹo bông khá giống, sau khi ăn, cảm giác như có lại như không đó khiến người ta cảm thấy cuộc đời đầy hư vô, điểm này giống như hôn”.

“Anh thật thuần khiết, mấy người các anh không hôn lưỡi à?”.

“Hôn lưỡi đã không còn nằm trong phạm vi hôn rồi, đó là sự quần quýt nhục dục. Còn nữa, cái gì mà gọi là mấy người các anh?”.

Tôi sững sờ, không cẩn thận xém chút ép Vương Tiểu Tiệp bộc lộ giới tính thật, “Thì mấy người đi theo con đường tình yêu thuần khiết các anh ấy”.

Vương Tiểu Tiệp lườm tôi một cái, tiếp tục ăn ốc đồng.

Khi một đồng vỡ chai bìa nằm san sát nhau, buồn ngủ díp mắt, tôi và Vương Tiểu Tiệp chia tay gọi xe về nhà, thừa lúc còn men rượu, lăn ra ngủ, cả đêm không hề mộng mị.

Sáng hôm sau đánh răng rửa mặt, lao tới công ty. Trời nóng, hơn nữa cuộc sống chẳng có triển vọng gì tốt đẹp, chỉ có thể vừa ngồi không trước máy tính, vừa thở ngắn than dài, tôi trơ mắt nhìn “thời gian” nhón chân, lén lút lút chuồn mất khỏi tôi với nét mặt vui sướng, nhưng đến khả năng thò chân ra cho nó vấp ngã tôi cũng không có.

Đang lúc ngơ ngẩn, Vương Tiểu Tiệp lại đến chịu mắng, “Hoàng Tiểu Tiên, cô buồn ngủ lắm à?”.

“Liên quan quái gì đến anh, anh đừng làm phiền tôi”.

“Đương nhiên liên quan tới tôi rồi, cơn buồn ngủ của cô lan ra tận chỗ tôi rồi”.

“Thật may, cơn buồn đại tiểu tiện của anh cũng lan ra chỗ tôi rồi, nhanh vào nhà vệ sinh đi, đừng léo nhéo với tôi”.

Vương Tiểu Tiệp không nói nên lời, một lát sau, thực sự ôm giấy vào nhà vệ sinh, hôm qua anh ta ăn quá nhiều ốc đồng, nhưng đường ruột phản ứng chậm, hôm nay mới theo kịp tiết tấu của anh ta, tôi nhìn anh ta cứ như con thoi đi lại giữa chỗ ngồi và nhà vệ sinh, còn thừa nước đục thả câu bán cho anh ta cuộn giấy vệ sinh với giá cao.

Tan làm, tôi ôm cây đàn cello, mặt dày ngồi giữa các bạn nhỏ. Trong giờ giải lao, tôi nói chuyện với một cậu bé tuyển thủ hạt giống xinh xắn bảy tuổi.

Tuyển thủ hạt giống rất khinh thường hỏi tôi: “Cô bây giờ già như vậy rồi, còn học cái này làm gì?”.

Tôi cung kính trả lời người ta: “Sống tới già, học tới già, giáo viên các cháu không dạy cháu à?”.

“Nhưng cô không được luyện tập từ nhỏ, cô không thi nổi học viện âm nhạc. Cháu được luyện tập từ nhỏ”.

“Oa, thật lợi hại, cháu không chỉ có cơ thể của trẻ con, lại còn luyện tập từ nhỏ, sao việc gì tốt cháu cũng đều đạt được thế”.

Tuyển thủ hạt giống liếc tôi một vòng từ trên xuống dưới, quay đi với vẻ mặt vô cảm, đi tới chỗ Lolita tóc ngắn gần đó, hoàn toàn vứt bỏ tôi.

Bài học hôm nay giảng về kỹ thuật biểu diễn, cô giáo Bân tốt tính vừa nói bắt đầu, tôi liền muốn gào lớn, muốn phát điên, muốn chửi bậy, cả căn phòng hơn hai mươi đứa trẻ, đầu ngón tay đặt lên dây đàn cò đi cò lại, âm thanh kéo ra muốn méo mó nhường nào thì méo mó nhường ấy, nhưng mấy kẻ điếc bé nhỏ này vẫn ra vẻ lắng tai thường thức, tôi ngứa mắt thở dài, khả năng lọc âm thanh của các mầm non tương lai của Tổ quốc thật mạnh mẽ.

Tan học, các bạn nhỏ thu dọn đồ đạc vui vẻ ra về, chỉ còn lại đứa ù tai là tôi đây, động tác trì trệ ôm hộp đàn ra khỏi phòng học.

Bước tới hành lang, Bân Bân đang nói chuyện với một người đàn ông cao to, người đàn ông kia có vẻ mặt chính trực trang nghiêm, càng tôn thêm vẻ mong manh yếu đuối của Bân Bân. Người đàn ông nghiêm túc nói gì đó, Bân Bân lắc đầu, tỏ ra không đồng ý.

Một đứa tò mò như tôi nhân lúc họ không chú ý, lén tiến lên trước lắng nghe, kết quả, anh chàng cao to ấy lại nghiêm mặt làm nũng với Bân Bân, “Được rồi, được rồi mà, vậy anh về nhà đợi em trước nhé”.

Cô giáo Bân nét mặt dịu dàng, nhưng ngữ khí hung dữ nói: “Không phải em không cho anh đến lúc em làm việc sao! Nhanh về đi! Bị đuổi việc, anh nuôi em nhé?”.

Người đàn ông to lớn ngoan ngoãn ra về, trước khi đi còn không quên hôn gió bằng đầu ngón tay to bằng củ cà rốt với Bân Bân.

Tôi hiểu vì sao trên gương mặt cô giáo Bân luôn nở nụ cười, đó là vì ở nhà cô ấy có một cái máy làm giảm áp lực vỏ ngoài to lớn lực lưỡng, nội tâm dịu dàng như nước.

Tôi về nhà, tắm xong, ngồi lên ghế sofa bật ti vi, ném bóng lên rồi dùng miệng hứng, chơi được một tiếng, đột nhiên tôi ý thức ra rằng hôm nay, trong một ngày ngắn ngủi, tôi cảm nhận được tôi đã vượt qua một cách rất nhẹ nhõm. Đúng thế, chính là gặp sao hay vậy, đặt móng ngồi trên mũi tên kim giờ, đi theo nó, cảm giác tương tự như thế.

Sắp ổn rồi? Hay là tê liệt rồi?

Trong cuộc sống không còn niềm vui và đả kích bất ngờ, hàng ngày việc lớn việc nhỏ lũ lượt kéo đến, tôi gọi chung tên chúng là cảnh ngộ, giặc đến tướng chặn, nước dâng đất ngăn, chúng không còn bất cứ ý nghĩa nào về mặt tình cảm nữa.

Khi cơn buồn ngủ đến, tôi nói với bản thân rằng cứ hồ đồ một cách yếu ớt như vậy mà tiếp tục cũng không tội. Bằng không, trăm mối tơ vò, việc đáng tiếc nhiều như thế, giữa lúc nửa mơ nửa tỉnh, tôi không biết chọn việc nào để cắn răng chịu đựng mới ổn đây.

Khi bên ba cả một ngày chỉ vì một giấc ngủ ngon, trái lại sẽ không để tâm có ai trên giường để cùng chúc ngủ ngon không.

Tôi có thể cuộn chăn lại cho giống hình người, sau đó khẽ khàng nói với cái chăn hình người bên cạnh đó, “Này, chúc ngủ ngon”.

Đúng, hình người ấy sẽ không nói chuyện được.

Nhưng nó cũng sẽ không ngáy bên tai tôi tới tận lúc trời sáng.

Một ngày thiếu sức sống, êm đềm không sóng gió, nhưng đối với tôi mà nói lại là một ngày an toàn vô hại nhất. Tôi hy vọng ngày tháng không chạm vào miệng vết thương như thế này có thể nhiều hơn, nhiều hơn nữa. Bạn đừng cười tôi không khát vọng giống cá khô, sau khi bị tấn công nặng nề, cơ thể tôi đều hồng cả, khát vọng ấy còn có thể tốt đẹp được sao?

Chào, ngủ ngon.

19. Chương 19: Thứ Tư, Ngày 13 Tháng 7: Nắng Chuyển Nhiều Mây

Lúc sáng sớm, tôi đã mơ ở bên cạnh anh.

Trong mơ, anh ôm lấy tôi từ đằng sau, tôi ngủ một cách an lành như cây xương rồng.

Anh khẽ nói bên tai tôi, “Tiểu Tiên, Tiểu Tiên, dậy thôi”.

Tôi vừa vùi đầu vào gối, vừa giơ năm ngón tay ra, “Năm phút, em ngủ thêm năm phút”.

Anh lấy chiếc gối ra, khẽ bảo: “Nhưng tàu hoả không thể chờ em thêm năm phút”.

Tôi kiên quyết cứ như thể cuộc đời ngủ thiếu năm phút này sẽ trở nên không hoàn chỉnh. Tôi cố gắng túm gối, “Đi ra, đi ra! Em không lên được chuyến tàu này thì em đi chuyến sau!”.

Trên trần nhà treo một chiếc quạt loại cũ, nó chậm chậm lắc lư, mang theo từng chùm bóng mờ, anh lên tiếng, “Tiểu Tiên, vậy anh đi trước đây”.

Tôi mơ mơ hồ hồ nói, “Anh đi trước, đi trước đi, em gặp anh ở sân ga”.

“Bao nhiêu người như vậy, em chưa chắc sẽ gặp được anh”.

“Đừng nói chuyện với em nữa, được không?”. Tôi mất bình tĩnh ngắt lời anh, “Không gặp thì ai nấy tự về nhà”.

Anh khẽ buông đôi tay đang ôm tôi, xuống giường.

Tôi liền cảm thấy sau lưng chợt lạnh.

Anh mặc xong quần áo, mở cửa, sau đó dừng lại vài giây, trong vài giây đó, tôi có thể cảm nhận được ánh mắt anh đặt trên lưng mình.

Anh nói, “Tiểu Tiên, em sẽ hối hận vì năm phút này đây”.

Vẫn bị uy hiếp bởi cơn buồn ngủ, tôi còn cứng miệng, “Anh nhanh đi đi, cuộc đời này của em có rất nhiều, rất nhiều năm phút”.

Anh nhẹ nhàng khép cửa, rời đi.

Cảm giác lạnh lẽo phía sau lưng lan ra, đột nhiên tôi tỉnh ngủ, tôi muốn lập tức bật dậy, nhảy khỏi giường, mở cửa rồi nói với anh, đợi em với.

Chính trong lúc đầu tranh như vậy, tôi tỉnh giấc khỏi cơn mơ, giống như trong mơ, căn phòng chỉ còn mình tôi, nhưng hơi khác ở chỗ, trong căn phòng này, từ đầu đến cuối chỉ có một mình tôi.

Tuy là mơ song khi tỉnh dậy, tôi vẫn hối hận khôn nguôi về cơn buồn ngủ năm phút ấy. Nếu có thể tỉnh dậy đi cùng anh, giấc mơ đó có thể kéo dài hơn không, tính khả thi giữa tôi và anh có thể nhiều hơn một chút không, cho dù là mơ cũng khiến tôi hy vọng như vậy.

Từ lúc học đại học đến khi đi làm, thường đều là anh gọi tôi dậy, cơn buồn ngủ của tôi quá mạnh, có lúc cơn giận vì phải ra khỏi giường có thể kích động người và thần giận dữ. Nhưng anh đều âm thầm tha thứ, sau khi tỉnh dậy, không phải tôi không áy náy song luôn chỉ nói: “Lúc em buồn ngủ, tiêu chuẩn đạo đức cũng không giống khi tỉnh, vì vậy đơn giản đừng chọc em”.

Tình cảm của chúng tôi thực ra rất tốt cho nên mới khiến tôi luôn xoắn bện trong suy nghĩ mong mỗi nhưng nhớ, nếu ngay từ khi bắt đầu chính là tuý tiện vui chơi qua đường thì giây phút chia tay ấy nhất định còn không khiến người ta lưu luyến nhiều như lúc hết một bộ phim.

Tôi thở dài, nhảy xuống giường, đánh răng, rửa mặt, thay quần áo sau đó đi làm.

Về phương diện giết thời gian, tôi đang dần dần đạt tới trình độ của chuyên gia. Sau khi tiếp tục qua cửa ải Zuma, tôi lại khám phá ra trò chơi làm phần chần tinh thần lúc nhàn rỗi có tên là “World of goo”, nhạc nền rất hùng tráng, rất đặc sắc, nhiệm vụ của tôi là xếp đồng quả cầu rỗng, vô tổ chức ra phía dưới ống khói, sau đó ra sức thổi bay chúng vào ống khói, thổi ra dòng nước màu đen.

Mỗi lần mấy quả cầu màu đen bị tôi xếp cho đung đưa trái phải sắp rơi xuống, tôi đều cảm thấy những thứ sắp rơi xuống đó dường như chính là mối quan hệ giữa người với người của tôi.

Trò chơi ngu ngốc như thế này, bên trong lại có bi thương phần nộ, có lo lắng thấp thỏm, có vui mừng khôn xiết, mỗi lần qua một cửa, cảm giác như trút được gánh nặng của tôi lại nhiều thêm một chút. Vì vậy tôi thường cảm khái rằng, cho tới hôm nay, thứ vẫn còn có khả năng làm yên lòng người, không còn là nụ cười ngây thơ hay viên thuốc an thần nữa, mà là Wii[1] và PSP[2], chỉ có chúng mới sẵn sàng lắng nghe tiếng lòng bạn, cho dù giấc mộng có vô vị hơn nữa cũng đều giúp bạn thực hiện.

[1] Wii: Máy chơi game.

[2] PSP: Play Station Portable, một thiết bị giải trí cầm tay do Sony Computer Entertainment thiết kế và sản xuất.

Buổi chiều, tôi và Vương Tiểu Tiệp đưa công nhân quét vôi tới địa điểm tổ chức hôn lễ, khi miêu tả “màu trắng hồng” mà Lí Khả muốn cho ông anh giám sát người Sơn Đông, anh chàng đó tặng lại tôi vẽ mặt mơ hồ, tôi giải thích đi giải thích lại, anh ta đều không nắm được nội dung chính, tôi tuyên bố từ bỏ, võ vai anh chàng người Sơn Đông, anh à, quét vôi và vẽ tranh khác biệt không nhiều, tôi tin vào cảm nhận nghệ thuật của anh, anh cứ tự do phát huy trí tưởng tượng nhé.

Bận cả buổi chiều, tôi và Vương Tiểu Tiệp mệt đến nỗi toàn thân còn dần hơn cái bóng, trở về công ty thu dọn đồ đạc, đang định đi, Vương Tiểu Tiệp gọi tôi lại, “Buổi tối mọi người muốn tụ tập, cô có đi không?”.

Tôi đang định theo thói quen lắc đầu nói không, nhưng ngẫm nghĩ một chút, so với việc về nhà, tự mình nói chuyện với mình, tham gia vụ này sẽ tốt hơn.

Đây là lần đầu tiên tôi đi chơi cùng đồng nghiệp sau khi vào công ty. Trước đó không lâu, nói một cách không khoa trương, tôi là loại người rời khỏi cánh cổng công ty liền muốn giả vờ coi như không quen đồng nghiệp.

Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi bắt đầu chờ việc một cách đương nhiên, sơ yếu lí lịch gửi một đồng, nhưng kết quả đều là công ty lớn không thèm để ý đến tôi, công ty nhỏ thì tôi không thèm để ý, ôm một bầu khát khao thể hiện song chỉ có thể hàng sáng chỉ chỉ trở trở tin tức buổi sáng. Cứ thế mà thất nghiệp nửa năm, cuối cùng tôi cũng hoảng, bắt đầu đối lòng sung chất cũng ẫn. Sau đó, cô bạn thân giới thiệu tôi đến công ty tổ chức đám cưới này, trong lòng tôi không cam tâm tình nguyện, nhưng vẫn làm cho tới hôm nay.

Bởi vì vào công ty với trạng thái tâm lí như vậy nên tôi luôn giữ khoảng cách với đồng nghiệp, trong mắt tôi, mỗi người bọn họ đều có lai lịch không rõ ràng, còn luôn có chút quái gở khiến người khác không hiểu nổi, đương nhiên trong mắt mọi người, tôi nhất định cũng là một đứa phi bạo lực không hợp tác, đỉnh đầu bùng cháy sự kiêu căng rừng rực, kì thực bản thân chỉ là một cái vỏ rỗng không có gì bên trong.

Hôm nay tôi dừng cảm bước thêm một bước thân mật, thế là mọi người cũng không hề tính toán hiềm khích trước kia mà tiếp nhận tôi. Vài cốc bia vào bụng, cuộc tụ tập trở nên náo nhiệt vui vẻ, tôi kinh ngạc phát hiện ra các vị đồng nghiệp từng giống như người đi đường trong mắt tôi lại đều là những người lưu lạc giang hồ đa nhân cách.

Cô nàng tiếp tân hiền lành 36C thường mang hộp cơm bị cháy khét, sau khi uống bia lập tức tràn đầy sức sống, vô cùng lả lơi, cả bàn đều bắt đầu lắc lư theo cô ấy. Không biết trước kia thế nào, hôm nay cô em hiền lành ghim chặt mục tiêu tấn công vào Vương Tiểu Tiệp đang ngồi cạnh tôi. Nhìn bộ ngực đồ sộ của cô ấy lắc trái lắc phải trước mặt, toàn bộ những thứ tôi ăn đều mang vị bi thương cảm giận cô đặc.

Có Tiểu Khả mắc chứng bệnh khó đọc ở đây, mọi người đều không cần nhìn thực đơn, chỉ cần đưa thực đơn cho anh ta, sau đó nghe anh ta gọi từng món ăn, lựa chọn thức ăn mình muốn là được. Sau khi không khí trở nên sôi động, Tiểu Khả lại nói lắp, nhưng anh ta nói lắp một cách rất có kỹ thuật, phạm là những từ đơn bắt đầu bằng Đ hoặc B, anh ta nhất định sẽ bị mắc, lặp đi lặp lại đến hai, ba lần mới có thể nói ra, có bệnh kì lạ như thế, nhưng anh ta lại vẫn cứ thích dùng tính từ “đần độn”, cứ như vậy, mỗi lần anh ta mở miệng mắng người, chúng tôi dường như nghe thấy tiếng vọng trong sơn cốc.

Chàng trai người Quảng Đông ngốc nghếch trong ấn tượng của tôi chỉ biết chui đầu vô ngăn kéo lén hút thuốc lá trộm, sau khi vui vẻ uống bia, đã biểu diễn quả cầu yoyo cho mọi người xem, thủ pháp thành thạo, liên tục xuất hiện các hình dáng khác nhau, trông anh ta rất lòi cuồn, tôi không cưỡng được mà đi theo sau anh ta, gọi một tiếng “đại sư”, mong anh ta biểu diễn thêm mấy mảnh khoé nhỏ đáng yêu.

Anh chàng người Quảng Đông nhận tiếng hoan hô của mọi người, chậm rãi nhả ra ngụm khói thuốc, sau đó tung quả cầu nhỏ lên, chớp mắt vẽ ra hai vòng tròn xinh đẹp từ trái qua phải trong không trung, chúng tôi vẫn chưa kịp nhìn ra, yoyo lại trở về tay anh ta.

Tôi hỏi anh ta với vẻ mặt nịnh bợ. “Đại sư, chiều này gọi là gì?”.

Đại sư thản nhiên trả lời: “Double or Nothing”.

Nghe đi, đến tên cũng thanh tịnh, bình thường ở công ty, anh chàng người Quảng Đông chẳng buồn lên tiếng, hai mắt vô thần, nhìn từ góc độ nào cũng đều giống nhân viên chào bán bảo hiểm buồn bực vì thất bại, nhưng không ngờ anh ta lại là người trong giang hồ có kỹ nghệ tuyệt vời.

Đang lúc high, điện thoại trên bàn của tôi đột nhiên đổ chuông, tôi cúi đầu nhìn, lại là Lí Khả, xem thời gian, đã sắp mười một giờ, người phụ nữ này ngoài chuyện quấy rầy người khác bất kể thời gian ra, rốt cuộc có chỗ nào tốt chứ?

Mọi người thấy tôi không nhận điện thoại, đều tiến lại gần, con mèo hoang CICI nói một cách vô tư, “Ai vậy? Bạn trai cũ à?”.

Tôi cười khổ nói, “Là khách hàng hiện tại. Nếu là bạn trai cũ thì đã có thể thẳng tay cúp máy rồi”.

Di động vẫn vang lên như muốn lấy mạng người, tôi và Vương Tiểu Tiệp bốn mắt nhìn nhau, toàn thân bất lực. Đang định nhận thì CICI xông lên, “Vậy thì ấn phím yên lặng, có gì phải nghĩ chứ”. Cô ấy ấn một cái trên màn hình, cả thế giới lập tức trở nên tĩnh lặng.

CICI nói lớn, “Khách hàng của các cậu là loại khách hàng gì vậy? Mười một giờ còn gọi điện?”.

Vương Tiểu Tiệp nói: “Khách hàng này của chúng tôi là một bông hoa lạ”.

“Xinh không?”. Tiểu Khả hỏi.

“Xinh đến nỗi như có phép tiên, vừa thấy mặt cô ấy, tôi liền cảm thấy đau đớn”.

“Thảm mĩ à?”. Cô em hiền lành vẫn chưa hỏi xong, Tiểu Khả lại lắp ba lắp bắp bắt đầu phát biểu ý kiến, “Không... không... không, không thể yêu những cô đã thảm mĩ! Mùa... mùa... mùa, mùa đông trở về nhà, trong nhà chẳng phải rất ấm áp ư, người... người... người, người khác đều chảy nước mũi, ngũ quan phụ nữ thảm mĩ đóng... đóng... đóng băng, tan ra, cả gương mặt đều sẽ chảy nước!”.

Chúng tôi cùng cười trên anh ta, chưa từng yêu em nào thảm mĩ, còn chưa từng xem phim thần tượng Hàn Quốc ư, thật là không có chút kiến thức thông thường nào cả.

Con mèo hoang CICI hỏi tiếp, “Khách hàng này của các cậu rốt cuộc là hoa lạ như thế nào?”.

“Cô ta luôn khiến tôi nhớ đến bà chị gái tôi thời còn trẻ”. Vương Tiểu Tiệp nói.

“Và chủ nhiệm phòng giáo dục trung học”. Tôi bổ sung.

“Khi không nói chuyện thì rất mộng ảo, nhưng chỉ cần mở lời, liền bắt đầu nói mê”.

“Người khác đều tổ chức hôn lễ như một nghi lễ thông báo tin tức, cô gái này coi hôn lễ như chương trình ‘Đại lộ ánh sao’ ấy”.

Tôi và Vương Tiểu Tiệp mỗi người một câu, càng nói càng hăng, mỗi lần chìa mũi nhọn vào Lí Khả, tôi và Vương Tiểu Tiệp đều vô cùng cay nghiệt.

Chàng trai người Quảng Đông tỉ mỉ nhìn chúng tôi một lượt từ trên xuống dưới, sau đó lên tiếng nói, “Hai người có thể lập thành đội đi tấu hài rồi đấy”.

Vương Tiểu Tiệp vui mừng, “Vẫn thiếu chút lửa, có điều bình thường tan làm xong, tôi đều tới Đức Vân Xã[3] tìm đối tượng tình một đêm”.

[3] Đức Vân Xã: Một đoàn tấu hài của Trung Quốc.

Tiểu Khả nghe xong miêu tả của chúng tôi, đã tổng kết, “Tóm lại, chính là một kẻ đàn độn mà!”.

“Cũng chỉ tính khí các bạn mới tốt vậy”, CICI nói thẳng, “Nếu tôi gặp phải loại này, trực tiếp không nói lời nào, lấy mascara đâm thẳng vào rốn cô ta”.

Trong tiếng cười đột nhiên phát ra tiếng hét siêu hiện thực, “Hoàng Tiểu Tiên, mẹ nhà cô chứ!”.

Chúng tôi thất kinh, tìm xung quanh nguồn gốc giọng nói, tôi nhìn về phía di động, sau đó hai chân nhũn ra, nhưng vẫn giữ bình tĩnh ấn phím kết thúc cuộc gọi.

Tôi ngẩng đầu, tuyệt vọng nhìn CICI, “Cô à, đến hai chữ “im lặng” và “nghe” cô cũng không phân biệt rõ à?”.

Không khí vui vẻ bỗng nhiên biến mất, tôi và Vương Tiểu Tiệp đều biết, theo tính cách của Lí Khả, không có chuyện cô ta ngủ một giấc rồi lãng quên việc này, ngày mai đi làm, tôi và Vương Tiểu Tiệp trực tiếp đi tìm sếp Vương, sau đó nhấc mông, đợi ông ấy đá hai chúng tôi ra khỏi văn phòng.

Chúng ta luôn tưởng tượng những việc kinh khủng sẽ có kết cục như thế nào nhưng có lẽ kết cục đó sớm đã được chuẩn bị sẵn rồi.

Tuy kết thúc trong kinh hãi, nhưng giai điệu chủ đạo vẫn là ngây ngô dở dấn, giống như thời tiết, lúc chiều muộn có vẻ như sắp mưa gió đến nơi thì ông trời dường như không còn sức lực, mưa mãi không rơi. Tôi đã uống rượu, đã kinh hãi, bây giờ một mình ngồi trên taxi trở về nhà, dùng từ “thản nhiên” để miêu tả trạng thái bây giờ thì văn hoa quá, dùng từ “trống rỗng” để miêu tả lại quá thô lương.

Gặp nguy hiểm ngoài ý muốn, tôi thực không biết vận mệnh còn ép tôi nhún nhường thế nào, có điều, khổ nạn ngày mai tất có ngày mai tới gánh vác, tôi an ủi bản thân: Có lúc cho dù một người dốt đặc cán mai, không hề có gia thế đặc biệt, vất vả trầy trật nhưng chỉ dựa vào đặc điểm “lạc quan mù quáng” cũng có thể chó ngáp phải ruồi mà đổi lại một cái “happy ending”.

Đài phát thanh trong xe bắt đầu phát, không giờ đêm.

Lại sang một ngày mới.

20. Chương 20: Thứ Năm, Ngày 14 Tháng 7: Mưa Dầm

Sáng sớm bắt đầu đổ mưa, trên đường đi làm, mưa càng lúc càng nặng hạt, tôi chưa bao giờ có thói quen mang ô theo người, vì vậy toàn thân ướt đẫm đến nỗi có thể nhìn xuyên thấu quần áo. Đến công ty, Vương

Tiểu Tiệp cũng ướt sũng, co người trên ghế, hồn bay phách lạc, nhìn xa xa, giống như cái xác chết trôi vừa được vớt lên bờ.

Tôi vừa lấy khăn giấy ra lau mặt, vừa hỏi Vương Tiểu Tiệp, “Anh không phải vậy chứ, bình thường đến phần rôm cũng hạn không thể mang theo bên mình, hôm nay sao có thể không mang ô chứ?”.

Wương Tiểu Tiệp ướt như chuột lột quay sang, “Tôi khiến bản thân mình thấm chút, sếp Vương chắc sẽ không nhăn tâm mà hạ thủ đầu nhỉ?”.

“Ấu trĩ, nếu có quyết tâm thì anh chặt tay chặt chân cho ông ấy coi, nói không chừng lần này có thể bỏ qua cho anh”.

Tôi và Vương Tiểu Tiệp run rẩy hoảng sợ ngồi vào chỗ đợi sếp Vương gọi, tới mười giờ hơn, sếp Vương bước ra khỏi phòng với vẻ mặt bình thường, nhìn về phía tôi và Vương Tiểu Tiệp, ra dấu tay, tôi và Vương Tiểu Tiệp lập tức đứng lên, kéo theo cái bóng run rẩy, theo đuôi sếp Vương vào phòng.

Sếp Vương chỉ ghế sofa, ý kêu chúng tôi ngồi xuống, ông đứng trước cửa sổ, quay lưng về phía chúng tôi.

Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng tôi không nhịn được, “Tổng giám đốc Vương, lần này là lỗi lầm của tôi, tôi đã sai rồi...”.

“Hoàng Tiểu Tiên,” Sếp Vương ngắt lời tôi, “Cô nói xem khẩu hiệu trường các cô là gì?”.

“Hả?”. Tôi sững người, “Cái gì ạ?”.

“Cô đọc cho tôi nghe khẩu hiệu của trường các cô”.

Tôi bắt đầu ngược dòng kí ức xa xôi, đầu tiên không nói chuyện đã tốt nghiệp bao nhiêu năm, ngay cả lúc ở trường, tôi cũng luôn cho rằng “khoanh tay thể hiện sự ngoan ngoãn” là khẩu hiệu duy nhất của trường học chúng tôi.

“Tổng giám đốc Vương, tôi không nhớ nổi”. Tôi thật thà khai báo.

Sếp Vương nhìn về phía Vương Tiểu Tiệp, “Còn cậu? Vương Nhất Dương, khẩu hiệu trường các cậu là gì?”.

“Tôn sư trọng đạo, học vấn lưu truyền”.

Wương Tiểu Tiệp trả lời được ngay không chút vấp vấp.

Tôi liếc xéo Vương Tiểu Tiệp, con người này yêu học viện Điện ảnh đến mức độ nào nhỉ, tôi hạn không thể cởi quần áo của anh ta ra xem, có phải sau lưng khắc tám chữ đó không.

“Wương Nhất Dương, cậu ra ngoài trước đi”. Sếp Vương xua xua tay với Vương Tiểu Tiệp, Vương Tiểu Tiệp lập tức vui vẻ đứng lên, trước khi ra gần tới cửa, còn không quên để lại cho tôi ánh mắt vui mừng khôn xiết pha lẫn tiếc thương.

Trong phòng chỉ còn lại tôi và sếp Vương bốn mắt nhìn nhau, sếp Vương ngồi xuống trước mặt tôi, quan sát tôi một lượt từ trên xuống dưới, sau đó thở dài một cách nặng nề.

“Hoàng Tiểu Tiên, cô cúi đầu nhìn bản thân mình đi”.

Tôi cúi đầu nhìn mình, ngoài sự lòi thối ra, chẳng có điểm sáng nào khác hết.

Sếp Vương nhăn mặt, nhìn tôi chăm chú, “Cô gái khác bị ướt mưa, từ trên xuống dưới đều hiện ra đường cong khiến đàn ông không nhấc nổi chân, đứng bên đường chảy máu mũi. Cô nhìn lại mình lần nữa đi”.

Tôi đã nghĩ tới sếp Vương sẽ lấy thân thể ra đả kích tôi, nhưng tôi không ngờ vừa ra nước cờ này đã cay nghiệt đến vậy. Chẳng phải hình chữ S sao, tôi cố gắng cũng có thể khoe ra.

“Lần trước ăn cơm với cô để cô lấy lại tinh thần. Được rồi, bây giờ chỗ cần sức sống thì không có sức sống, cái miệng này lại trở nên có sức sống, lời nói muốn cay nghiệt bao nhiêu thì cay nghiệt bấy nhiêu, ai nấy đều không vừa mắt cô, chòe ghẹo đồng nghiệp, chế giễu sếp, bây giờ lại còn trắng trợn sỉ nhục khách hàng, cô quả thật không có việc xấu nào không làm!”.

Tôi biện bạch bằng giọng nói yếu ớt, “Tổng giám đốc Vương, tôi chưa từng chế giễu ông, tôi thề đấy”.

“Thật không có không?”. Sếp Vương gầm lên giận dữ, “Vậy ai nói với các đồng nghiệp rằng, khi tôi cười liền khiến cô nghĩ tới khúc đạo đầu của ‘Ánh chiều rực sáng’”.

Tôi rất kinh ngạc, “Hả? Tổng giám đốc Vương, đây là sự thật mà”.

“Vớ vẩn!”. Sếp Vương lại gầm lên giận dữ, “Mẹ nó chứ, tôi là một tráng niên trung tuổi ánh vàng lấp lánh, đầy sức sống bị cô nói thành đồ bỏ đi rồi!”.

Tôi hiền lành ngậm miệng, không còn dám nói nữa.

Sếp Vương kìm nén cơn thịnh nộ đang cuộn cuộn trong lòng, chậm rãi lên tiếng. “Cô khác Vương Tiểu Tiệp, anh ta là đàn ông, cay nghiệt chút sợ gì chứ, đặc biệt có cô gái lại thích như vậy. Còn cô, sắp ba mươi đến nơi rồi, cả ngày đầu tóc rối bù cũng coi như thôi đi, miệng còn không nhường nhịn người khác như vậy, túm được yếu điểm của người ta liền đưa người ta vào chỗ chết, nói xong cô có thể sung sướng cả ngày hay thế nào? Chỉ nói khách hàng Lí Khả, vài câu nói đã khiến người ta nổi nóng, vụ này thế là hỏng mất. Vậy nói xem cái kiểu cay nghiệt đó có thể mang lại điều tốt lành gì cho cô, về công, công ty thiếu đi một món tiền, lương tâm cô có thoải mái nổi không? Về tư, cô nghĩ kĩ mà xem, rốt cuộc cô dựa vào cái gì mà coi thường Lí Khả? Cô ta ít nhất cũng biết bản thân muốn gì?”.

“Tôi bảo đảm sau này sẽ không xảy ra chuyện ngu ngốc như vậy nữa, Tổng giám đốc Vương”. Tôi hạ giọng nói.

Sếp Vương nhìn ra cửa sổ, ngẩn người ra hồi lâu, sau đó lên tiếng, “Thế hệ các cô cậu không có tình cảm. Bốn năm đại học, đến khẩu hiệu trường là gì cũng không nhớ, nếu có một ngày công ty sập, chắc chắn cũng nói đi liền đi, chẳng có gì để lưu luyến. Sau này chú ý một chút nhé, tôi trông đợi các cô kiếm tiền, các cô trông đợi tôi phát lương. Bất kể thế nào chúng ta cũng tồn tại mối quan hệ hợp tác này”.

Tôi nhìn sếp Vương, mới mười ngày, tóc mai của ông đã biến thành hoa râm, không còn là sếp Vương nhàn nhã uống trà xem phim của Yasujiro Ozu.

Tôi biết tình hình bây giờ không tốt, trên MSN cũng hay thấy các bạn tôi nói công ty đang cắt giảm nhân sự, tôi vẫn ngậm vui mừng, lúc khủng hoảng này, công ty nhỏ trôi theo dòng nước lại rất an toàn.

Áy náy dâng lên trong lòng, tôi lên tiếng, “Tổng giám đốc Vương, tôi sẽ gọi điện xin lỗi khách hàng, tôi sẽ cố gắng hết sức mình cứu vụ này”.

Trở về chỗ ngồi, tôi cầm điện thoại lên, không ngừng hít thật sâu, Vương Tiểu Tiệp thấy thần sắc tôi không bình thường, nên rất thức thời, không xáp lại gần yêu cầu tôi kể lại việc sếp Vương nổi cơn giông tố.

Tôi ấn số di động của Lí Khả, sau khi nhạc chờ nhẹ nhàng, yêu kiều vang lên, điện thoại đã kết nối.

“Có chuyện gì?”. Bên tai tôi vang lên giọng nói uể oải của Lí Khả.

“Cô Lí, tôi muốn xin lỗi chuyện hôm qua”.

“Ồi chào, ngữ khí thành khẩn làm sao, rất khác cô của hôm qua đấy!”.

“Cô Lí, xin lỗi, hành vi của tôi vô cùng ấu trĩ, hơn nữa đã làm tổn thương cô, tôi không dám hy vọng cô tha thứ, nhưng tuy việc mà xem xét, công ty chúng tôi chắc chắn có thể mang đến cho cô một hôn lễ hoàn hảo, tôi hy vọng cô có thể không so đo hiềm khích, tiếp tục hợp tác với chúng tôi. Có lẽ chúng ta không thể trở thành bạn, nhưng chúng tôi có thể mang lại cho cô một hôn lễ suốt đời khó quên”.

Vương Tiểu Tiệp trừng mắt nhìn tôi với vẻ mặt thấy mà kinh hoàng.

Trong đầu tôi vang vọng lại câu phát rệu mà người ta hay nói khi uống của thập niên chín mươi thế kỉ hai mươi xa xôi: “Người phiêu bạt trong giang hồ, nào đâu có thể tránh được đao kiếm...”.

Lí Khả nghe tôi nói xong, cười nhạt một tiếng bên kia điện thoại, “Ồi, cô Hoàng, cô thật buồn cười, không ngờ cô biết co biết duỗi như vậy, trước đây tôi cảm thấy cô rất hung hăng càn quấy, nhưng bây giờ tôi cảm thấy cô thật mất mặt. Tôi nói cho cô biết, cô Hoàng, chúng ta không thể hợp tác nữa, cô đánh giá quá cao công ty của cô rồi, tôi chỉ cần tìm được ông chồng hoàn hảo, vậy thì đám cưới hoàn hảo gần ngay trước mắt, công ty tổ chức hôn lễ đâu đâu cũng có. Vì vậy cô không cần xin lỗi, là một người phụ nữ, ngược lại tôi

cảm thấy cô khá đáng thương. Có điều, tôi có lẽ vật tặng cô, dù sao từng hợp tác một lần. Cô nhận được quà sẽ hiểu ý tôi, cứ như vậy đi. Tạm biệt nhé”.

Lí Khả dứt khoát, nhanh gọn cúp máy.

Tôi hận không thể dập ống nghe xuống đất, cái giọng nói gay gắt, chói tai đó của Lí Khả quả thật đang khiêu chiến giới hạn chịu sỉ nhục của màng nhĩ tôi.

Cúp máy, tôi ra sức lắc đầu, hy vọng ném mấy chuyện đáng ghét này ra khỏi đầu. Tôi tê liệt dựa vào ghế, hồn lìa khỏi xác, cho tới khi cô nàng hiền lành 36C ôm chuyển phát nhanh tới đưa tôi kí nhận, linh hồn tôi mới miễn cưỡng trở về.

Tôi mở hộp ra, gạt từng lớp giấy, trong lòng không hiểu sao lại dâng lên cảm giác chằng lành, nổi ớn lạnh chảy ngược lên huyết quản.

Một cái đồ chơi tình dục to lớn dành cho nữ lọt vào tầm mắt tôi. Bên trong hộp có một tấm thiệp, trên đó viết một câu: “Hy vọng có nó rồi, cuộc đời của cô sau này không đến nỗi tuyệt vọng như thế”.

Đây chính là món quà Lí Khả muốn tặng tôi.

Vương Tiểu Tiệp nhìn sắc mặt tôi trắng bệch, thế là tò mò ghé sát lại gần xem, nổi khiếp sợ anh ta phải chịu đựng ngày hôm nay thật không ít, ngay lập tức cả người bị kích động tới mức hoang mang bởi món quà này.

“Lí Khả tặng đây”. Tôi giải thích một cách mệt mỏi.

Trước khi bị nhiều người hơn phát hiện, tôi hoảng tốc đập nắp hộp, đặt vào ngăn tủ.

Sếp Vương nói không sai, con người tôi quả thực quá cay nghiệt, vẫn mãi như thế, nếu từ đầu đến cuối dựa vào những lời nói ác độc ấy mà tiếp tục mưu sinh, cuối cùng khó bảo đảm không biến thành bà già gàn dở hàng ngày ngủ với mèo.

Nhưng một mặt tốt đẹp của thế giới này chính là khi bạn vừa muốn nhận sai lại phát hiện ra có người quá đáng hơn cả bạn, đã chơi không giới hạn như vậy, thì tôi cũng có thể không quan tâm báo ứng nhân quả như lưu truyền và tương lai trong tưởng tượng nữa.

Cô ta cầm dao đâm vào chỗ yếu của tôi, thái độ còn xác xược vô lối như thế. Thủ đoạn nhằm đúng chỗ hiểm này khiến tôi rất kinh ngạc, tôi liền thích thú và có suy nghĩ muốn chơi với đối thủ.

Vương Tiểu Tiệp đứng bên quan sát tôi hồi lâu, cuối cùng không yên tâm, lén lén lút lút tiến lại gần, “Tiểu Tiên, cô đừng để tâm”.

“Đương nhiên sẽ không để tâm rồi, thứ này tôi phải để bên gối”.

“... Quá cay độc. Cô chuẩn bị đáp trả cô ta thế nào?”.

“Bỏ đi, chuyện này có gì đáng để có qua có lại chứ”.

“Tôi nói cô nghe nhé, tôi có một người bạn có sở thích đặc biệt: thu thập gỉ mũi, nếu không thì tôi mượn anh ta ít hàng tích trữ cho cô, cô gửi bưu điện cho cô ta, ghi trên vật phẩm đó là: Nho khô Tân Cương, phơi nắng tự nhiên, làm đẹp dưỡng nhan...”.

Tôi chỉ nghe đã thấy buồn nôn, “Con người anh bệnh hoạn quá, người bạn này chính là bản thân anh đấy à?”.

“Coi cô kia, giúp cô, cô còn công kích ngược lại tôi”.

“Sở thích đê tiện như vậy, vừa nhìn đã biết chính là nước cờ của anh rồi”.

“Cút, tôi chỉ muốn cô giải trí một chút. Vậy rốt cuộc cô chuẩn bị làm thế nào?”.

Tôi ngửa ra phía sau, dựa vào lưng ghế, “Việc này có gì phải vội? Ngày mai cô ta di dân à? Ngày mai tôi sắp bị hoả thiêu ư? Ngày tháng còn dài mà”.

“Không phải cô muốn làm một trận trong lễ cưới của cô ta đấy chứ?”.

“Vậy càng không được, loại con gái này, cưới một lần là coi như ăn đời ở kiếp, tôi vấy một ít vết nhơ lên đám cưới, cô ta liền hắt axit lên mặt tôi. Không đáng. Hơn nữa bây giờ tôi không thể làm gì, làm gì cũng đều khiến bản thân tôi thoải mái, nhưng hại sếp Vương đến thăm, tôi vẫn còn trông đợi sếp Vương nuôi tôi”.

Vương Tiểu Tiệp gật đầu, “Hôm qua cô vào Đảng rồi à, sao tôi cảm thấy con người hôm nay của cô trở nên sâu sắc hơn hẳn nhỉ?”.

Hơi thở vừa trở lại bình thường, máy tính nhắc tôi nhận thư mới, sau khi xem xong, tinh thần phấn chấn hoàn toàn suy sụp.

Bạn biết thứ gì trên thế giới này sợ cô đơn nhất không? Việc xui xẻo, chuyện kinh khủng sợ cô đơn nhất, chúng đến là kéo bè kéo cánh, từ trước đến nay không thể chiến đấu đơn độc. Đơn giản mà nói thì là “hoạ đến dồn dập”, hình dung một cách cụ thể chính là “Tập trung hoá lực đảm bảo bắn bạn một phát chết ngay”.

Bức thư là thiệp mời đám cưới của cô bạn thời đại học. Cô bạn thời đại học này rất được, đã chăm sóc tôi rất nhiều trong bốn năm đại học, khi giáo viên điểm danh, đều nhờ cô ấy giả giọng tôi trả lời “Có”, nếu không hồi năm thứ hai đại học tôi đã bị đuổi vì trốn học quá nhiều rồi.

Khi còn đi học, cô ấy không hề yêu đương, thời gian ngoài giờ học đều chú ý đầu vào đọc sách trong kí túc xá, mọi người luôn cảm thấy cô ấy không bình thường. Nhưng có một lần, tôi phát hiện sách cô ấy đang đọc là Lịch sử phong tục và tập quán châu Âu: Tin mật về giáo hội, lập tức tôi thêm cảm tình với cô ấy. Sau khi tốt nghiệp, cô ấy thi đỗ công chức, quen một chàng trai quê mùa, chàng trai đó mỗi lần thấy cô ấy, ánh mắt đều dịu dàng thắm thiết, quả nhiên không hề bất ngờ, bây giờ sắp kết hôn rồi.

Tôi tìm số điện thoại rồi gọi cho cô ấy.

“Cậu thế mà được à? Có phải công chức đều như vậy không, kết hôn là trực tiếp gửi email, hôm sau nữa tổ chức, hôm nay mới thông báo à?”.

Cô ấy cười hi hi bên kia đầu điện thoại, “Mới quyết định thôi, làm đơn giản một chút, long trọng thì phải về quê làm”.

“Vậy cũng không thích hợp, cậu biết mình làm trong công ty tổ chức hôn lễ, lại không ỉnh thêm doanh thu à?”.

“Công ty các cậu đắt như vậy, muốn cậu làm, bắt đầu từ bây giờ mình phải tiết kiệm tiền, tiết kiệm tới lúc mình và ông xã chia tay cũng không đủ ấy”.

“Hứ, làm công chức, miệng lưỡi quả nhiên trở nên lợi hại hơn nhiều. Vậy bây giờ mình có thể giúp chuyện gì không?”.

“Không, không, cậu đến là được rồi, các bạn lớp mình đều đến, cậu và vị nhà cậu cùng tới là được”.

Tôi sững người, một lát sau mới lên tiếng, “Cậu không biết bọn mình đã chia tay rồi à?”.

Bên kia cũng trầm mặc hồi lâu, “Tiểu Tiên, mình thực sự không biết, anh ta còn gọi điện hỏi mình địa chỉ nhà hàng, nói mang bạn gái đi cùng, mình đâu ngờ bạn gái anh ta không phải...”.

Tôi hừ một cái, hoá ra ngày mai, anh ta chuẩn bị đưa cô bạn thân công khai lộ diện ọi người gặp, cô ta nói đã chia tay rồi, hoá ra không phải như vậy.

“Tiểu Tiên, cậu không sao chứ? Nếu cậu cảm thấy không thích hợp thì đừng đến nữa, hôm khác mình mời riêng cậu”.

“Có gì không thích hợp chứ?”. Tôi cười nói, “Không cần, chúng mình chia tay trong hoà bình, ai cũng có niềm vui mới, ngày kia mình và bạn trai mình cùng tới”.

Cúp máy, tôi hoá tốc quay người hỏi Vương Tiểu Tiệp, “Ở đâu có thể tìm thấy một anh chàng dễ coi không bị gay, đáng dong dỏng nhỉ?”.

Vương Tiểu Tiệp mắt đang nhìn màn hình, nói một cách bình thản, “Việc này hỏi tôi làm gì, hỏi CICI ấy”.

Nếu bạn hỏi tất cả các nữ nhân viên chưa chồng ở công ty tôi, lo lắng thứ gì bị làm mất nhất, nhất định sẽ nhận được câu trả lời đồng thanh: di động của CICI. Chiếc di động này trong mắt tất cả giới nữ đều phát sáng, bởi vì trong đó có các thể loại mỹ nam thiếu niên, đàn ông trung niên xuất sắc toàn diện, thậm chí là số điện thoại của mỹ nam thiếu niên giàu có, hơn nữa con mèo nhỏ hoang dã CICI luôn tuân theo nguyên tắc cùng hưởng thụ chung tài nguyên, âm thầm cập nhật, âm thầm cống hiến, nữ đồng nghiệp độc thân của công ty cần bạn nam đi kèm trước nay đều trực tiếp tìm CICI nhờ giới thiệu người. Có điều vì mấy người này đều là loại hàng CICI moi ra từ hộp đêm cho nên thâm giao có chút trở ngại, nhưng mang đi chơi bởi thì tuyệt đối không vấn đề.

Trong nhà vệ sinh, tôi ngồi xổm hong tóc cho khô dưới máy sấy tay, CICI đứng một bên, cho tôi xem từng bức ảnh tài nguyên. Thật là muôn hoa khoe sắc thu hút ánh nhìn, hoá ra trên thế giới này ngoài anh ta và Vương Tiểu Tiệp ra, còn biết bao gã đàn ông đã không phải gay, lại có dung nhan mỹ miều đến thế. “Vóc dáng có đường nét”, từ miêu tả này luôn là cơn ác mộng của anh ta, thời gian ngọt ngào đến chết hồi đầu, tôi từng hỏi ấn tượng của mẹ tôi về anh ta, mẹ nói, không ấn tượng, bởi anh ta quá béo, chấn mất toàn bộ tầm nhìn của bà, vì vậy bà chẳng nhìn thấy gì.

Do đó, vấn đề vóc dáng luôn là điểm yếu của anh ta mặc dù anh ta biểu hiện ra ngoài bằng thái độ nhẹ nhõm, không để ý đến vấn đề này. Tôi chọn một mỹ nam dong dỏng có ánh mắt chế nhạo như anh ta trong đồng ảnh CICI gửi, tôi muốn tên béo kia biết rằng, tôi vẫn thích loại đàn ông tác phong không đứng đắn như anh ta, nhưng từ sau anh ta, tôi tìm được loại còn hoàn mỹ hơn anh ta, là phiên bản 2.0 của anh ta.

Tôi ôm cái hộp khiến người ta khiếp sợ trở về nhà. Lúc đợi đèn đỏ, một đôi tình nhân ngọt ngào nắm tay nhau đứng bên cạnh tôi, ánh mắt giao nhau, đó gọi là cuồng si quần quýt, toàn bộ thế giới bao gồm cả đèn giao thông, có lẽ trong mắt họ chẳng có ý nghĩa, chẳng có màu sắc. Họ chắc thế nào cũng không ngờ, người con gái có vẻ mặt vô tri vô giác đứng bên cạnh họ, đang ôm món đồ thê lương đến vậy trong lòng.

Băng qua đường, tôi bước tới bên cạnh thùng rác, ra sức nhét cái hộp đó vào trong, hộp bị tắc ở miệng thùng rác, tôi nhấc chân lên, gắng sức đá nó vào.

Trong mơ, đến Thượng đế cũng muốn nói với tôi, cuộc đời đầu đá bừa bãi của con sẽ có kết thúc như thế nào, ta cũng giữ thái độ trông chờ.

Vậy thì trong thực tế, ngoài bản thân tôi, càng chẳng ai có thể quyết định rốt cuộc tôi nên diễn vai nào. Tới chỗ rẽ tiếp theo, cho dù tôi không có phúc phận đụng phải người thương mà số mệnh đã định, nhưng cũng có khả năng bảo vệ bản thân không đụng phải chiếc xe tải lái xe vừa uống rượu. Quan trọng, khúc khuỷu, không chừng trò cò quay Nga vận mệnh mỗi lần quay tới tôi, đều có viên đạn nhắm chính xác vào đầu tôi.

Thật là một ngày dài đằng đẵng.

21. Chương 21: Thứ Sáu, Ngày 15 Tháng 7: Oi Nóng

Sau khi tan làm, tôi mang số điện thoại của mỹ nam mà CICI đưa cho tới quán trà gần công ty để gặp anh ta. Thời đại quả nhiên đã thay đổi, trong di động của CICI, mấy anh chàng này đều không có họ tên đầy đủ, tất cả đều bị CICI dùng biệt hiệu phân loại, “gã trai mất thần”, “gã trai Landrover”, “gã trai nghệ sĩ khu phía tây thành phố”..., vị hôm nay tôi gặp có biệt hiệu là “gã trai mộng đẹp Hải Điện[1]”.

[1] Hải Điện: Một khu thuộc thành phố Bắc Kinh.

Vừa vào nhà hàng, tôi liền thấy gã trai mộng đẹp trang điểm lộng lẫy, nói trang điểm lộng lẫy không hề quá chút nào, vị ca ca bé nhỏ này mặc một chiếc áo sơ mi hồng nhạt viền bạc, phía dưới mặc quần sooc hoa, chân còn đi đôi giày Dr.Martens màu đỏ, tôi vẫn cho rằng Tiểu Thẩm Dương – người mời nhà thiết kế hình tượng người Hồng Kông mới mặc như vậy, hôm nay coi như được mở rộng tầm mắt.

Tôi ngồi xuống đối diện gã trai mộng đẹp, bởi vì anh ta cũng ngồi nên hình dáng bộ mộng đó rất cuộc khiến người ta kinh ngạc yêu mến nhường nào, tôi tạm thời vẫn chưa khảo chứng được. Tôi cười với gã trai mộng

đẹp, “Chào anh, tôi là Hoàng Tiểu Tiên, đồng nghiệp của CICI”.

Gã trai mông đẹp nhanh chóng lộ ra nụ cười của người mẫu nam, “Hi, chào cô, tôi là Danniell, cô gọi tôi là Danny cũng được”.

Tôi cẩn thận e dè hỏi: “Có tên tiếng Trung không? Gọi nghe thân mật hơn”.

Sắc mặt Danniell chùng xuống, “Thái Quốc Trụ”.

Ngay lập tức tôi cảm thấy con người ngồi trước mặt mình thân thiện hơn nhiều.

Quốc Trụ nói, “Quan hệ giữa tôi và CICI rất tốt, vì vậy nhận lời giúp cô ấy, nhưng nếu tình huống cực kì phức tạp, tôi phải suy nghĩ thêm”.

“Không phức tạp, không phức tạp”. Tôi vội vàng vỗ về anh ta, “Anh xuất hiện cùng tôi một lúc thôi, giả vờ thân mật với tôi là được”.

Quốc Trụ nhìn tôi từ trên xuống dưới, “VẬY tôi cố gắng”.

“Quốc Trụ, anh...”

“Ôi chào, đừng có gọi tôi là Quốc Trụ”. Anh ta hờn giận ngắt lời tôi, “Tôi thật sự không quen”.

“Được, được, được, Danny, anh có bộ trang phục nào chuẩn mực một chút không?”

Quốc Trụ nhìn tôi, sau đó thấy khó hiểu, hỏi tôi: “Bộ hôm nay tôi mặc cũng rất chuẩn mực đấy chứ, nếu tôi muốn đi chơi, sẽ không mặc như vậy”.

“Ý tôi nói là trang phục tham gia hôn lễ, ví dụ bộ Âu phục màu sẫm, không có hoa văn?”.

Quốc Trụ nghĩ hồi lâu, “Tôi về nhà tìm vậy, có điều trang phục như vậy của tôi rất ít, tuổi tôi rất hiếm khi mặc loại trang phục quê mùa đó”.

Nghe xong câu này, chén trà trong tay tôi suýt sánh ra ngoài, anh chàng trước mặt tôi tuy toàn thân từ trên xuống dưới trang điểm giống như viên thạch, nhưng cho dù nhìn từ góc độ nào, tối thiểu cũng phải hai mươi chín tuổi, rốt cuộc trạng thái tâm lí tốt thế nào đã thúc đẩy anh ta giữ nguyên tính trẻ con?

Tôi vẫn chưa kịp nói gì thì điện thoại của Quốc Trụ đổ chuông, anh ta luống cuống đeo tai nghe, tạo ra tư thế đẹp đẽ, sau đó ấn phím nghe, “Hello, tôi là Danniell... shit! Lily, cô vẫn nhớ tới tôi?... Được chứ, được chứ, tối nay đi đâu đây?... Ok, ok, tôi nhất định sẽ đến đúng giờ...”.

Quốc Trụ tắt máy, sau đó hỏi tôi, “Ngày mai gặp ở đâu? Máy giờ có thể xong việc?”.

“Hai chúng ta gặp ở chỗ gần đây, vào lúc mười giờ sáng, sau đó cùng đi”.

“Mười giờ? Ôi chết rồi, chết rồi, tôi rất hiếm khi dậy sớm như vậy”.

Tôi vừa định nói, yên tâm, tôi sẽ liên tục call cho tới khi anh thổ huyết mới thôi, lúc này điện thoại của Quốc Trụ lại reo, “Hello, tôi là Danniell... Tôi biết rồi, tôi biết rồi, tối nay gặp mà, đồng phục gọi cảm nhé, hôm nay tôi mặc đồng phục bác sĩ, cậu đừng có đụng hàng áo sơ mi theo tôi... Ôi trời, bây giờ đâu còn thịnh hành tình một đêm chứ, chúng ta là giết trong chớp mắt...”.

Tôi nhìn Quốc Trụ gọi điện, đột nhiên cảm thấy từ gáy đến xương cụt ở mông đều trở nên bất lực, ảnh ột quả nhiên không chân thực, hôm qua khi xem ảnh cùng CICI, tôi còn tràn đầy kích động, nói với CICI, chào, gã này xem ra vừa có tà khí vừa đẹp đẽ, đúng là kiểu có thể bắn trúng tôi. Nhưng hôm nay nhìn thấy người thật, tôi mới biết anh ta không chỉ có ánh mắt tà khí, cả con người cũng đều có chút tà môn.

Đứng ở góc độ của kẻ ngoài cuộc, chúng tôi chính là một bà chị với trạng thái tâm lí già nua mang theo đứa em trai xinh đẹp mắc chứng rối loạn tăng động giảm chú ý ra ngoài uống trà, đến nhân viên phục vụ của nhà hàng cũng có thể vừa nhìn đã nhận ra chúng tôi tuyệt đối không phải quan hệ tình nhân gì đó.

Đến bản thân cũng không thuyết phục nổi, sao có thể diễn kịch trước mặt đôi cậu nam nữ yêu đương nồng nàn đó.

Quốc Trụ cuối cùng cũng kết thúc cuộc gọi dài lê thê này, tôi lấy hết dũng khí, nói với Quốc Trụ, “Chuyện đó, tôi nghĩ rồi, hay là bỏ đi, tối anh vẫn phải đi chơi, tôi lo anh dậy sớm như vậy rất khó chịu”.

Tôi nói vậy hình như hợp đúng ý Quốc Trụ, “Vậy thì không có chuyện gì rồi, chẳng qua là tôi thức trắng đêm, buổi sáng đi cùng cô luôn, chẳng phải hôn lễ thôi sao, có thể mất bao nhiêu thời gian chứ? Có điều, thức đêm không ngủ, đặc biệt không tốt cho da, điều này cô cũng biết đấy, sau khi thức cả đêm, tôi phải mất rất nhiều thời gian để bảo dưỡng...”.

Tôi gật đầu, “Đúng, đúng, đúng, cái giá này quá lớn...”, lời còn chưa nói xong thì chiếc điện thoại bận rộn của anh ta lại đổ chuông.

Tôi muốn nhanh chóng rời đi nhưng Quốc Trụ vẫn lần nữa chưa cúp máy, tôi ra dấu tay mình đi trước với Quốc Trụ, Quốc Trụ gật đầu, tôi đứng lên định đi, Quốc Trụ lại dùng tay ngăn lại, đưa hóa đơn thanh toán.

Tôi sững người nhưng nhanh chóng nhận lấy hóa đơn, đúng, đúng, đúng, tôi nên là người thanh toán.

Thanh toán xong ở quầy thu ngân, tôi quay đầu nhìn Quốc Trụ ở nơi không xa kia, trong cuộc gặp ngắn ngủi, từ đầu đến cuối tôi vẫn không có may mắn nhìn thấy bóng anh ta rồi cuộc gặp dường như.

Bước ra khỏi nhà hàng, cái nóng xộc lên khiến người ta như say sóng, tôi rất chán nản, ngày mai ai đi cùng tôi tham gia hôn lễ là thứ yếu, điều khiến tôi khủng hoảng là nếu toàn bộ nam giới đều biến thành giống như Quốc Trụ, vậy nữ giới chưa chồng không thích mặc đồng phục, không có thời gian đi tới hộp đêm, giữ thái độ thờ không có còn hơn đối với tình một đêm như chúng tôi liệu có dần dần biến mất thành quần thể “người vô tính” to lớn, muốn sinh sản thế hệ sau, chỉ có thể âm thầm chờ đợi ngày tế bào của chính mình phân tách không.

Bước tới tầng dưới của công ty, tôi ngẩng đầu nhìn, đèn vẫn đang sáng, tôi liền lên lầu muốn xem xem CICI còn ở đó không, nếu như cô ấy còn ở đó, tôi sẽ xin cô ấy gửi đại cho tôi một người nữa, tôi cũng không xem mặt trước, ngày mai trực tiếp gặp gỡ, chỉ cần là một người đàn ông trưởng thành, không ăn nói hồ đồ, không mắc chứng rối loạn tăng động giảm chú ý, có thể giữ được thể diện, tôi liền cảm tạ trời đất.

Công ty trống không, chỉ có Vương Tiểu Tiệp vẫn ngồi trước máy tính làm thêm.

Tôi bước tới, ngồi vào vị trí của mình, quăng túi xách và đôi giày cao gót, cả người mềm nhũn trên ghế.

Vương Tiểu Tiệp quay đầu nhìn tôi, “Ồ, không phải mai đi đám cưới à? Còn không mau về nhà ngủ một giấc dưỡng nhan?”.

“Vừa đi gặp bạn trai tạm thời của tôi”.

“Sao rồi? Có tia lửa không?”.

“Có, tia lửa to quá, sắp thiêu chết tôi rồi”.

“Tình hình thế nào?”.

“Là một đóa hoa lạ ở hộp đêm, tôi lo đưa anh ta tới đám cưới, anh ta sẽ không vui vì người nổi trội nhất không phải là anh ta”.

“Vậy ngày mai ai đi cùng cô?”.

“Tôi và nhân cách thứ hai của tôi cùng đi”.

Vương Tiểu Tiệp gật đầu, “Thật dũng cảm. Đợi cô về, tôi có thể tặng cô hộp khăn giấy để lau nước mắt”.

Tôi nhìn Vương Tiểu Tiệp quay người đi, dáng nghiêng nghiêng của anh ta toát lên vẻ chín chắn của ông cụ non. Đột nhiên tôi nghĩ ra, “Vương Tiểu Tiệp, anh đi cùng tôi nhé?”.

Vương Tiểu Tiệp sững người, “Hả?”.

“Tôi mua đồ ăn sáng trong một tháng cho anh”.

“Tôi không đi”. Vương Tiểu Tiệp lắc đầu.

“Tôi uống nước đậu một tháng trước mặt anh”.

“Việc vợ vẫn đó cũng đáng để tôi nhìn một tháng trời á?”.

“Khi anh đi vệ sinh, tôi sẽ không lên lút đổi hình nền của anh nữa”.

“Tôi cảm thấy hình nền hello kitty cũng rất dễ coi”.

Cuối cùng tôi không nhịn được nữa, hét lớn, “Đồ chết tiệt! Hề bây giờ nhân viên bảo vệ Tiểu Trương vẫn còn dưới lầu, tôi cũng sẽ không nhờ đến anh, anh đừng thừa cơ nâng giá bản thân!”.

Vương Tiểu Tiệp liếc tôi một cái, chậm rãi nói, “Đi cũng được, phải trả phí cho tôi, tính theo phút”.

“Cho anh hai mươi tệ, không cần thối lại”.

Trở về nhà, tôi mở tủ quần áo, toàn bộ quần áo trong tủ dốc ra bị tôi lần lượt kết hợp. Tôi liên tục chần chừ giữa phong cách gợi cảm hay cao quý tao nhã hay ngọt ngào đáng yêu. Hồi còn ở cùng anh ta, anh ta thích dáng vẻ ngô ngố, trắng nõn trắng nà của tôi, bây giờ chia tay rồi, tôi nên khiến anh ta nhìn bằng con mắt mới, hay tiếp tục phát huy sở trường anh ta từng thích – phong cách ngọt ngào đây?

Tôi chui vào nhà vệ sinh, nhìn tóc mình, sau đó lấy ra thuốc nhuộm màu đỏ đun, tôi có nên nhuộm màu khác, khiến anh ta biết toàn thân từ trên xuống dưới của tôi đều đã thay máu không?

Tôi chần chừ không chắc, thế là quyết định gọi điện cho Vương Tiểu Tiệp nhờ tư vấn một chút. Vương Tiểu Tiệp mơ mơ màng màng nghe máy, mơ mơ màng màng nghe lời trưng cầu ý kiến lo lắng không yên của tôi, sau đó nói một cách rất đáng thất vọng, “Để tôi nói một cách đúng trọng tâm, cho dù ngày mai cô mặc gì, anh ta cũng sẽ không quan tâm chú ý, cho dù ngày mai cô uống nhiều rồi lột trần tại đó, chỉ còn vợ quần màu đen, sau đó cầm champagne bay khắp nơi, người có thể cầm áo khoác lên cho cô cũng không thể là anh ta nữa rồi, vì vậy, tỉnh lại đi, đồ phụ nữ ngu ngốc”.

“Vậy tôi có cần nhuộm tóc màu khác không?”.

“Nhuộm cái cứt ấy, nhuộm não cô cũng chẳng có tác dụng”.

Vương Tiểu Tiệp nổi cơn tam bành cúp máy, tôi cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Đúng vậy, cuộc gặp ngày mai, rõ ràng không phải hẹn hò đã lâu không tương phù hợp, cho dù tôi trang điểm thật xinh đẹp, hoàn toàn mới mẻ, đối với anh ta mà nói chẳng qua cũng chỉ là người cũ.

Tôi nhìn đồng quần áo trên sàn nhà, trong lòng trào lên cảm giác tương lai thật khó lường. Tôi tựa vào tường ngồi xuống nền nhà, hít hít mũi, trầm nghĩ, có phải nên rơi hai giọt nước mắt cho hợp với tình hình, trong lòng sẽ dễ chịu hơn không. Lúc này, di động lặng lẽ sáng lên, Vương Tiểu Tiệp gửi tin nhắn đến.

“Tôi sợ vừa nói quá nặng lời, khiến cô tự sát. Vì vậy đặc biệt bổ sung thêm cho cô mảnh giấy nhớ nho nhỏ, thơm dịu: oan gia ngõ hẹp, kẻ dừng cầm, dừng mãi và có mưu lược sẽ giành chiến thắng, đừng khí của cô gấp năm lần người thường, giới khoa học nên nghiên cứu cô kĩ lưỡng một chút, vì vậy ngày mai, cô có thể tiếp tục gặp ai cũng đánh, biến hôn lễ của người khác thành tang lễ của bạn trai cũ, tôi sẽ hộ tống cô”.

Hộ tống, hai chữ này nghe ra có vẻ không tệ.

22. Chương 22: Thứ Bảy, Ngày 16 Tháng 7: Nắng Nóng

Tôi là một nhân vật “trăm kín khó tránh một hở” điển hình, đặc điểm tính cách này đến từ di truyền gia tộc của mẹ tôi. Tôi còn nhớ hồi còn nhỏ, có một lần ông ngoại tôi tổ chức cho cả nhà đi du lịch Bắc Kinh, hôm xuất phát, chuyến tàu lúc bảy rưỡi sáng, sáng sớm bốn giờ chúng tôi đã dậy rồi, trong không khí khẩn trương, ông đứng tại phòng khách lớn tiếng chỉ huy, tôi ngái ngủ đi theo sau mẹ, chạy lung tung khắp phòng, chỉ có bà tôi với thái độ rất không hợp tác, vùi đầu ngủ như thường lệ.

Trước khi xuất phát, ông đã kiểm tra lại ba lần những thứ cần mang theo, trong đó bao gồm vô số những túi đen (phòng khi tôi nôn trên tàu hỏa), táo đã gọt vỏ (ông không dám mang theo dao gọt hoa quả lên tàu

sợ bị bắt), thậm chí còn có một tập bưu thiếp giới thiệu về phong cảnh Sơn Tây (trên đường vô tình gặp người bạn quốc tế thì tặng họ).

Cuối cùng sau khi kiểm tra xong, ông ngoại cũng mãn nguyện vừa lòng, vẫy tay xuất phát! Chúng tôi vui vẻ lên đường ra sân ga, tôi kích động ca hát. Giây phút sân ga lọt vào tầm mắt, ông ngoại đột nhiên quay ngoắt đầu xe, đi ngược lại đường cũ, tôi lập tức đau thương đến mức khó kiềm chế, cảm thấy đây là nỗi đau không thể chịu đựng nổi nhất trong cuộc đời, trước khi tôi khóc lớn, ông ngoại rất trấn tĩnh vừa lái xe vừa nói, “Quên mang theo bà ngoại cháu rồi”.

Sau này lớn lên, tôi hoàn toàn kế thừa đặc điểm tính cách này, lật cuốn sổ ghi chép đại sự trong cuộc đời tôi, mỗi trang đều có rất nhiều âm thanh không êm ái xuất hiện, lần này cũng không ngoại lệ.

Sáu rưỡi sáng, đồng hồ báo thức vẫn chưa kêu, tôi đã tự mình tỉnh trước, ngồi lên, hít thật sâu, đeo kính, sau đó ra ban công nhìn xem bộ quần áo giặt lúc nửa đêm hôm qua đã khô chưa, rất tốt, đều khô rồi, đây là khởi đầu tốt đẹp. Tôi quay người xông vào nhà vệ sinh, xem lớp mặt nạ tối qua đắp lên có hiệu quả hay không. Tôi trong gương với bóng mắt lớn, ánh mắt đỏ đẫm, trên mặt còn có dấu vết bị lằn do chiếu. Tôi âm thầm kiểm tra: quần áo, đã chuẩn bị xong; túi xách, cũng đặt trên ghế sofa; giày cũng để ở cửa. Bây giờ tôi chỉ cần đi đánh răng, rửa mặt, trang điểm, thời gian còn lại vẫn dư dả, phạm phải sai lầm gì lớn vẫn kịp sửa chữa.

Tôi thở phào một hơi, cầm bàn chải đánh răng, cho kem đánh răng lên trên, bắt đầu chà, chà, chà, chà, cảm thấy có gì không đúng, mùi vị kem đánh răng trong miệng vô cùng kì lạ.

Tôi nhổ kem ra, sau đó cúi đầu nhìn, tuýp thuốc nhuộm hôm qua tôi chuẩn bị mang ra nhuộm tóc, nắp đang mở, nằm im lìm bên cạnh tay tôi.

Tôi vừa súc miệng vừa an ủi bản thân, hiệu quả sẽ không tốt đến vậy đâu.

Nhưng nửa tiếng sau, tôi nhìn vào gương, há miệng, trong gương thành hình lưỡi xuất hiện hàm răng màu đỏ đẫm.

Chân tôi nhũn ra, tình hình quả thật quá cực đoan, tôi thực sự không suy đoán được có thể nảy sinh ra tình tiết như thế.

Vương Tiểu Tiệp nhận được cuộc điện thoại kể lể của tôi vội vàng chạy đến nhà tôi, vừa bước vào cửa, anh ta liền kìm nén vẻ mặt vui mừng hớn hở, nhìn cái miệng mím chặt của tôi, Vương Tiểu Tiệp nói, “Cô em, cười một cái cho anh xem nào”.

Tôi giận dữ, không nhin được há miệng, “Anh có thái độ gì vậy?”.

Vương Tiểu Tiệp chấn động một cách sâu sắc bởi hàm răng đỏ tươi của tôi, “Thật lợi hại, người khác đều tự lắp răng xanh (bluetooth), cô lại phối răng đỏ, kĩ thuật của cô dẫn đầu rồi”.

Bị đòn đả kích nặng nề, đến năng lực tức giận tôi cũng không còn, chỉ có thể ngậm chặt miệng, bắt lực nhìn trần nhà.

Vương Tiểu Tiệp vẫn đang nghiên cứu, “Cô đừng nói, gắn thêm hàng kim cương, tuyệt đối vô cùng xa xỉ”.

Tôi cầm túi xách trên ghế sofa, ném ập xuống đầu Vương Tiểu Tiệp.

Vương Tiểu Tiệp vừa tránh vừa gào, “Được, được, được, lời tôi nói mang tính xây dựng, nhà cô có bút tẩy không, tôi bôi lên răng giúp cô”.

Tôi dừng lại, nghĩ ba giây, sau khi chắc chắn kẻ hèn hạ này còn trêu đùa tôi, tôi vứt túi xách xuống, cầm con dao thái rau trong bếp ra.

Trước khi bị tôi ột cú xuyên đầu, cuối cùng Vương Tiểu Tiệp tạm thời thu lại thái độ cười trên nỗi đau của người khác, “Không sao, tới khi ấy cô liền ngậm miệng lại, đừng nói chuyện là được rồi”.

“Sao có thể vậy chứ, đến đó đều là bạn học cũ, lâu không gặp rồi”.

“Thì nói cô vừa làm phẫu thuật thanh đới, không thể nói chuyện”.

“Vậy cũng không thể không cười chút nào? Mang bộ mặt mẹ kế đi tham gia hôn lễ của người ta à?”.

“Hoàng Tiểu Tiên”. Vương Tiểu Tiệp nói một cách chân thành sâu sắc, “Cô cũng nên học kiểu cười không hở răng của con gái khuê các đi, con gái nhà người ta vừa cười liền dịu dàng, e ấp, lại quyến rũ, cô vừa cười, vâng, hận không thể khoe nốt cả lợi cho người ta coi, hôm nay vừa vận nhân cơ hội này nghiên cứu một chút”.

Giấu hàm răng đỏ, tôi run như cây sậy cùng Vương Tiểu Tiệp lên đường đi tới nhà hàng, trên đường tôi hơi trấn tĩnh lại, cuối cùng có cơ hội đánh giá Vương Tiểu Tiệp một lượt từ trên xuống dưới. Hôm nay người này mặc Âu phục, xem ra rất tử tế thuận mắt, phong lưu phóng khoáng, hơn nữa cũng không “mợ” như bình thường. Tôi bịt miệng nói, “Được đấy, Tiểu Tiệp, trang điểm một chút lại có dáng vẻ nho nhã đấy”.

Wang Xiao Tie mặt không biến sắc, liếc xéo tôi một cái, “Đừng nói chuyện, cho dù lấy tay bịt vẫn có ánh đỏ lấp lánh”.

Tôi cười không hở răng, Vương Tiểu Tiệp tự nhiên thoải mái, các bạn học vây quanh chúng tôi chào hỏi, có người biết tôi và người yêu cũ đã chia tay, có người không biết, nhưng trải qua một cuộc hàn huyên, chắc cũng đều cập nhật tin tức trên diện rộng. Mọi người không hẹn mà cùng lộ ra vẻ mặt vờ vĩnh “ôi chào thật đáng tiếc”, đầu nghiêng một bên, vỗ vỗ vai tôi, “Cậu vẫn ổn chứ?”.

Tôi căm thù đến tận xương tủy loại câu hỏi hời hợt này. May mà Vương Tiểu Tiệp đứng cạnh tôi, đôi mắt lấp lánh khiến mọi người khó mà không chú ý đến anh ta.

Người yêu cũ và cô bạn thân của tôi vẫn chưa xuất hiện, tôi nhẹ nhõm trong lòng, có lẽ đôi tình nhân vĩ đại này đến lúc gần đi lại luống cuống không dám đến. Nhưng chưa được bao lâu sau lưng tôi đột nhiên nổi lên một cơn gió lạnh, tôi quay người, khoác tay Vương Tiểu Tiệp, nhìn ra phía cửa ra vào, dáng béo lùn của anh ta thoáng ẩn thoáng hiện trong đám người, tôi chỉ nhìn một cái là phát hiện ra.

Cô bạn thân không ở bên cạnh, anh ta đi một mình. Tôi nhìn anh ta cúi đầu kí tên, sau đó ngẩng đầu bắt tay người khác, chào hỏi, anh ta thất chiếc cà vạt màu sắc cổ quái, ngơ ngàng nhìn xung quanh, sau đó nhìn thấy tôi.

Khi bốn mắt chúng tôi chạm nhau, ánh mắt anh ta hỗn loạn mất một giây, sau đó nhanh chóng trấn tĩnh lại, gật đầu với tôi từ xa.

Tôi nín chặt cánh tay Vương Tiểu Tiệp, hận không thể dính nửa người lên người anh ta. Vương Tiểu Tiệp nương theo ánh mắt như tia gamma của tôi cũng đã phát hiện ra anh ta. Thế là ánh mắt của ba người chúng tôi vượt qua vô số cái đầu, giao thoa trong không trung.

Wang Xiao Tie khoác tay tôi đi về phía anh ta, tôi thất kinh, bịt miệng hỏi, “Anh muốn làm gì? Tôi không thể nói chuyện với anh ta”.

Wang Xiao Tie cũng nhỏ giọng nói, “Không cần cô nói chuyện, việc này là để cho người khác xem”.

“Cho người khác xem cái gì?”

“Cô đừng quan tâm, phối hợp với tôi là được, tôi muốn khiến cô phấn khởi lên một chút nhưng phải nhớ, cho dù vui nhường nào, cũng không được hở răng”.

Chúng tôi bước tới trước mặt anh ta, anh ta lùi lại một bước theo bản năng, sau đó mới lộ ra nụ cười không hề có bất kì chút cảm xúc nào với tôi: “Chào”.

Tôi gật đầu, cố gắng lộ ra nụ cười với độ cong hoàn mĩ.

Wang Xiao Tie giơ tay, “Chào, tôi tên Vương Nhất Dương, bạn của Tiểu Tiên”.

Anh ta liếc nhìn tổng thể Vương Tiểu Tiệp một lượt, sau đó bắt tay lấy lệ.

Wang Xiao Tie nhìn tôi bằng ánh mắt thương xót, rồi nói với anh ta, “Tiểu Tiên gần đây bị bệnh”.

Anh ta vờ vĩnh thể hiện nét mặt kinh ngạc, “Sao vậy?”.

“Thanh đới bị tổn thương, không nói chuyện được”.

Anh ta nhìn sang tôi, “Không sao chứ, bây giờ ấy?”.

Tôi mím chặt môi gật đầu.

Vương Tiểu Tiệp tiếp lời, “Vừa bị bệnh, Tiểu Tiên đã nghĩ rất nhiều, hôm đó khàn giọng nói với tôi, đây chắc là ông trời dạy dỗ em, bình thường nói năng không nề mặt ai, làm nhiều chuyện có lỗi, kết quả bây giờ đến nói chuyện cũng không thê”.

Anh ta sững người, trong lòng tôi hoảng sợ, Vương Tiểu Tiệp bị co giật não hay sao vậy, tôi tự mình kiểm điểm một cách sâu sắc như vậy với anh ta bao giờ chứ.

Tôi nhìn Vương Tiểu Tiệp, anh ta bình thần cười, nói tiếp, “Tối qua, Tiểu Tiên nói với tôi, hôm nay nếu gặp anh, thực sự muốn nói lời xin lỗi anh, trước đây nói năng quá cay nghiệt, có chút không phải với anh”.

Lòng ngực trào lên một luồng khí, tôi hận không thể giơ tay đâm thẳng vào mặt Vương Tiểu Tiệp, để anh ta khỏi nói lung tung.

Anh ta cũng có phần không hiểu đây là tình huống gì, trợn mắt nhìn Vương Tiểu Tiệp, lại nhìn tôi.

“Tôi hy vọng tiếp tục chung sống với Tiểu Tiên, tôi thực sự thích cô ấy, lần bị bệnh này, tính cách cô ấy cũng trở nên tốt hơn rất nhiều, anh xem, Tiểu Tiên đã muốn mở lời xin lỗi với anh, vậy chọn ngày không bằng làm luôn, hôm nay đi, mọi người đều cười một cái tiêu tan thù hận, bây giờ đã là thế kỉ hai mươi mốt rồi, tội gì mà vừa chia tay liền khiến hai người sống chết không qua lại với nhau. Hôm qua cô ấy còn mất ngủ cả đêm, chỉ sợ gặp anh sẽ lúng túng”.

Tôi hoàn toàn mất đi khả năng ngôn ngữ, có lời mà không thể nói thật là đau khổ, tên dê tiệp này rút cuộc vì sao phải khiến cho tôi thấp kém đến vậy.

Anh ta đứng trước mặt tôi, thở phào một hơi như trút được gánh nặng, “Cũng phải, tôi luôn lo lắng Tiểu Tiên hận tôi, nếu cô ấy cảm thấy việc này đã qua, tôi đương nhiên cũng rất vui mừng”.

Tôi thâm chử trong lòng, anh nằm mơ đi, xuống cửu tuyền gặp anh, cho dù uống canh Mạnh Bà[1], dựa vào bản năng động vật, tôi cũng nhớ đời lên mặt anh.

[1] Món canh linh hồn phải uống để quên cuộc đời đã qua trước khi đi đầu thai kiếp mới.

“Vậy quá tốt rồi”, Vương Tiểu Tiệp nói một cách vui vẻ, “Vậy thế này đi, anh là đàn ông, chủ động chút, ôm Tiểu Tiên một cái, việc này chúng ta coi như cho qua”.

Tôi và anh ta đều sững sờ, anh ta không cam tâm, tôi không nguyện ý, phim thần tượng Hàn Quốc cũng không diễn như vậy.

“Nhanh lên, nhanh lên, hai người ôm một cái xóa bỏ hận thù, sau này tôi cũng không phải lo nghĩ, cùng Tiểu Tiên thoải mái bên nhau, ôm một cái đi mà, thế giới này tràn ngập tình yêu, hai người sao có thể đến bước này cũng không muốn đi qua”.

Anh ta bị tẩy não bởi vẻ tràn đầy nhiệt tình của Vương Tiểu Tiệp, có lẽ cảm thấy sau cái ôm này, cuộc đời sẽ lập tức trở nên bằng phẳng thênh thang, không có hậu họa, thế là anh ta đứng cảm bước lên một bước. Tôi vừa định tránh đi, Vương Tiểu Tiệp đẩy tôi một cái từ phía sau, tôi lao vào lòng anh ta, anh ta lại dang rộng vòng tay, dùng tay vỗ vỗ lưng tôi.

Cuối cùng tôi không kiềm chế được, đang định hờ hững lớn tiếng chửi, Vương Tiểu Tiệp lại biến sắc ở đằng sau tôi, dùng ánh mắt “gắng sức thoát ra” với tôi.

Trong nháy mắt, tôi hiểu được Vương Tiểu Tiệp muốn diễn hồi nào.

Tôi ra sức đẩy anh ta, anh ta loạng choạng, suýt ngã xuống đất, đồng thời lúc ấy, Vương Tiểu Tiệp căng cổ họng lên gào, “Ôi ôi ôi! Đang làm cái gì đấy? Anh có còn là đàn ông không!”.

Theo tiếng gào lớn của Vương Tiểu Tiệp, mọi người vốn đều tản ra xung quanh nói chuyện, chớp mắt đã xúm vào, mọi người đều nhìn thấy cảnh tôi cố gắng thoát ra khỏi vòng tay anh ta, lời thuyết minh của Vương Tiểu Tiệp cũng thật rõ ràng, em ái, muốn nghe không rõ cũng khó.

Anh ta sững sờ tại chỗ, vẻ mặt kinh ngạc. Vương Tiểu Tiệp gào lên tiếp, “Tôi đã từng cảnh cáo anh rồi, đừng có quay rầy Hoàng Tiểu Tiên nữa!”.

Tôi dùng tay bịt miệng, vờ xấu hổ và giận dữ, cuối cùng có thể mở miệng lên gào, “Rốt cuộc anh muốn làm gì hả? Tôi đã nói rõ ràng, chúng ta đã chia tay rồi!”.

“Đi làm thì chặn đường cô ấy, tan làm chặn trước cửa nhà cô ấy, điện thoại không nghe thì đổi sang gửi tin nhắn, anh vẫn thật cổ điển, bình thường cũng coi như xong, hôm nay còn tới tận nơi này náo loạn, ban ngày ban mặt, cho dù anh không coi phép tắc kị cương ra gì, kẻ đứng cạnh cô ấy vẫn còn đang thở, anh trai à, anh coi như tôi mù à?”.

Anh ta thở hồng hộc như trâu, ánh mắt kinh hoàng, muốn nói gì đó nhưng không thốt ra lời.

Đám đông bên cạnh đứng xem thì thầm to nhỏ, “Chuyện gì đấy?”, “... Người đàn ông này đuổi theo bạn gái cũ tới tận đây, còn bước lên sớ soạn ôm ấp”.

Anh ta chỉ tôi, ngón tay run rẩy, mở miệng muốn nói gì đó.

Nhưng Vương Tiểu Tiệp đẩy tay anh ta ra, “Chỉ, chỉ, chỉ, chỉ cái gì mà chỉ! Giảng viên đại học không dạy anh tôn trọng riêng tư công dân à, giáo viên tiểu học không dạy anh phải hiểu văn minh, lễ phép à? Tiểu Tiên chia tay anh vì lí do gì, trong lòng anh vẫn còn chưa rõ ư? Đừng ép Tiểu Tiên nói ra việc khốn ấy của anh, cả đời này của Tiểu Tiên là kí hợp đồng trọn đời cho anh hay thế nào? Cả đời chỉ có thể phục vụ một người như anh chắc?”.

Mặt anh ta đỏ tím, màu sắc đó rất tương xứng với màu răng trong miệng tôi, tôi không cách nào nói chuyện, chỉ có thể cố gắng hết sức phối hợp với Vương Tiểu Tiệp bằng nét mặt, làm ra vẻ vô cùng sợ hãi, ngoài ra còn thêm vẻ mặt không muốn nhìn lại quá khứ.

Vương Tiểu Tiệp hai tay đút túi quần, sau đó nói một cách bình tĩnh, “Còn bước lên hùng hổ uy hiếp tôi, định làm gì, cướp hôn à? Anh nhớ lắm thời gian rồi đấy. Trong đám cưới của người khác mà anh náo loạn như vậy, anh gọi điện về nhà hỏi cha mẹ anh xem làm vậy có thích hợp không?”.

Các bạn học xung quanh đều há hốc miệng phần khích quá độ, cuối cùng không còn im lặng quan sát, nhao nhao lên, có người qua khuyên Vương Tiểu Tiệp nguôi giận, có người qua an ủi tôi, nhiều hơn là đứng bên cạnh anh ta chân thành khuyên anh ta biết chút nguyên tắc.

Chính lúc khu vực chúng tôi mù mịt khói lửa chiến tranh thì “Wedding March” bắt đầu vang lên.

Có người nói lớn, “Có bản lĩnh thì hôm nay cướp cô gái về làm lễ cưới, không có bản lĩnh thì hôm khác làm loạn, việc này mà cũng đem đến đây”.

Tiếng nhạc dần dần to hơn, mọi người ào ào tản ra, trở về chỗ ngồi, chờ cô dâu xuất hiện.

Vương Tiểu Tiệp ôm chặt vai tôi, “Chúng tôi cũng về chỗ ngồi, đừng sợ, có anh đây”.

Chúng tôi quay về chỗ ngồi, bỏ lại mình anh ta hốt hoảng cảm hận trong đám đông chỉ chỉ trỏ trỏ.

Vương Tiểu Tiệp nhân lúc người ta không chú ý, thở một hơi dài, sau đó nói bên tai tôi, “Thoải mái không?”.

Tôi gật đầu mạnh.

“Cười một cái”.

Tôi nửa bịt miệng, cười hở răng về phía anh ta, màu đỏ lóe lên.

Vương Tiểu Tiệp vẻ mặt đầy hưởng thụ, “Đáng rồi!”.

Tôi lén lút hỏi anh ta, “Nếu như hôm nay anh ta đi cùng bạn gái, chiều này của anh hoàn toàn không dùng được”.

Vương Tiểu Tiệp nhìn tôi, lộ ra nụ cười gian ác, “Cô cảm thấy tôi là loại người làm loạn giang hồ chỉ mang theo một kế hoạch thôi á?”.

Hôn lễ bắt đầu, tôi cũng còn hơi hoảng hốt, ánh mắt lơ đãng nhìn cô bạn học mặc áo cưới với nét mặt tràn đầy ngọt ngào trên sân khấu.

Vương Tiểu Tiệp làm loạn như vậy, tôi từ một kẻ xui xẻo rơi vào tình cảnh bị vứt bỏ, lắc người một cái liền biến thành người thay lòng đổi dạ, bụng dạ nham hiểm. Nhưng không hề nghi ngờ, tôi thích thân phận mới này của mình hơn.

Bởi vì tôi biết, cùng với từng ngày trôi qua, sự lưu luyến chưa dứt của tôi dành cho anh ta sẽ có một ngày kết thúc, những ngày tháng tiếp theo, gút thắt trong lòng tôi đó là: Dựa vào cái gì mà người quay đi nói tạm biệt trước lại là anh?

Vương Tiểu Tiệp đã đẩy lùi hậu họa cho tôi như vậy.

Trên sân khấu bắt đầu phát đoạn phim ngắn tứ lúc gặp gỡ cho tới lúc yêu nhau của hai người bạn, giọng thuyết minh nũng nịu, âm nhạc đầy cảm xúc khiến mọi người dưới khán đài đều xúc động, cách một đám người, tôi nhìn bóng lưng anh ta bất động, giống như một năm trước đây, lưng hơi còng xuống, đuôi tóc cuộn lại thành túm một cách buồn cười.

Lúc này, anh ta như ngồi trên tấm thảm đỉnh giữa đám đông, lén lút đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Anh ta quay người, lại nhìn thấy tôi trong đám đông một lần nữa, tôi cười với anh ta, giống như Vương Tiểu Tiệp yêu cầu, vừa dịu dàng, hướng nội, lại quyến rũ.

Anh ta cũng cố gắng nhìn tôi một cái, ánh mắt cũng vẫn trong trẻo như vậy, đầy ắp sự thù hận.

Như thế là đúng đấy, không cần cảm thấy có lỗi với tôi, không cần mềm lòng, khi nhớ đến tôi không cần nghĩ “Ồi chao, tôi từng làm tổn thương cô ấy một cách vô tình xiết bao”. Mỗi lần nghĩ tới mối tình này đã để lại cho anh ta sự mềm mại, ngọt ngào, đa sầu đa cảm như vậy, tôi liền cảm thấy mặt bị tát mạnh một cách hết sức chân thật. Tôi chẳng thích sự ân hận của anh ta, tôi chẳng thích anh ta nói anh ta mắc nợ tôi, thứ tôi cần chính là quan hệ bình đẳng như vậy, trong mối tình này, chúng ta thực sự từng yêu đối phương, tới khi kết thúc, cũng thực sự hận đối phương, anh ta bắt nạt thì tôi bắt nạt, tôi muốn anh ta biết rằng chúng ta ngang sức ngang tài.

Dần dần tôi nghe không rõ người dẫn chương trình đang nói gì nữa, cô bạn học trên sân khấu cười ngốc nghếch một mình, bên cạnh cô, chú rể có gương mặt mồm mỉm cũng mơ hồ, vây quanh tôi là tiếng chạm cốc, tiếng cười giả dối được phóng lớn gấp nhiều lần, còn có hương thơm của hoa bách hợp pha lẫn mùi thuốc lá, trong đám đông tôi âm thầm tấn công bóng dáng phía xa của anh ta với vẻ mặt không biến sắc, tôi nhớ tới rất nhiều, rất nhiều chuyện cũ trước kia, có người luôn miệng nói chúc mừng, có người luôn miệng nói đừng khách sáo, có người đang nói sớm sinh quý tử, có người đang nói sớm mượn gì cũng tới lượt bạn, có người uống rượu say bắt đầu ăn nói lung tung, có người ha ha cười lớn, có người đã khóc.

Người đột nhiên khóc đó là tôi.

Vương Tiểu Tiệp quay người nhìn tôi, nói “Cô vui quá hóa buồn à?”.

Tôi chết lặng gật đầu.

Thật không ngờ, bộ phim tình yêu liên quan tới chúng tôi chỉ có thể có một kết thúc hạng B.

Cô bạn học và anh chồng mồm mỉm của cô ấy bắt đầu kể chuyện người họa trên sân khấu, cô bạn tôi nói: Cho dù sinh lão bệnh tử. Anh béo nói: Cho dù sinh lão bệnh tử. Bạn tôi nói: Tôi đồng ý. Anh béo nói: Tôi đồng ý.

Nước mắt tôi đột nhiên không sao ngừng được, bên cạnh cũng không có khăn giấy, tôi đành kéo cà vạt của Vương Tiểu Tiệp lau nước mắt.

Vương Tiểu Tiệp giải thích với người bên cạnh: Cảm động đấy.

Sau đó quay người nói với tôi: Chiếc cà vạt này là tôi mượn anh rể, nhất định đừng lau nước mũi, xin cô đấy.

23. Chương 23: Chủ Nhật, Ngày 17 Tháng 7: Âm U Sương Mù

Hôm qua tham gia hôn lễ xong, chia tay Tiểu Tiên, tôi về nhà vui đầu ngủ, cơn buồn ngủ này là loại buồn ngủ thế sẽ ngủ vui cả đời.

Không hề mộng mị, tôi và giấc ngủ dung hòa với nhau một cách hoàn hảo. Thi thoảng trở mình tỉnh giấc, nhìn thời tiết bên ngoài, âm âm u u, nguy hiểm khó lường, rõ ràng là đang khuyến khích tôi ngủ tiếp.

Tới khi hoàn toàn tỉnh giấc đã hơn bốn giờ chiều, ngoài cửa sổ cảnh sắc mờ mịt, một giấc ngủ dài tới mức xương cốt tôi cũng lỏng lẻo, động một cái dường như có thể nghe thấy âm thanh khớp nối trượt trên nhau răng rắc.

Tôi mặc quần thể thao, bật điều hòa, sau đó lại trở lại giường, ngồi ngây ngốc.

Đây chính là trạng thái sau khi tôi trải qua đại chiến dịch.

Hôm kết thúc kì thi đại học, tôi cũng như vậy, trở về nhà, lặng lẽ ngủ một giấc, sau khi tỉnh giấc, dựa người vào giường bắt đầu tự mình suy nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy thi trượt rồi, thế là không nói lời nào nhảy xuống giường bắt đầu đóng gói hành lý chuẩn bị bỏ nhà ra đi, cha mẹ sụp đổ vì tôi, đứa trẻ này từ lúc về nhà liền không nói một lời, bây giờ lại xách túi bỏ đi, người khác tham gia kì thi đại học là để học đại học, nhưng tôi tham gia xong sao lại giống như người bị tẩy não vậy.

Hôm xác định quan hệ yêu đương với anh, tôi cũng như vậy. Anh mua lon coca, kết quả trúng thưởng, anh vui mừng đi nhận giải, sau đó nói với tôi, ở cùng em làm gì cũng gặp may, sau này hai chúng ta cả đời bên nhau. Tôi nghe xong câu nói đó, trong lòng phấn khích như chim vỡ tổ, nhưng sắc mặt không đổi. Trở về kí túc xá, tôi nằm trên giường ngủ một mạch tới sáng hôm sau. Tỉnh dậy, tôi chạy xuống tầng, ra cửa hàng tạp hóa mua năm mươi lon coca, lén lén lút lút chất thành hình kim tự tháp trước cửa nhà anh.

Bây giờ tôi cũng như vậy, bình tĩnh khỏi cơn mê, vừa mở mắt, thứ nhìn thấy chính là chương mới và ngã rẽ của cuộc đời, nhưng hơi khác ở chỗ sau lần đại chiến này, tương lai cuộc đời mà tôi nhìn thấy giống như thời tiết hôm nay, gió mưa sắp đến, một khoảng mênh mang.

Loại mênh mang này là loại mênh mang đằng trước không có thôn làng, phía sau không có cửa hàng. Tay tôi bê tấm biển chữ vàng gái già chưa chồng, cứ đứng như vậy ở nơi đồng không mông quạnh thuộc về tôi, nếu thực sự cuồng phong bão táp quét qua, tấm biển trong tay chắc chắn không thể mang ra làm ô che mưa.

Tôi biết thanh niên tốt còn rất nhiều, nhất định có một người hóm hỉnh mà không ra vẻ, dịu dàng mà không dâm ô, tướng mạo không cần quá đẹp trai, nhưng chỉ cần cười một cái là có thể làm rung động trái tim tôi. Trong biển người mênh mông biết bao quái thai đang phát triển, lẽ nào không dung nổi một người như vậy?

Tôi muốn cố gắng an ủi bản thân, Hoàng Tiểu Tiên, con đường phía trước vẫn tươi sáng, trở lại giang hồ đi, cho dù đánh đâu thua đó, trang điểm thêm, đổi bộ quần áo đứng dậy tiếp, luôn chiến đấu đến khi người này xuất hiện, đây mới là tâm lý độ lượng chỉ gái già mới có.

Nhưng tôi rất nhanh chóng lại thay đổi suy nghĩ, nếu chàng trai được số mệnh an bài này của tôi và tôi đã được định sẵn đời này không thể gặp? Ví dụ tôi là trạch nữ[1], anh là trạch nam[2], tan làm ai về nhà nấy, tôi lên trang taobao, anh xem DVD, cùng nhau chơi Wii cũng ở không gian khác nhau. Trên đường đi làm, có lẽ chúng tôi có thể cùng bắt một chuyến tàu, nhưng khi tôi bị những tên háo sắc lén véo mông, anh ấy có thể đang đứng trong toa khác, xem “Friends” bằng PSP và không ngừng cười ha ha

[1] Trạch nữ: Các cô gái chỉ thích ở nhà.

[2] Trạch nam: Các chàng trai chỉ thích ở nhà.

Cho dù tứ phía đều bị mai phục, đều có khả năng đi lướt qua người trong số mệnh đó hết lần này đến lần khác. Tưởng tượng đâm máu lại đây chất văn học này khiến ý chí chiến đấu vừa không dễ dàng gì mà khuấy động lên của tôi tựa như pháo bông bắn lên không trung khi mưa dầm, ướt sượt, lạnh ngắt rồi trở nên ủ rũ. Chuyện cũ xa xôi, người mới còn chưa đến, đây là chương mới của tôi.

Âm thầm suy nghĩ hồi lâu, tôi cảm thấy đến gió lạnh từ điều hòa thổi ra cũng nhơn nhơn quanh quẩn chế giễu bên tai tôi, “Vừa lắm mồm vừa nghĩ nhiều, đây rõ ràng là biểu hiện của thời kì mãn kinh, cô sống thật

chẳng có tí thứ tự thời gian nào cả”.

Tôi lắc lắc đầu, cũng đúng, con người không thể ngày ngày tự làm khổ mình, đi một bước nói một bước, như vậy là có thứ tự thời gian nhất.

Tôi tắt đèn, cả căn phòng lại trở về trong bóng tối quen thuộc, trước khi cơn buồn ngủ ập đến, tôi vùi đầu vào gối, an ủi nhân cách đáng thương cảm đó của tôi, “Trước khi chết, có thể nghĩ thông suốt chuyện tình yêu, đối với chỉ số thông minh của tôi mà nói đã rất giỏi rồi”.

24. Chương 24: Thứ Hai, Ngày 18 Tháng 7: Oi Nóng

Buổi sáng tới công ty, vừa mở MSN, đã thấy mấy cô bạn đại học không thân quen gì chen nhau lên hỏi, “Hôm đó đám cưới thế nào?”, “Cậu và ai ai ai đó thực sự chia tay rồi à? Nhanh nói cho tớ biết”.

Sau khi kết thúc một mối tình nghiêm túc, điều khiến người ta đau lòng chính là từ nay bạn mất đi cơ hội tay ấp má kề, tâm sự thâu đêm của một người; nhưng điều khiến người ta phiền nhất là người đi đường om sòm vây lấy quan sát, yêu cầu bạn phân tích, mổ xẻ tình tiết một cách đầy đủ.

Luôn có một đám người như vậy, quan hệ với bạn không thân thiết, trong điện thoại bạn chỉ lưu một cái họ, đến tên cũng lười viết đủ, khi đi học vô tình gặp trên đường, chào một cái cũng thấy tồn hơi, lúc tốt nghiệp nói một câu tạm biệt, từ đó biến mất trong biển người, nếu có việc gì cần họ giúp đỡ hoặc có tin gì vui chia sẻ, bên kia đầu điện thoại, bọn họ luôn nói, “Ồi chào, xin lỗi cậu, gần đây mình thực sự bận quá”. Nhưng một khi gặp nạn, gặp khó khăn, bạn đối với họ mà nói đột nhiên trở nên có quyền thế, bạn vừa lên MSN, họ liền chạy ra dụ dỗ bạn nói chuyện, tin nhắn cũng dẹt dài thăm thẳm, ừ ừ kéo đến, “Không sao chứ? Có chuyện gì thì nói chuyện nhé, mình mời cậu uống trà”.

Đừng chửi tôi quá cay nghiệt, tôi đang lấy chính bản thân mình để nói, trước khi chia tay với anh ta, cũng từng cãi nhau tới mức không cách nào hàn gắn. Có một lần cãi nhau xong, tôi vô tình có việc tới nhà một người bạn nữ của anh ta, cô gái đó không thân với tôi, bình thường đi ăn, còn tỏ ra thân thiết với nhân viên phục vụ hơn với tôi. Hôm đó tôi đến nhà cô ta, cô gái này thấy mắt tôi vừa đỏ vừa sưng, ngay lập tức cảm thấy tôi có chuyện, thế là đưa cho tôi một quả đào, hỏi bằng về mặt thân thiết, “Sao vậy, cô sao thế? Nhanh nói đi”. Ngay lập tức tôi cảm thấy cô gái này thực không tệ, bình thường ra vẻ vừa quyền rũ vừa máu lạnh nhưng kì thực vẫn là người bạn tri kỉ, thế là tôi ăn năm quả đào ở nhà cô ta, ngu ngốc kẻ sạch chiến sự giữa tôi và anh ta, cô ta mỉm cười lắng nghe, còn liên tục trao đổi ý kiến với anh chồng nói lắp của cô ta, sau đó trịnh trọng khuyên tôi là con người anh ta cũng thật chẳng ra sao, muốn nói với tôi từ lâu rồi. Hai người nhân lúc còn sớm thì chia tay. Từng lời từng câu của đôi vợ chồng này khiến đầu óc tôi mê muội, tâm trạng vốn tuyệt vọng tức thì càng phiền muộn, ngơ ngẩn ra khỏi cửa, đứng ở hành lang ngậy ngốc hồi lâu, kết quả là nghe thấy tiếng reo hò vọng ra từ phòng bọn họ, cô gái đó gào lớn: Anh! Anh xem cô ta đáng thương biết bao, chúng ta đừng cãi nhau nữa, bây giờ em thấy vui rồi!

Lên MSN hỏi thăm tôi đều là kiểu này. Mấy đứa đáng ghét không mời nổi bác sĩ tâm lí, khi một mình bạn lặng lẽ chiến đấu, chúng đút hai tay vào túi, đứng bên đường thờ ơ lạnh nhạt. Chờ tới lúc bạn chiến đấu thất bại vỡ đầu chảy máu, chúng lại cùng xông lên, mặt mày rạng rỡ vây lấy bạn.

Tôi nhìn từng dấu hỏi đó, trầm nghĩ, cuộc sống của các người rốt cuộc thiếu sinh khí đến mức nào, mới có thể mang nỗi đau của người khác ra làm niềm hoan hoan trong cuộc sống của bản thân. Là một công dân nộp thuế, có lẽ tôi phải gánh vác rất nhiều nghĩa vụ xã hội nhưng tôi hiểu rõ, những nghĩa vụ này tuyệt đối không bao gồm việc đem chuyện đau lòng của tôi ra giải trí ấy kể qua đường các người.

Thế là tôi gửi tới tất cả những người hỏi cùng một câu trả lời, “Việc này có liên quan đến cậu không?”.

MSN lập tức yên tĩnh, mối quan hệ giữa người với người đã hỏng, nên sớm nhỏ cỏ tận gốc, nếu không sớm muộn chúng cũng sẽ sinh trưởng thành độc thảo, kết thành một mạng lưới, sau đó khiến tôi rơi vào trong đó không cách nào thoát ra nổi.

Vương Tiểu Tiệp ngồi kế bên vẫn rất buồn chán, trong tay chẳng có vụ nào để làm, sếp Vương vừa thông báo cắt tiền thưởng tháng này của chúng tôi, công việc mờ nhạt khiến cho anh ta nhớ đến quê nhà, anh ta liên tục hát sai nhạc, sai phách bên tai tôi: Cô gái xinh đẹp để mộng trần, chàng trai xinh đẹp cũng để mộng trần, chúng ta xinh đẹp đều để mộng trần, học viện Điện ảnh chính là cái quần nhỏ của chúng ta...

Tôi không thể chịu nổi sự quấy rầy ấy, quay người hỏi anh ta, “Đây là bài ca của quý trường à?”.

Vương Tiểu Tiệp nét mặt thương cảm, cả người mềm oặt trên ghế, “Ôi, vừa tới mùa hè liền rất muốn trở về trường”.

“Bởi vì mùa hè, trường các anh có party khóa thân hả?”.

“Cũng chỉ thiếu cái này. Tôi nói cho cô biết, tới tới mùa hè, sáu, bảy giờ, tất cả mọi người trong trường đều tỉnh dậy, bắt đầu đi dạo khắp nơi, các cô gái vẫn còn ngái ngủ, mơ mơ hồ hồ, đong đong đưa đưa, các chàng trai trốn to đôi mắt gian xảo, cậu bé đưa đồ ăn nhanh đạp xe qua vườn hoa trường, ai cũng quen, chào hỏi cả đoạn đường. Cô ngồi nửa tiếng phía dưới nhà ăn của trường, những kẻ đòi chia tay, những kẻ nhân cơ hội giúp chụp ảnh để tán gái, chỉ xem trò vui đã hết cả một buổi tối rồi”.

“Nghe anh miêu tả, thật là một nơi hay ho”.

“Đúng thế”. Vương Tiểu Tiệp ngẩng đầu lên trời thở dài, “Có thắng cảnh tiêu chút tiền có thể trở về, có thắng cảnh thực sự cố gắng thế nào cũng đều không trở về nổi”.

“Trông cái dáng vẻ thương cảm này”, tôi ngắt lời Vương Tiểu Tiệp, “Sao không trở về nổi chứ, hôm nào tôi về thăm người thân cùng anh, tiện thể đi tham quan thị trường tự do chuyên cung cấp hoàng loạt thanh niên nghệ sĩ trong truyền thuyết một chút”.

Sếp Vương ra khỏi phòng, vác bộ mặt đau khổ, gào lên với tôi, “Hoàng Tiểu Tiên, chiều đi công trường một chuyến, thanh toán tiền quét vôi cho công nhân”.

Tôi vội vàng bày ra vẻ mặt tội nghiệp, ra sức gật đầu. Sếp Vương trừng mắt với tôi một cái, quay người vào văn phòng.

Thanh toán xong cho công nhân, trở lại trước cổng công viên rừng cây, tôi đã thấy xe của Ngụy Y Nhiên dừng ở đó, nửa tin nửa ngờ bước vào, quả nhiên thấy Ngụy Y Nhiên ngồi một mình trên ghế, bất động nhìn sân khấu xi măng.

Tôi nghĩ một chút, nhưng vẫn bước tới, Ngụy Y Nhiên nghe thấy tiếng, quay người nhìn thấy tôi, nở nụ cười đứng mực.

“Anh ở đây khiêu chiến giới hạn chịu đựng cái nắng à?”. Tôi bước tới bên cạnh anh ta, ngồi xuống.

Trong tay Ngụy Y Nhiên có hai chai bia, anh ta đưa cho tôi một chai, chai bia ướp đá, cầm trong tay mát lạnh.

“Phiền muộn trong lòng, ra ngoài trốn một lát”. Ngụy Y Nhiên nói.

“Bệnh sợ hãi tiền hôn nhân, bình thường”.

“Lí Khả vẫn không đồng ý kết hôn ở đây, cuối cùng đã quyết định tại phòng tiệc của Hilton”.

“Cũng tốt, thời tiết nóng như vậy, nếu tổ chức ở đây, vẫn phải chuẩn bị trước xe cấp cứu, khách lớn tuổi khó đảm bảo không say nắng”.

“Công ty tổ chức hôn lễ mà Lí Khả mới tìm vô cùng phù hợp với cô ấy, tôi cơ bản không cần đưa ra ý kiến gì, tới lúc đó móc thắng tiền ra là được”.

“Đúng, điều này vừa so ra thì đã thấy sự không chuyên nghiệp của chúng tôi rồi”.

Ngụy Y Nhiên nhìn tôi, cười cười, “Cô Hoàng, bây giờ chúng ta không còn tồn tại quan hệ hợp tác gì nữa, chúng ta có thể tùy hứng nói chuyện như bạn bè. Thực ra tôi rất muốn hỏi, rốt cuộc vì sao cô ghét Lí Khả như vậy?”.

Tôi sững người mất một giây, sau đó mở chai bia, uống một ngụm, cái lạnh dần lan tỏa từ cổ họng, cả cơ thể lập tức trở nên tỉnh táo, tôi quay người nhìn Ngụy Y Nhiên, “Thực ra tôi vô cùng muốn đại diện phái nữ chưa kết hôn thuộc tầng lớp thường dân hỏi anh một câu hỏi”.

Ngụy Y Nhiên gật đầu, “Cô nói đi”.

“Anh thấy đấy, một người đàn ông như anh, phần cứng rất cứng, phần mềm cũng không tồi, tóm lại là loại hàng thượng hạng, tôi miêu tả một cách thực tế, anh đừng cảm thấy tôi đang dụ dỗ anh. Tóm lại, phạm vi mà anh có thể lựa chọn chắc rất lớn, lọc qua từng lớp, cuối cùng người được chọn sẽ là một cô gái như thế nào tôi không biết, nhưng tôi luôn cảm thấy không thể là kiểu người như Lí Khả. Song kì thực anh không phải là trường hợp đặc biệt duy nhất, cặp đôi kết hợp kiểu anh và cô Lí cực kì cơ bản, tôi từng gặp rất nhiều chàng trai xuất sắc, bên cạnh một cô gái mở miệng là LV, ngậm miệng là Prada như vậy, anh muốn nói chân lí tình yêu với cô ta, cô ta nói thẳng cho anh biết, chân lí yêu đương của cô ta chính là mức bội chi của thẻ tín dụng anh đưa. Tôi tò mò vấn đề này, vì sao, vì sao sự kết hợp cố định đều là như vậy?”.

Ngụy Y Nhiên nghĩ một chút, sau đó đột nhiên cười, “Cô muốn biết vì sao? Thực ra vô cùng đơn giản, chính là hai chữ: Bớt phiền”.

“Hả?”.

“Yêu đương với cô gái như vậy bớt phiền, cô hiểu chưa? Đầu tiên, tôi biết họ muốn gì, mục đích của họ vô cùng rõ ràng, viết ngay trên mặt, tôi không cần thăm dò trước sau, tôi đưa rồi, họ liền vui vẻ, tương tự, tôi cũng có thể gạt hái được cảm giác mãn nguyện, đơn giản, trực tiếp, vừa nhanh gọn vừa sáng khoái. Nhưng nếu tôi yêu đương với cô Hoàng, thì sẽ rất phiền phức, tôi không thể nhìn ra cô muốn gì, so với cái túi LV, có thể một chậu cây nhỏ bé còn khiến cô rung động hơn, nhưng tôi không chắc chắn, đối với việc không chắc chắn, tôi không làm, trước hết tôi phải mất thời gian suy đoán, quan sát cô, sau đó lại nghĩ cách ra tay khiến cô rung động, nhưng trong khoảng thời gian này, quá nhiều việc tôi có thể làm, ý nghĩa còn lớn hơn nhiều so với chuyện tình yêu”.

Tôi ngần ngại trước những lời Ngụy Y Nhiên nói, thấy tôi sững sờ im lặng, anh ta dừng lại nhìn tôi, “Cô Hoàng, có phải tôi quá lời rồi không?”.

“Không sao, anh nói tiếp đi”.

“Tôi biết những lời này thốt ra, cô cảm thấy con người tôi không đáng tin, nhưng thực ra tôi hay những gã đàn ông giống tôi, thông thường đều có một hệ thống của riêng mình, cho dù phạm sai lầm thế nào, hệ thống này không thể sai. Nói một cách đơn giản, người vợ chúng tôi muốn tìm là cô gái như sau: Sau khi không còn tình yêu, quan hệ của chúng tôi dựa vào thứ khác cũng có thể duy trì. Cô có phải cô gái như vậy không? Nhưng Lí Khả có thể làm được, cô ấy sẽ không yêu cầu tình yêu tôi dành cho cô ấy là duy nhất, cô ấy chỉ yêu cầu áo cưới may thủ công nhất định phải là bộ duy nhất trên thế giới”.

Tôi nâng chai bia, hơi hé môi, nhìn Ngụy Y Nhiên răng trắng môi đỏ, thẳng thắn, hào hùng phân tích cho tôi nghe.

“Tổng kết bằng một câu, đối với Lí Khả mà nói, tình yêu là thứ xa xỉ, LV là nhu yếu phẩm trong cuộc sống; con người của cô Hoàng đây, có lẽ LV là thứ xa xỉ, nhưng tình yêu là nhu yếu phẩm trong cuộc sống. Tự cô nghĩ đi, một người đàn ông muốn kết hôn sẽ kết hôn với kiểu con gái nào? Tập đoàn LV không thể đột nhiên phá sản, nhưng thứ như tình yêu có thể nói không còn là không còn ngay được, tôi luôn phải chắc chắn tôi có vốn để có thể luôn cung cấp, đúng không? Từ góc độ này mà suy nghĩ, chúng tôi vẫn rất đáng tin”.

Anh thật đáng tin. Tôi trầm nghĩ trong lòng. Đúng vậy, cô gái như Lí Khả khi yêu đương, bản liệt kê kế hoạch của cô ta chỉ liếc cái là nhìn ra, còn cô gái như tôi khi yêu, tình dục liền lập tức trở thành không thuần khiết, ngoài mong muốn tìm một người bạn trai, chúng tôi còn muốn một mối tình chân chính không nhất cũng nhì trên thế giới này, chúng tôi hy vọng người yêu là bạn tâm giao có thể khiến chúng tôi rung động, lại hy vọng anh ấy là chuyên gia đời sống tinh tế; chúng tôi hy vọng có thể hiểu anh ấy hoàn toàn, sâu sắc, lại hy vọng anh ấy thi thoảng có thể giống như một vị thần đứng trên cao nhìn xuống, rắc mưa và ánh sáng xuống cho chúng tôi.

Đúng, yêu cầu của chúng tôi quá phức tạp.

Nhưng nếu tất cả tình yêu đều biến thành như Ngụy Y Nhiên nói mới được coi là bình thường, vậy tôi thà cô quạnh đến già.

Tôi nghĩ một chút sau đó một hơi uống cạn chai bia, quay sang nhìn Ngụy Y Nhiên, “Anh Ngụy, anh chưa bao giờ yêu đương với mẫu phụ nữ khác đúng không?”.

“Chính xác, tôi luôn qua lại với mẫu phụ nữ như Lí Khả”.

“Những điều anh vừa nói vô cùng tuyệt vời nhưng không thuyết phục nổi người khác, biết vì sao không? Anh chưa có trải nghiệm. Anh khẳng định tình yêu phải đi đường tắt, đó là bởi vì anh chưa từng qua lại với phụ nữ có tính cách phức tạp, đúng không?”.

Ngụy Y Nhiên gật đầu, “Điều này đúng”.

“Vì thế anh không có quyền công kích tôi, có người có mặt A, mặt B, có người có mặt S, mặt B, anh không thể chỉ nhìn thấy mặt không đáng tin của chúng tôi”.

“Xem kìa, cô Hoàng, chúng ta đang thảo luận học thuật ư?”.

“Thảo luận học thuật có diệt cả đường lui của người ta không? Cứ theo anh nói, nửa sau cuộc đời tôi ngoài gả cho những gã đàn ông tầm thường, chưa đủ vững chắc làm chỗ dựa, còn không thể có chốn nào khá khẩm à?”.

“Thực sự không phải ý đó, cô Hoàng...”.

“Anh lại chưa từng yêu đương với tôi, anh biết tôi đáng yêu, mềm mại tựa nước nhường nào không? Còn gân cổ lên nói một cách rành mạch rõ ràng, anh như vậy nhưng hề gặp phải phụ nữ coi trọng giá trị tinh thần một chút, đảm bảo có thể trừng trị anh từ đầu đến chân”.

“Cô Hoàng, vậy thế này đi”, Ngụy Y Nhiên nghiêm túc ngắt lời tôi, “Ngày mai tan làm cô có bận không, nếu không có việc thì cô với tôi hẹn hò đi, cô đừng nghĩ nhiều, tôi chỉ muốn học hỏi thêm, qua lại với cô gái đoan trang, đúng đắn như cô một chút. Cô nói không sai, cho dù tôi muốn đưa ra lý luận mới cũng phải có chút điều tra nghiên cứu, chỉ một lần thôi, cô hẹn hò theo cách của cô, tôi khiêm tốn nhận sự chỉ dạy. Cô thấy được không? Nể mặt tôi nhé?”.

Tôi sững sờ, sau đó không nén được, ợ hơi bia, vừa định nói, kiểu gì thế này, trước đã kích sau dạy dỗ, cho tôi cái bạt tai rồi khen tôi rất xinh đẹp?

Nhưng ma xui quỷ khiến thế nào, trong đầu tôi lóe lên gương mặt trang điểm vô cùng khéo léo của Lí Khả, thế là tôi gật đầu, khẽ nói, “Được. Coi như nghiên cứu học thuật đi”.

25. Chương 25: Thứ Ba, Ngày 19 Tháng 7: Nắng

Hôm nay vừa đi làm, tôi liền bị sắc mặt gió thảm mưa sầu của Vương Tiểu Tiệp làm cho khiếp sợ, hồi kị một chút, hóa ra con trai chủ nhà của anh ta đột nhiên muốn kết hôn, căn phòng vốn dĩ cho anh ta thuê dài hạn phải lấy lại làm phòng cưới, cho nên từ hôm nay trở đi, anh ta phải bắt đầu tìm phòng khắp nơi.

Wang Xiao Tiejie xem trang cho thuê nhà trên mạng hồi lâu, sau đó nản lòng thối chí từ nội tâm, “Ôi, cô nói xem tôi thuê căn hộ hai phòng ngủ ở Đại Hưng có được không? Hay là thuê chung sân thượng với bốn thằng ở Quốc Mật nhi?”.

“Tôi cảm thấy đều không đáng tin. Không bằng anh ôm lấy chân sếp Vương khóc lóc nửa tiếng, sau đó kêu ông ấy phân phòng uống nước của chúng ta cho anh ở”.

Wang Xiao Tiejie ngẩng đầu than vãn, “Cô nói tình trạng này là thế nào chứ? Phòng đắt đến nỗi chẳng biết làm gì”.

“Vì vậy mới nói xã hội đã phát triển đến mức này rồi, một mình anh ôm không hai quả thận, không cảm thấy quá xa xỉ à?”. Tôi cười hì hì tiếp tục đả kích Vương Tiểu Tiệp.

Vương Tiểu Tiệp trừng mắt với tôi một cái, quay người đi, không thèm thảo luận với tôi nữa.

Sắp tới giờ tan làm, Ngụy Y Nhiên gửi tin nhắn cho tôi, “Tôi đợi cô ở dưới tòa nhà công ty cô”. Tôi nhìn tin nhắn mà hoảng hốt, nếu không nhìn số điện thoại, khẩu khí này giống “anh ta” như đúc.

Giờ tan làm vừa đến, tôi liền bật dậy đứng lên đi về phía thang máy, chẳng phải vì cấp thiết muốn gặp Ngụy Y Nhiên, mà do tôi không muốn bị Vương Tiểu Tiệp phát hiện ra Ngụy Y Nhiên đợi tôi ở dưới lầu. Nhưng dù tôi vội vã thế, phía đằng sau, Vương Tiểu Tiệp vẫn nhìn thấy Ngụy Y Nhiên ngồi trong xe tươi cười vẫy tay với tôi.

Vương Tiểu Tiệp nhìn tôi, lại nhìn Ngụy Y Nhiên, vẻ mặt ngỡ ngàng, trong lòng tôi dâng lên cảm giác bị người ta bắt gặp tôi và tình nhân bé nhỏ thông dâm trên giường. Vừa định giải thích gì đó, Vương Tiểu Tiệp mang theo vẻ ngỡ ngàng quay lưng rồi đi, bóng lưng toát ra vẻ không liên quan tới mình.

Ngụy Y Nhiên ngồi trong xe gọi tôi, “Lên xe chứ?”. Tôi gật đầu, mở cửa ghế sau, ngồi lên.

Trong xe có mùi nước hoa dễ chịu, điều hòa cũng mở, còn phảng phất âm nhạc vui tươi, nhẹ nhàng, so với cái nóng oi bức mùa hè bên ngoài, bên trong thật sự là tiên cảnh chốn nhân gian, nhưng tôi vẫn không nhận được mà lắc trái lắc phải điều chỉnh lại tư thế ngồi, dáng điệu nhấp nhom, chờ trốn chạy.

Ngụy Y Nhiên quay người nói, “Cô xem, cô vừa lên xe đã có thể thấy được cung cách của cô khác với Lí Khả”.

Tôi rất tò mò, “Ôi, từ tiểu tiết mà nhìn ra cơ đấy, anh nói cho tôi nghe xem nào”.

“Lí Khả khá hiểu chuyện”. Ngụy Y Nhiên chỉ chỉ vị trí ghế phụ bên cạnh anh ta, “Tôi và Lí Khả lần đầu tiên hẹn hò, cô ấy vừa lên xe liền tự ngồi vào đó. Cứ như vậy, tôi không cần vừa lái xe vừa vất vả quay người trao đổi bằng ánh mắt với cô ấy, hơn nữa cũng đồng nghĩa với việc cô ấy truyền cho tôi một tín hiệu, trên đường có thể có vài khả năng và không gian phát triển, ví dụ va chạm thể xác vô tình, chạm nhau bằng ánh mắt ngẫu nhiên, điều này nâng cao hứng thú lái xe của tôi. Nếu đều giống như cô, vừa lên xe liền cầm đầu ngồi phía sau, tương đương với việc khiến người ta có cảm giác cô chủ động kéo dài khoảng cách giữa hai người chúng ta”.

Tôi nghe phân tích của Ngụy Y Nhiên xong, gật đầu, “Có lí, song tôi vẫn không nén được mà phải đả kích anh. Tôi ngồi sau chỉ có một nguyên nhân, từ nhỏ cha tôi đã dạy, nếu gặp tai nạn, người ngồi vị trí ghế phụ thông thường đều chắc chắn sẽ chết. Bởi khi chiếc xe đối diện đâm trực diện, lái xe đều sẽ rẽ phải theo tiềm thức, cho nên hứng nạn đều là người ngồi ở vị trí ghế phụ. Trao nhau ánh mắt rất tốt, va chạm cơ thể cũng rất hay, nhưng anh phân tâm như vậy trên đường, sự tốt đẹp này thực sự rất nguy hiểm. Anh nhìn thấy cái biểu ngữ bên đường đi, ‘Mất mạng vì khoái cảm!’. Đó là đang nhắc nhở anh, đồng chí Ngụy Y Nhiên ạ”.

Ngụy Y Nhiên nghe tôi nói xong, thở dài một hơi, “Ôi, đúng là gặp phải một người sợ chết”.

Xe dừng ở trước cửa một nhà hàng Nhật Bản, “Chỗ này đi”.

Tôi ngẩng đầu nhìn bên ngoài nhà hàng này, khiêm tốn, giấu vẻ đẹp tiềm ẩn, vừa nhìn đã biết đây là nhà hàng nhỏ dành cho tầng lớp cao quý.

Mở thực đơn, cột sống tôi mềm nhũn, trước tiên chưa nói món ăn đắt nhường nào, nhìn tên món ăn tôi chẳng hiểu gì cả, hơn nữa đọc lên cũng chẳng dễ nghe, liên tưởng từ mặt chữ, chỉ có thể nghĩ tới thức ăn dành cho động vật như gà chó gì đó.

Ngụy Y Nhiên thông thạo gọi món, tôi đắn đo, xem xét hồi lâu, cuối cùng phát hiện có một món tên nghe hay hay, lại không mất sự phong nhã, “Tôi muốn một suất bạch tử xào”. Tôi nói với nhân viên phục vụ.

Nhân viên phục vụ và Ngụy Y Nhiên đều sững sờ, Ngụy Y Nhiên nghiêm túc hỏi tôi, “Cô chắc không?”.

Tôi nghĩ trong lòng, gì thế, gọi đồ mà còn nghiêm túc vậy, “Sao? Không chắc chắn vẫn có thể hỏi ý kiến khách giả tại trường quay mà?”.

Ngụy Y Nhiên quay đầu nói với nhân viên phục vụ, “Mang lên cho cô ấy”.

Nhân viên phục vụ nhin cười một cách kì lạ, gật đầu.

“Phải tươi một chút”, Ngụy Y Nhiên bổ sung xong, nhân viên phục vụ liền rón ra rón rén rồi đi.

Còn lại tôi và Ngụy Y Nhiên mặt đối mặt, tôi có chút lúng túng, nhưng lại không phải sự lúng túng nhằm vào Ngụy Y Nhiên, suy nghĩ hồi lâu, mới phát hiện không khí xung quanh làm cho tôi như vậy. Phòng lớn trống không, tùy tiện phát ra âm thanh gì đều có tiếng vang, ngoài chúng tôi, khách khứa chỉ có một đôi nam nữ ngồi đối diện, nếu nói không phải ngoại tình, đến lát cá tươi trước mặt họ có lẽ cũng không tin. Nam hơn bốn mươi tuổi, nữ cũng chỉ hai mươi hai, hai mươi ba. Hai người đại khái đang thương lượng ăn xong muốn đi đâu vui vẻ một chút, vì vậy người nam mặt mày bóng loáng rạng rỡ, người nữ dáng vẻ uồn éo, thẹn thùng đỏ mặt. Tôi ngắm họ từ xa, nghĩ tới cảnh tượng hai người này bụng nhét đầy ốc biển, nhím biển, và lát cá tươi sau đó ôm chặt lấy nhau, thì dạ dày và đầu óc lộn hết cả lên.

Nhân viên phục vụ lại xuất hiện bên cạnh tôi giống như âm hồn, mang từng suất lên cho chúng tôi, tôi nếm thử món bạch tử xào của mình, khô khô cứng cứng, nhạt nhếch, không có vị, Ngụy Y Nhiên vô cùng thích thú hỏi tôi, “Ngon không?”.

Tôi gật đầu vô cảm, “Có vị của cật con dê...”.

Ngụy Y Nhiên phì một tiếng, bật cười, “Chính xác, cùng một hệ thống, đây là tinh trùng của cá nóc”.

Tôi quay đầu nhỏ thứ trong mồm ra, “Sao anh không nói sớm!”.

Ngụy Y Nhiên tươi cười, “Tôi còn tưởng rằng cô thích ăn món này”.

U ám ăn xong bữa cơm, tôi và Ngụy Y Nhiên ra khỏi nhà hàng biển thái này. Ngồi trên xe, Ngụy Y Nhiên hỏi tôi, “Vẫn buồn nôn à?”.

Tôi gật đầu, “Vẫn”.

“Đây là lần đầu tiên tôi mời con gái ra ngoài cơm lại có kết thúc như vậy”. Ngụy Y Nhiên tổng kết.

Ngụy Y Nhiên vừa lái xe vừa nói: “Bây giờ chúng ta đi đâu? Tới Domus[1] uống chút đồ nhé?”.

[1] Domus: tên một nhà hàng đồ Tây.

Tôi lắc đầu, “Thôi, tôi mặc như thế này, đi với anh tới nơi ánh vàng lấp lánh, người khác chắc chắn sẽ cho rằng anh khác người, thuê một nữ vệ sĩ”.

Ngụy Y Nhiên không nói gì, xe lặng lẽ lăn bánh trên đường Trường An, một mảng kiến trúc bên cạnh Vương Phủ Tỉnh đập vào mắt tôi.

“Đi Oriental Plaza nhé”. Tôi nói với Ngụy Y Nhiên.

“Được”, Ngụy Y Nhiên nói, “Điểm này cô và Lí Khả giống nhau, ăn cơm xong, nhân thể để bạn trai mua cho các cô quần áo, túi xách, coi như điểm tâm sau bữa ăn”.

Tôi trầm mặc một lúc, “Dù sao trước tiên anh lái xe về phía đằng kia đi, dừng ở cổng kia của đường Trường An”.

Đứng trước cổng Oriental Plaza, Ngụy Y Nhiên bước về phía khu thương mại dưới lòng đất.

Tôi chỉ chỉ lên phía trên tòa nhà, “Tôi muốn tới đó”.

Ngụy Y Nhiên nhìn theo hướng tôi chỉ, lơ lơ nhìn thấy biển hiệu của khách sạn năm sao.

“Ừm... như vậy có hơi quá không?”.

“Anh nghĩ xa quá rồi, yên tâm, tôi không cướp tiền, càng không định cướp sắc anh”.

Tôi và Ngụy Y Nhiên men theo dãy bậc thang dài đi lên, cho tới khi đứng trên khoảng sân trước cửa lớn khách sạn, giữa sân có một đài phun nước nhỏ, quay người lại là con đường Trường An dưới chân, đèn xe hợp lại thành một mảng, gió thổi từ bốn phía, mang theo hơi nóng.

“Tầm nhìn thật đẹp”. Ngụy Y Nhiên cảm thấy kinh ngạc trước vẻ đẹp đó.

“Cứ chú ý vào mấy cửa hàng phía dưới, không biết phía trên còn có cảnh đẹp như vậy nữa?”.

Tôi và Ngụy Y Nhiên ngồi xuống bậc thềm cao nhất, trong thời gian ngắn ngủi, cả hai đều im lặng, chỉ tập trung nhìn dòng xe dưới chân đến gần rồi dừng.

“Lần trước tôi đến cũng là lần đầu tiên tôi và bạn trai hẹn hò, đã là nhiều năm trước, khi đó còn học đại học. Anh ấy nói đưa tôi đi ăn kem HaagenDazs, tôi nói một cốc kem có gì ngon, anh liền mang số tiền mua kem đưa tôi đi ăn một bữa no căng ở con đường ăn vặt phía trước mặt, tôi vô cùng căng thẳng, vì thế vùi đầu ăn, kết quả ăn no quá, không nói nổi nữa, anh ấy vô cùng lo lắng, cả quãng đường đều hỏi tôi, ‘Không sao chứ, nếu khó chịu quá thì nôn ra’. Tôi lắc đầu, bảo thế thì không được, đều là của tôi, một miếng cũng không thể nôn ra. Sau đó đi tới trước bậc thềm này, anh ấy nói, vậy thì ngồi xuống nghỉ một lát, rồi sau đó, anh đoán xem, xảy ra chuyện gì?”.

“Chuyện gì?”.

“Chúng tôi đã hôn nhau”.

Ngụy Y Nhiên cười, “Sắp nôn rồi, sao còn có thể có suy nghĩ đó chứ?”.

“Sắp đến lúc rồi”, tôi nhìn thời gian, sắp chín giờ, “Hy vọng hôm nay cũng có”.

Chín giờ đúng, bồn phun nước phụt ra cột nước, dưới cột nước còn có ánh đèn màu rực rỡ đổi màu liên tục, dàn loa trên mặt đất bật bài “Đôi cánh bay theo lời ca”.

Hơi nước mát mướt phía sau lưng tôi và Ngụy Y Nhiên, nước bắn cả lên người chúng tôi.

Năm đó, tôi và anh ta cũng như lúc này, bị sự kinh ngạc vui mừng bất ngờ xảy đến vây trong thế giới bé nhỏ.

“Thấy chưa, có phải anh cũng có cảm giác đó, chẳng nên làm việc gì khác ngoài hôn?”.

Ngụy Y Nhiên nhìn xung quanh một vòng, trên dưới, trái phải, sau đó nhìn tôi, ánh mắt trở nên chăm chú.

Tôi cười hỏi anh ta, “Có phải là kết hợp với ánh đèn, khuôn mặt tôi cũng trở nên đoan trang không?”.

Ngụy Y Nhiên khẽ nói, “Đã đến rồi, vậy đừng đến không, hôn rồi hãy đi?”.

Ngụy Y Nhiên kề sát mặt lại, tôi thẩm tính toán khoảng cách giữa hai chúng tôi, năm mươi centimet, ba mươi centimet, mười lăm centimet, khi vẫn còn năm centimet, môi anh ta sắp chạm vào môi tôi, tôi nhanh chóng lùi ra sau, trốn tránh.

Ngụy Y Nhiên hôn trượt, nhìn tôi bằng nét mặt đầy sự khó hiểu.

Tôi lộ ra nụ cười áy náy, “Thật ngại quá, vừa tiến lại gần mới có thể ngửi thấy, tuy anh thả ra Eau de Cologne nhưng vẫn mang theo mùi vô lại trời sinh”.

Ngụy Y Nhiên biến sắc, “Cô Hoàng, cô đang đùa tôi đấy à?”.

“Chúng ta từng nói đây là chuyện nghiêm túc khi nào chưa?”.

Xa xa, tôi nghe thấy Ngụy Y Nhiên thầm chửi một tiếng trong lòng, “Fuck”.

“Hôm qua nhìn thấy anh trong công viên rừng cây, liền biết anh không bình thường, sắp kết hôn, sau này có sống phóng đảng bao nhiêu cũng phải nghĩ đến vấn đề đạo đức, trong lòng cực kỳ không cam tâm nhỉ? Vừa đúng lúc tôi xuất hiện, có phải lập tức cảm thấy đây là món hời lớn ông trời chuyển phát nhanh đến cho anh?”.

“Chuyện tôi và cô tình nguyện, cô nói gì mà nghiêm trọng vậy?”. Ngụy Y Nhiên được giáo dục thật tốt, vẫn có thể duy trì nụ cười mỉm.

“Nhưng hôm qua khi anh phân tích cho tôi người con gái như Lí Khả tốt thế nào, tôi nghe đã không hề tình nguyện”.

“Vậy hôm nay cô có thể không cần ra ngoài ăn cơm với tôi”.

“Tôi phải để anh thấy rõ, có kiểu con gái yêu anh bằng cách đưa anh tới phía dưới Oriental Plaza, để anh có cơ hội tiêu tiền cho họ; có điều còn có kiểu con gái lừa anh đến đây, thật lòng thật dạ hôn anh, để anh thấy buổi tối của Bắc Kinh mơ mộng nhường nào”.

Ngụy Y Nhiên trầm mặc hồi lâu, sau đó lên tiếng, “Được, tôi thừa nhận, nếu tôi trẻ hơn năm, sáu tuổi, tôi khẳng định sẽ theo đuổi người con gái như cô”.

Đây mới là sự thật trung lập duy nhất của cả buổi tối, đúng vậy, nhiều năm trước, sự yêu kiều của tôi, sự lãng mạn của tôi, thiên thời địa lợi của tôi tới hôm nay hết thấy đã quá hạn, quan trọng hơn là ở chỗ, con người bên cạnh tôi năm đó đã lựa chọn giữa đường trả vé rời đi.

Tôi nhìn Ngụy Y Nhiên, lên tiếng, “Nếu tôi có thể trở về năm năm trước, tôi phải đánh bóng, hoàn thiện bản thân, tranh thủ giành lấy ngày hôm nay của năm năm sau, thậm nữa cũng không thể thắm hơn bây giờ”.

Tôi và Ngụy Y Nhiên chậm chậm bước xuống bậc thềm, hai người hòa bình, lịch sự bắt tay.

“Tôi đoán, cô cũng sẽ không để tôi đưa cô về nhà?”.

“Trước mặt là bến xe bus”.

Trước khi quay người rời đi, Ngụy Y Nhiên cười nói, “Có điều quả thực tôi phát hiện ra rằng ưu điểm của các cô gái hoàn toàn khác với Lí Khả nằm ở đâu. Như vậy, cô nợ Lí Khả càng nhiều”.

“Càng nhiều lựa chọn càng nhiều niềm vui”. Tôi nói với anh ta, “Anh giác ngộ rất tốt, hơn nữa đây là Lí Khả nợ tôi”.

Tôi ngồi trên chuyến xe cuối cùng về nhà, nhìn ra ngoài cửa sổ. Phong cảnh của con đường Trường An thật đẹp, đẹp đến vậy vì nó vĩnh viễn không thay đổi những kiến trúc khí thế to lớn ấy, đèn neon càng ngày càng mờ ảo, du khách lưu lại bóng dáng cười ngốc nghếch trước cây cầu Kim Thủy, họ vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Tôi và anh đã từng hàng ngày ngồi trên xe bus đi qua con đường này, đi qua vũ đài chúng tôi hôn nhau lần đầu, con đường này cũng là cảnh vật trong câu chuyện tình yêu của chúng tôi, khi về già có thể dắt cháu chắt tới chiêm ngưỡng.

Nhưng bây giờ trong mắt tôi con đường này trở nên càng ngày càng thê lương, mỗi lần đi qua, nói nhìn cảnh đau lòng thì quá khoa trương, nhưng tôi quả thực muốn nhắm chặt mắt, tránh trong đầu liên tục phát bộ phim 3D có liên quan tới hồi ức.

Song bắt đầu từ hôm nay, hy vọng sẽ không như vậy nữa, đối với hồi ức không thể tiêu hủy, tôi chỉ có thể tìm một người không chút liên quan, làm những chuyện không hề có ý nghĩa, giặt đầu cá và đầu tôm, miễn cưỡng phủ lên hồi ức đó.

Nếu không nó sẽ vĩnh viễn lập bia tưởng niệm, tôi thà rưới máu chó lên đó, để nó không đẹp tới mức xa xôi khó với như vậy.

Đây là thử nghiệm tôi cố gắng làm được trong ngày thứ hai mươi ba.

26. Chương 26: Thứ Tư, Ngày 20 Tháng 7: 360c

Không khí công ty gần đây luôn rất nặng nề, ngoài chuyện tôi làm mất khách hàng, hàng ngày đi làm tôi đều làm ra vẻ miệt mài nhận tội, dần dần tôi phát hiện các đồng nghiệp ở tổ khác hàng ngày cũng đều lêu lổng, rảnh rỗi một cách thanh nhàn, giao lưu lúc ăn cơm trưa mới phát hiện hóa ra trong tay mọi người đều không có khách hàng nào, chẳng trách gần đây chỉ cần sếp Vương vừa rời công ty liền có thể nghe thấy tiếng nhạc nền của đủ loại trò chơi phát ra từ các góc.

Sếp Vương dạo này sống rất lộn xộn, hàng ngày đến công ty liền không hé môi, khóa mình trong phòng làm việc, thỉnh thoảng ngơ ngẩn cả ngày, tới giờ tan làm liền không thấy bóng dáng ông đâu nữa. Nhưng hôm nay ngoại lệ, sếp tới công ty chưa được bao lâu đã kích động ra ngoài, tới buổi chiều lại mang gương mặt hồng hào trở về, giống như điều hâu ra ngoài kiếm thức ăn, ngâm về một vụ làm ăn cho lũ oắt con không tìm không phổi chúng tôi – nhân viên mấy công ty IT lân cận muốn cùng nhau tổ chức một buổi hẹn hò tám phút quy mô lớn, sếp Vương cố gắng hết sức cuối cùng cũng cướp được quyền tổ chức. Báo chí hàng ngày đều cập nhật tin tức liên quan đến khủng hoảng tài chính, trong không khí ảm đạm ấy, tôi chỉ cảm thấy trên toàn quốc ngành bị ảnh hưởng nhiều nhất bởi khủng hoảng tài chính có lẽ chính là ngành chúng tôi, sếp Vương luôn nhận tổ chức những hôn lễ cao cấp, thông thường chỉ hai, ba vụ là có thể chống đỡ được nửa năm, các thiếu gia Bắc Kinh cực kì nhiều vì thế ông chưa từng lo lắng về nguồn khách hàng. Nhưng khủng hoảng tài chính vừa ào tới, các thiếu gia lập tức có thêm một lí do từ chối kết hôn lớn lao lại hợp lí. Tháng bảy, tháng tám, tháng chín hàng năm đều là mùa cưới, song thị trường năm nay vô cùng ảm đạm, công ty đối thủ trước kia có vài nhà đã lặn lẽ biến mất trong giang hồ, mấy hội quán tư nhân luôn phụ trách tổ chức hôn lễ cao cấp riêng tư càng như đã hẹn trước với nhau, nhiều nhà tạm dừng kinh doanh hoặc đóng cửa cho êm chuyện.

Tôi và Vương Tiểu Tiệp cùng xuất phát đi liên hệ địa điểm, áp suất thấp trong văn phòng kéo dài cho đến lúc ra đường. Ngồi trên taxi, tôi trêu Vương Tiểu Tiệp, “Ôi, Tiểu Tiệp, anh nhìn bên đường kia, có hai con chó đang ve vãn nhau”.

Vương Tiểu Tiệp liếc tôi một cái, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tôi lúng túng một lát, thử nói tiếp, “Tiểu Tiệp, anh nhìn bên kia kia, hai gã đàn ông đang đánh nhau, đánh đến nổi gầu tóc bay tung tóe”.

Vương Tiểu Tiệp lặng lẽ lấy tai nghe từ trong túi ra đeo.

Tôi trầm mặc một lúc, sau đó tháo tai nghe của anh ta xuống, “Anh làm gì đấy, dài mặt ra cho ai xem”.

Vương Tiểu Tiệp trừng mắt với tôi, “Chẳng có gì để nói với cô cả”.

“Biết vì sao anh như vậy, hiểu lầm rồi, không phải như anh nghĩ đâu”.

“Vậy như thế nào?”.

“Ngụy Y Nhiên có triệu chứng khủng hoảng tiền hôn nhân, tôi đại diện hội liên hiệp phụ nữ đi trừng phạt anh ta thôi”.

“Thật không?”.

“Thật”.

“Sao nghe khả nghi vậy? Cô sẽ không vì quá kích động, chớp mắt phân tách thành một sát thủ tình cảm chuyên chia rẽ nam nữ đã đính hôn đấy chứ?”.

Tuy trong lòng chột nhói đau nhưng tôi vẫn vui cười hơn hở, “Có thể không, sao tôi lại kích động chứ. Nói cho anh biết, nếu để tôi tham gia chính trị, tôi sẽ mở cuộc càn quét bắt giữ những phần tử chuyên chen chân trên quy mô cả nước, đang gây án, có tiền án, một kẻ cũng không tha, mười kẻ trở thành đồng, ở giữa nhét tên lửa, đem tất cả bọn họ gửi về hành tinh lòng lang dạ sói”.

Đặt xong địa điểm, tôi và Vương Tiểu Tiệp quyết định tan làm luôn, tôi nhớ tới chuyện anh ta cần thuê phòng, bèn hỏi, “Chuyện tìm phòng thế nào rồi?”.

“Không hy vọng, giá tiền hợp lí thì toàn thuê chung, hơn nữa trên tờ quảng cáo cho thuê nhà còn viết nghe bức cả mình: ‘Hy vọng bạn hài hước, có công việc cố định, phải có trách nhiệm, tốt nhất là có tài’. Tôi bán khoản hết sức, cùng thuê một phòng, hàng ngày tan làm tôi còn phải tầu cho cô xem mới được đi ngủ ư?”.

“À, thực ra khu vực tôi sống là nơi tập trung tầng lớp dân văn phòng chính gốc, toàn bộ là phòng đơn nhỏ, anh đi xem đi”.

“Giá thuê phòng đắt không?”.

“Cũng được, một tháng anh bán thân một lần, có của ăn của để”.

Tan làm, tôi đưa Vương Tiểu Tiệp tới công ty môi giới ở tầng dưới khu nhà tôi ở, một vị đại ca Đông Bắc vạm vỡ tràn đầy lòng nhiệt tình tiếp đón chúng tôi, đưa chúng tôi đi xem phòng, phía nam phía bắc, tầng cao tầng thấp, một hơi xem tới bảy, tám căn phòng.

Xem hồi lâu, tôi hỏi Vương Tiểu Tiệp, “Thế nào? Có hợp không?”.

Wương Tiểu Tiệp vẽ mặt ngu ngơ, “Không biết”.

“Cái gì mà không biết? Anh theo đoàn đi du lịch đấy à?”.

“Tôi vô cùng rồi ren”.

“Rồi ren cái gì? Phòng không tốt hay đắt quá à?”.

“Không phải, đại ca môi giới kia rằng dính rau thơm, anh ta vừa nói chuyện với tôi, là tôi liền muốn dùng tay gảy nó ra khỏi răng anh ta, nhưng lại cảm thấy không thích hợp, tôi sắp bực bội chết đi được”.

Điểm yếu của Vương Tiểu Tiệp là ở chỗ này, anh ta không thể nhìn thấy trên răng người khác có thức ăn, vừa nhìn thấy, trạng thái tinh thần lập tức trở nên bất ổn. Có một lần sếp Vương ăn xong Oreos, chưa rửa răng đã hợp cùng chúng tôi, vừa mở miệng, trên răng lấm tấm vệt đen, kết quả trong vòng nửa tiếng dài đằng đẳng ấy, Vương Tiểu Tiệp ngồi cạnh tôi nín nhịn đến run rẩy.

“... Tôi về nhà tắm đã, anh tiếp tục rồi ren đi, xem xong phòng thì qua tìm tôi”.

Khi chuẩn bị đi, đi qua đại ca Đông Bắc, tôi cười cười với anh ta, sau đó nói, “Anh ơi, răng anh dính thức ăn”.

Đại ca đỏ mặt, sau đó một tay bịt miệng một tay bắt đầu cố gắng gảy gảy.

Bầu trời của Vương Tiểu Tiệp ngay lập tức rộng mở sáng sủa.

Trở về nhà tắm rửa, dọn dẹp nhà vệ sinh xong, chưa được bao lâu, Vương Tiểu Tiệp bắt đầu thùng thùng đập cửa, tôi mở cửa chỉ thấy anh ta mặt mày hớn hớn, ánh mắt đong đưa phát ra ánh sáng rạng rỡ, tựa như mặt trời nhỏ đặt trước cửa nhà tôi.

“Tiểu Tiên, tôi xem được một căn hộ vô cùng hài lòng”.

“Hài lòng nhường nào?”.

“Nghe nói vốn là phòng kết hôn vừa sửa xong, kết quả trước khi kết hôn hai người tan vỡ, người nam liền cho thuê phòng”.

“Xi, vậy đúng lúc đó, anh lượm được món hời lớn của một câu chuyện tình bi kịch”.

“Nhưng là hai phòng ngủ, một mình tôi không thuê nổi”.

“Vậy thì thuê chung”.

“Nếu thuê chung thì phải thuê cùng một gia đình ngoại tỉnh có ba nhân khẩu, đứa trẻ mới tám tháng tuổi, đúng độ tuổi đêm đêm ca hát”.

“Vậy thì đừng thuê chung, trước tiên anh thuê một mình sau đó tìm người”.

“Cho nên tôi tới hỏi cô”.

“Hỏi tôi làm gì?”.

“Tiểu Tiên, hai chúng ta cùng ở nhé”.

“Hả?”.

Tôi hoảng mất ba giây, sau đó nói, “Tôi cảm thấy đứa trẻ tám tháng tuổi đó hợp với anh, anh có thể hòa hợp với cả nhà họ, còn có thể làm cha nuôi của nó”.

Wương Tiểu Tiệp nghiêm mặt, “Tiểu Tiên, tôi nói thật đấy, căn hộ đó vô cùng tốt, hai chúng ta mỗi người một phòng, căn hộ đó bài trí cực kì xinh xắn, vô cùng diêm lệ, cô chắc chắn sẽ thích, nhìn căn hộ đó xong

lại nhìn nhà cô, đến tôi cũng có sự hụt hẫng về tâm lí. Nếu cô nhìn căn hộ đó rồi, ở cùng sếp Vương cô cũng bằng lòng”.

“Tôi ở chỗ này cũng tốt, dựa vào cái gì nói chuyển liên chuyển chứ, hơn nữa tôi ở đây lâu đến nỗi nảy sinh tình cảm rồi”.

“Đừng phí lời, căn phòng đơn tẻ tệ này của cô phải bác ái biết bao mới có thể ở tới mức nảy sinh tình cảm. Thật đấy, đến ở căn hộ cao cấp với tôi đi, cuộc đời đau khổ và ngăn ngừi đến vậy, cô không cần khốn khổ rèn luyện bản thân thêm nữa đâu”.

“Tôi không đi, thuê chung cũng không thuê cùng đàn ông, tôi còn mong có danh tiếng tốt để lấy chồng”.

“Hoàng Tiểu Tiên, cô phải bình tĩnh phân tích một chút tình thế hiện nay, trước mắt, có một anh chàng sống sờ sờ đang kêu gọi cô cùng triển khai cuộc sống mới với anh ta, cô không động lòng à?”.

Tôi túm Vương Tiểu Tiệp từ ghế sofe đẩy ra cửa, “Biến, biến, biến, lời kêu gọi của anh là của ma quỷ, tôi nói lại lần nữa, không thể!”.

Trước khi đóng cửa, Vương Tiểu Tiệp vẫn cứ kiên định mời chào bản thân, “Hoàng Tiểu Tiên! Bình tĩnh! Cô nghĩ cho kĩ...”.

Tôi vút Vương Tiểu Tiệp và cả yêu cầu bữa bãi của anh ta ra khỏi cửa, nhưng trước khi đi ngủ, tôi thực sự bình tâm suy nghĩ, sau một hồi, kết quả duy nhất là: Có khả năng trong cuộc đời sau này của tôi, Vương Tiểu Tiệp sẽ là người khác giới cuối cùng yêu cầu tôi ở chung. Nghĩ tới đây, cảm giác tuyệt vọng và mệt mỏi đột nhiên xuất hiện này ngay lập tức cùng cường ép tôi tiến về phía mộng cảnh tối om.

Hy vọng có thể mơ một giấc mơ có chim ca hoa nở, cảnh sắc tươi đẹp, mỹ nam ào ào tới cầu hôn mình, trước khi cơn buồn ngủ chiếm lấy tôi, tôi mệt mỏi cầu nguyện.

27. Chương 27: Thứ Năm, Ngày 21 Tháng 7: Nắng

Cuộc hẹn tám phút được ấn định vào ngày mai, cũng chính là tối thứ sáu. Tôi và các đồng nghiệp vừa sáng ra đã nhảy múa trong một quán bar kiểu LOFT[1], hì hục bố trí địa điểm tổ chức. Tối buổi chiều, sếp Vương đến kiểm tra, nhìn dãy bàn dài đã được bài trí ở trung tâm sân khấu, đột nhiên nghĩ ra liền lên tiếng, “Người trong công ty chúng ta, trước tiên tối diễn tập một lượt, nào các chàng trai cô gái, tối hẹn hò tám phút đi”.

[1] LOFT: Những không gian có trần cao ít tường ngăn cách trong nhà, được cải tạo từ những xưởng hoặc nhà kho cũ.

Mọi người đều hi hi ha ha cười, tổng cộng cũng chẳng có mấy người, đồng nghiệp nữ chỉ có tôi và CICI, anh chàng Quảng Đông vẫn luôn cất giấu tà niệm trong lòng với CICI nhanh chóng ngồi đối diện cô ấy, vẻ mặt tươi cười, nói giọng Quảng Đông, giọng nói kéo dài đầy vẻ lấy lòng, “Tiểu thư, cô có thích chơi yoyo không?”.

Chúng tôi đều bật cười, Vương Tiểu Tiệp đặt mông ngồi xuống trước mặt tôi, “Chuyện đó cô nghĩ xong chưa?”.

“Không được”.

“Cô đi xem phòng với tôi, xem rồi cô sẽ biết”.

“Không xem, con người tôi ngoài sự quyến rũ, cái gì cũng có thể chống lại, vì vậy tuyệt đối không đưa mình ra trước họng sủng”.

“Tiểu Tiên, tôi phải nhanh chóng quyết định có thuê cả căn hộ không...”.

Vương Tiểu Tiệp vẫn chưa nói xong, sếp Vương bấm đồng hồ hạ lệnh: “Hết giờ. Đổi người!”.

Vương Tiểu Tiên ảo não rời đi, anh chàng Quảng Đông ngồi trước mặt tôi, vẫn vẻ mặt tươi cười, nhưng mở miệng lại là, “Hi hi, chị Tiểu Tiên, chị có thích chơi yoyo không?”.

Thời tiết hôm nay nóng khủng khiếp, tan làm, đi cả quãng đường về nhà, tôi bị hơi nóng bốc lên làm cho cả cơ thể trong mềm ngoài giòn, tóc nóng rực như vừa ra khỏi lồng hấp. Tôi bật điều hòa, tắm xong ngồi ngây ngốc trên ghế sofa hồi lâu, ba hồn chín vía mới từ từ trở lại cơ thể.

Ti vi đang phát số đặc biệt chương trình nấu ăn ngày hè, giới thiệu món mì Ý với nước sốt bò, người dẫn chương trình béo mũm mĩm với vẻ mặt vui mừng hớn hở, nhấn mạnh nhiều lần sự nhanh gọn, đơn giản của món ăn này, “Cho dù đang mộng du cũng có thể làm được”. Nhìn bàn tay nhỏ nhắn lật lên lật xuống như bay, lách con sò, cắt hành tây, bất giác tôi bắt đầu thấy đói.

Tôi nhảy khỏi ghế sofa, mở tủ lạnh, trong góc tối phát hiện ra nửa túi mì niên đại đã lâu. Tìm nguyên liệu phối hợp khác, cũng coi như an toàn, tôi suy nghĩ nửa phút, quyết định hôm nay tự làm mình một bữa.

Ngâm mì vào nước ấm, sau đó bắt đầu cắt hành tây, biết làm thế nào cắt hành tây không chảy nước mắt không? Chính là trước khi chảy nước mắt nhanh chóng cắt xong. Đổ dầu ô liu, xào hành tây, trong nhà không có sò, tôi dùng túi tôm nõn nhỏ cứng đơ thay thế, đổ rượu vang trắng vào trong nồi, sau đó cho tôm nõn vào luộc sôi sùng sục, mì cũng sắp ngâm sau, đặt vào trong nồi luộc chín.

Tôi luôn ôm tâm trạng kiểu “...” nấu ăn, dùng “...” để miêu tả là vì tâm trạng này không có hình dạng, không nhấp nhô lên xuống, tìm không ra phương hướng. Mì đã luộc xong, tôm nõn đặt vào trong đĩa, tôi trộn nước sốt cà chua, thuận tay vẽ một hình trái tim xiêu xiêu vẹo vẹo.

Tới khi có thể ăn, nhìn hình trái tim màu đỏ trước mắt, tôi phát hiện tôi ăn không nổi, không có khẩu vị chút nào, hơn nữa cảm thấy cả cơ thể vừa lạnh lẽo vừa ngu ngốc.

Khi còn ở bên anh ta, đối với lĩnh vực nhà bếp, con đường tôi đi đều là tình cảm dào dạt nhưng nấu không ngon lắm, lần đầu tiên làm cơm cho anh ta là một bát mì, điểm duy nhất khác người là tôi độc đáo thêm vỏ bưởi vào trong, khi đó chẳng biết đầu óc nghĩ gì, thứ có thể ăn nhiều đến vậy, vì sao nhất định phải cho vỏ bưởi, bây giờ đã không cách nào tìm hiểu nguyên nhân rồi. Chỉ nhớ anh ta ăn rất vui vẻ, hết sức khen ngợi tôi: Lần đầu được ăn bát mì đầy cảm giác tươi mới như vậy. Tôi được khen tới mức mũi nở phồng lên, lập tức cảm thấy trong cuộc sống nơi nào cũng đầy sáng tạo, nếu tôi mở cửa hàng ăn làm đầu bếp, mấy ông chủ của các nhà hàng nhỏ nấu ăn kiểu Fusion[2], chắc chắn phải lo lắng tới mức mất ngủ hàng đêm. Một lúc sau tôi thấy đói, liền chui vào bếp uống ngụm canh mì, ngay lập tức cảm thấy chấn động, mùi vị đó thật sự độc ác.

[2] Fusion: Chỉ sự kết hợp nhiều cách thức nấu ăn với nhau.

Từ sau đó, tôi từ bỏ cách làm cơm khác lạ, ngoan ngoãn làm theo sách dạy nấu ăn, dùng thái độ khi nghiên cứu khoa học từng bước tiến hành, vì thế mỗi lần tôi nhìn thấy chữ “số lượng vừa phải” và “một ít” trên sách hướng dẫn nấu ăn, liền muốn chửi bậy từ tận đáy lòng. Cho dù cẩn thận từng li từng tí như vậy, món ăn làm ra cũng khó gọi là ngon, nhưng anh ta vẫn lớn tiếng cổ vũ, nhỏ giọng góp ý, luôn ủng hộ tôi đi theo con đường người phụ nữ của gia đình.

Nhưng sau này, tay nghề dần trở nên khá hơn, cũng có thể đoán ra ý nghĩa của “số lượng vừa phải” và “một ít”, thì thoảng có một, hai món ăn có thể thấy được mùi vị của mấy quán ăn nhỏ bên đường, nhưng người thử món càng lúc càng thờ ơ. “Ngon không?”, “Ngon”, “Nữa không?”, “Đủ rồi”. Xuất hiện nhiều nhất chính là một lời hỏi một lời đáp như vậy, sau đó hai người bê bát, một người lật tạp chí, một kẻ xem ti vi.

Tới khi nửa năm trước khi chia tay, tôi không còn làm cơm nữa.

Dần dần, tôi có thể đoán ra khi nãy nấu cơm, tâm trạng “...” đó rốt cuộc bao hàm tiềm thức như thế nào, đó là tâm trạng không dám nói ra nhưng hy vọng có người ở phòng khách đợi ăn bữa cơm này.

Tôi nhìn đĩa mì dần trở nên nguội lạnh trước mắt, cho dù là cơm Tây hay cơm Tàu, chỉ cần nguội đi thì đều trở nên xấu xí không ngon, màu sắc mùi vị đậm đà thơm phức ban đầu bị phủ lên một lớp dầu bởi khí lạnh điều hòa phả ra, chỉ nhìn cũng khiến người ta cảm thấy chán ngán.

Tôi nhìn quanh phòng, bản thân mặt mày lem luốc, làm hai suất mì Ý, nhưng đến một suất ngay trước mắt cũng chẳng ai khen ngợi. Trên ghế sofa chất một đống đồ, chỉ giữ lại khoảng trống của một người. Nền nhà

quá mức sạch sẽ, ngược lại khiến cho cả căn phòng càng thêm lạnh lẽo, nhìn ra xung quanh, cả căn phòng chỉ có điều hòa đang vận hành là có sức sống nhất.

Tuy căn phòng đầy mùi dầu mỡ, nhưng tôi vẫn có thể ngửi thấy mùi vị chính luẩn quẩn trong căn phòng, đó là mùi vị “độc thân”, giống như mùi “để trong tủ lạnh quá lâu” mà Lí Khả nói.

Tôi đổ mì vào thùng rác, suy nghĩ bằng cái bụng rỗng rất lâu, trước mười hai giờ, tôi gửi cho Vương Tiểu Tiệp một tin nhắn.

“Cùng sống đi. Tốt xấu gì cũng có thể ăn cơm chung”.

28. Chương 28: Thứ Sáu, Ngày 22 Tháng 7: Năng Chuyển Nhiều Mây, Mưa Nhỏ

Bảy giờ tối, ba công ty IT quy mô nhỏ ở gần đó tập trung nam nữ thanh niên chưa kết hôn lại, đi thành đoàn xuất hiện ở hội trường của cuộc hẹn tám phút, mấy ông chủ cũng đều đến, hai tay vắt chéo trước ngực, đứng bên lề hội trường, vẻ mặt cực kì thân thiện, ngắm nghía xung quanh. Lần đầu tiên tôi thấy phúc lợi dành cho nhân viên ngớ ngẩn như vậy.

Sau khi nghe xong những câu nói gây cười của người dẫn chương trình, cuộc hẹn tám phút chính thức bắt đầu. Tôi và Vương Tiểu Tiệp đứng bên lề hội trường, phụ trách ghi lại mã số đối tượng mà mỗi người ngưỡng mộ trong lòng, sau đó để lại địa chỉ email, nếu người ngưỡng mộ trong lòng anh ta cũng vừa vặn có cảm tình với anh ta, vậy thì chúng tôi có thể giúp họ trao đổi phương thức liên lạc với nhau.

Vừa bắt đầu, tôi không hề có bất cứ tâm trạng nào đặc biệt, chỉ hơi hé miệng, vẻ mặt ngốc nghếch đứng ở bên, nhưng dần dần tôi bị làn sóng âm thanh to lớn trong không gian hội trường va đập tới mức bắt đầu trở nên hốt hoảng.

Tám phút, tám phút bình thường có thể làm gì?

Có thể gọi một cuộc điện thoại không quan trọng với cha mẹ, có thể xem xong một tin tức vĩa hè, làm nóng một suất pizza lạnh, có thể bật đi bại lại bài “Đợi anh quay về” ba lần, dầm mưa tám phút cũng ít có khả năng bị cảm phát sốt, nhưng xác suất ngất khi phơi nắng dưới ánh mặt trời chính Ngọ lại rất cao.

Tám phút không làm được những gì?

Tám phút, với năng lực của tôi mà nói, tôi không viết xong một bức thư diễn đạt hoàn hảo, xem không hiểu mối quan hệ giữa các nhân vật trong một bộ phim điện ảnh, dùng tám phút để kể lại một câu chuyện cho người khác nghe nhất định sẽ luống cuống sốt ruột phần khá đặc sắc trong câu chuyện. Tám phút, tôi không nấu được một bữa ăn ngon, không thể trang điểm, chứ đừng nói dùng tám phút để giới thiệu về con người tôi.

Nhưng trước mắt tôi, tám phút này bị ép ngưng tụ lại, ý nghĩa được phóng đại của tám phút này quả thật rất nặng nề. Sở thích hứng thú của một người, toàn bộ bản thân, triển vọng đối với tương lai, kì vọng đối với bạn đời, đều phải giải quyết trong vòng tám phút. Không khí trong hội trường bỗng bình tĩnh chuỗi từ then chốt to lớn: lương, nhà ở, hộ khẩu, sở thích sở trường, lí tưởng cuộc đời.

Khi còn ở bên anh, hàng ngày vào giờ ăn cơm, trên ti vi đều sẽ phát chương trình giới thiệu bạn đời trên truyền hình, người dẫn chương trình nam giống như con gà xẩy ra sự cố khi ấp trứng, tóc chĩa lên, miệng lép, nói giọng vừa mềm mỏng vừa nhỏ nhẹ. Hàng tối, anh ta đều đứng trước ống kính với nét mặt thần nhiên, giới thiệu một lượt từng đối tượng nam nữ chưa kết hôn, từ chiều cao cân nặng, cho tới tiền sử tình cảm, khi giới thiệu khẩu khí người dẫn chương trình đó hoàn toàn đồng nhất, ung dung, thông thả, không mang bất cứ tình cảm nào. Khi kết thúc chương trình, người dẫn chương trình sẽ nói với vẻ mặt không bộc lộ cảm xúc, “Trên đây là tư liệu của những người tìm bạn trăm năm, nếu bạn có hứng thú, xin hãy liên hệ

với chương trình”. Nói xong liền chiếu phần chữ chạy cuối chương trình, nhưng tôi luôn cảm thấy có một câu thuyết minh tiếp tục ngân nga: “Dọn kho bán thảo, không trả không đổi”.

Những lúc như vậy, tôi nhìn anh đang vui đầu ăn cơm bên cạnh, nhìn anh thật kĩ, luôn có cảm giác an toàn, dịu dàng, bất kể thế nào anh vẫn ở đây, bất kể thế nào đối mặt với chương trình này, tôi vẫn có thể tạm thời bàng quan.

Hồi nhỏ nhân vật cổ tích mà tôi sợ nhất là bà phù thủy già xây một căn phòng bằng kẹo để ăn thịt trẻ con, bởi từ nhỏ tôi có thể nhận thức được, cuộc đời tôi chắc chắn không đi nổi con đường của công chúa Bạch Tuyết và nàng Lọ Lem, nhưng thất bại chỉ vì tham ăn là điều khó mà tránh khỏi. Tới tuổi trưởng thành, bạn biết nhân vật cổ tích mà tôi sợ nhất là ai không? Chính là người dẫn chương trình này. Vì trong mơ hồ tôi luôn cảm thấy, kẻ khốn xui xẻo tiếp theo bị anh ta tóm lên ti vi, nước mắt lã chã nói tôi muốn lấy chồng có lẽ chính là tôi.

Tôi đứng bên lề hội trường, hoảng hốt thất thần, toàn thân toát mồ hôi lạnh, cảm giác quá phức tạp, nói ra rõ ràng rất kì quặc, không nói ra lại rất tủi thân. Tôi biết, sớm muộn có một ngày, tôi cũng phải học thuộc lời giới thiệu bản thân trong vòng tám phút ở nhà, cố gắng ngắn gọn lại không mất đi sự sáng tạo, thành thạo lại mang theo sự ngây ngô, sau đó ngồi trên ghế dài, đối mặt với từng gương mặt xa lạ, dốc hết sức chào mời bản thân.

Cảnh tượng trước mắt giống như bể bơi lộ thiên vào ngày đông, người đi bơi chịu đựng cái lạnh rùng mình, cố gắng vừa nói vừa cười, trong khí lạnh và những mảng băng vỡ, nhảy điệu vũ Hawaii, bây giờ tôi đang nhìn từ xa nhưng nơi tôi đứng lại là ván nhún trên cao không có đường lui, chỉ đứng được một người, sớm muộn cũng phải nhảy xuống, chịu đựng cơn lạnh tới tận xương tủy khi nhảy xuống nước, sau đó có lẽ sẽ càng lúc càng ấm hơn.

Sớm muộn cũng phải nhảy xuống, chi bằng ai đó đến sau lưng đập cho tôi một cái thật mạnh.

Vương Tiểu Tiệp đã quan sát tôi rất lâu, cuối cùng không nhịn được bèn hỏi, “Đang nghĩ gì đấy?”.

Tôi chưa hoàn hồn, lơ đãng nói, “Đập tôi một cái”.

“Hả?”. Vương Tiểu Tiệp sững sờ, “Sếp Vương muốn hai chúng ta biểu diễn tiết mục văn nghệ giúp vui à?”.

Tôi lắc đầu, “Đừng làm phiền tôi, tôi đang tập trung tinh thần đến mức tuyệt vọng đây”.

Vương Tiểu Tiệp nhìn xung quanh, “Cô nói xem, trong những người này, cuối cùng có thể thành mấy đôi?”.

“Hai mươi đôi?”.

“Sao cô sống lạc quan thế nhỉ? Tôi đoán nhiều nhất cũng chỉ có năm đôi”.

Sau đó chứng minh, tôi và Vương Tiểu Tiệp đều quá lạc quan. Bởi bắt buộc nam nữ song phương phải vừa ý lẫn nhau, chúng tôi mới có thể nói ra phương thức liên lạc và hòm thư của đối phương, nhưng cuối cùng tính ra chỉ có ba đôi có cảm tình với nhau.

Tình huống thường thấy nhất là, “Tôi thích số 3 tổ A, nhưng số 4 và số 9 tổ B tôi nói chuyện cũng rất ăn ý, có thể đưa hòm thư của họ cho tôi không?”.

Vương Tiểu Tiệp nói tiếp, “Cô cảm thấy sau chuyện này có mấy đôi có thể trở thành bạn tình?”.

“Năm đôi?”.

Vương Tiểu Tiệp khinh khỉnh nhìn tôi, “Tôi đoán, có khoảng hai mươi đôi”.

Tới khi hoàn toàn kết thúc công việc đã là nửa đêm, Vương Tiểu Tiệp mang mấy túi đồ định chuyển đến nhà mới, tôi đành cùng cầm giúp anh ta, thuận tiện xem qua chỗ sau này tôi phải ở.

Vừa mở cửa, lòng tôi đã cảm thấy thoải mái khoáng đạt, thật khó tưởng tượng cùng một khu lại có căn hộ rộng lớn như vậy. Phòng sơn màu xanh da trời, khiến tôi nhớ đến bệnh viện tâm thần cao cấp dịu dàng – bạn đưa ra yêu cầu gì tôi đều đáp ứng, chỉ cần bạn đừng tức giận – chính là màu sắc khoan dung này.

Vương Tiểu Tiệp nhường tôi căn phòng lớn hơn một chút, đồ gia dụng cũng đều mới, căn phòng của Vương Tiểu Tiệp có lẽ là căn phòng đôi vợ chồng trẻ đó định làm phòng trẻ nhỏ, tường màu vàng nhạt còn vẽ một

lớp hoa văn vô sò, Vương Tiểu Tiệp tỏ ra ghét cay ghét đắng loại hoa văn này, nhưng tôi cảm thấy trong đêm khuya thanh vắng, anh ta có thể ngồi bên hoa văn đó vừa lật xem album ảnh thời niên thiếu vừa mặc sức tưởng tượng về tương lai.

Hai chúng tôi mệt mỏi ngồi xuống ghế sofa mềm mại trong phòng khách, nhìn trần nhà đến ngơ ngẩn. Vương Tiểu Tiệp lên tiếng, “Hoàng Tiểu Tiên, tôi cũng cho cô tám phút”.

“Làm gì?”.

“ Cô nói một chút về sự quái gở của cô, ví dụ tôi tuyệt đối không được làm gì trước mặt cô, cho cô tám phút, cô mau nói đi”.

Tôi sững người, ở một mình đã lâu, tất cả những hành vi quái gở đều trở thành thói quen cuộc sống, tôi nghĩ một chút mà không ra điều gì.

“Anh nói trước đi, tôi nghĩ chút đã”.

“Ừm, được, thứ nhất, đừng để đồ màu da cam xuất hiện ở khu vực công cộng”.

“Vì sao?”.

“Tôi ghét ăn cà rốt”.

“Thần kinh”.

“Thứ hai, đừng nấu rau hẹ trong nhà”.

“Ai vô công rồi nghề nấu rau hẹ ăn chứ”.

“Thứ ba, khi tắm nhớ đóng cửa”.

“Yên tâm đi, anh đừng lén lút làm hỏng khóa cửa nhà tắm là được rồi”.

“Thứ tư, không được phép vô cớ la lối khóc lóc, la lối khóc lóc cũng không được phép ném đồ”.

“Chỉ có chồng tôi mới có thể thấy tôi ném đồ, anh có đức hạnh gì, có bản lĩnh gì chứ”.

“... Chỉ có nhiều đây”.

“Nghĩ kĩ đi, thời gian vẫn chưa hết, sau này nghĩ ra cũng không tính”.

Vương Tiểu Tiệp nghĩ một chút, sau đó gơ tay ra, “Hết rồi, chỉ bấy nhiêu đây, chúc chúng ta ở chung vui vẻ”.

Tôi đẩy tay anh ta ra, “Làm ra vẻ, còn học người khác nuôi dưỡng thói gàn dở, trước tiên anh phải khiến cho nhân cách bản thân thiếu hụt mới có tư cách làm trò đó”.

“Bây giờ ai không có chút gàn dở chứ? Giống như chur kí trên MSN của CICI hồi trước ‘Thời đại như vậy, thế giới như vậy, không mắc bệnh trầm cảm gì gì đó, bạn sẽ thấy ngại khi gặp bạn bè’. Cô không có thói quen gàn dở trong cuộc sống à? Ví dụ khi đi vệ sinh nhất định phải nghe bài hát dân ca ngu ngốc nào đó”.

Tôi suy nghĩ kĩ càng tận ba phút, sau đó phát hiện ra cuộc sống của tôi thực sự cần cỗi, hàng ngày luống cuống cuống biết đến đâu hay đến đó, chỉ lo thất bại, đến thời gian đào hố nuôi dưỡng chút gàn dở đặc sắc cũng không có.

Tôi lắc đầu, “Thực sự không nghĩ ra. Sau này tôi cố gắng nuôi dưỡng vài cái vậy”.

Vương Tiểu Tiệp lực bất tòng tâm nhìn tôi, “Thật đáng thương”.

Tôi nghĩ lại, phần lớn những cô gái có thói gàn dở, phía sau đều có người khiếm tốn nhã nhận cưng chiều họ, ví dụ thói gàn dở của một người là: “Khi tôi ngủ chần nhất định phải đắp lên phía trên rốn năm centimet”, vậy thì phía sau cô ấy nhất định phải có một người hàng tối luôn luôn quan sát xem vị trí chần có chuẩn xác không sau khi cô ấy ngủ; “Trong kì kinh nguyệt tôi không thể ngủ mùi dầu mỡ, nếu không trên nôn mửa, dưới tiêu chảy, tinh thần sụp đổ”. Vậy thì nhất định cũng có một người lặng lẽ ăn kiêng cùng cô ấy tròn một tuần. Mấy thói gàn dở này đều có khán giả âm thầm giúp đỡ, để thể hiện sự khác thường và cao quý của bản thân. Một phụ nữ sống một mình ế ẩm như tôi, hàng ngày tự nói với chính mình: “Hôm nay

là thứ ba, vì vậy tuyệt đối không thể nói chuyện với người thấp hơn một mét sáu mươi lăm”, “Giường nhất định phải đặt ở phía đông, nếu không hoa trên chăn đơn sẽ bị héo”. Tự mình đưa ra mệnh lệnh, tự mình thực hiện, nghĩ thế nào cũng cảm thấy như người mắc bệnh tâm thần đang tự mình làm mình vui, chẳng có chút liên quan gì đến chuyện khác người.

Thở dài một cái, tôi nhìn giờ trên di động.

Vừa vặn còn tám phút nữa là mười hai giờ.

29. Chương 29: Thứ Bảy, Ngày 23 Tháng 7: Nắng Cháy

Bảy rưỡi sáng, khi tôi đang mơ màng ngủ thì bị tiếng gõ cửa làm cho tỉnh giấc, vừa mở cửa đã thấy Vương Tiểu Tiệp tràn đầy sức sống đứng ngoài, tay đang cầm băng dính và túi nhựa.

“Anh làm gì đấy?”. Tôi buồn ngủ đến nỗi không mở mắt ra nổi, dựa người vào khung cửa, giọng yếu ớt hỏi anh ta.

“Hôm nay tranh thủ chuyển qua nhé? Vừa vặn tôi có thời gian qua giúp cô đóng gói đồ”.

Tôi đóng cửa, “Không được, tôi muốn ngủ”.

Vương Tiểu Tiệp nghiêng người chặn cửa, “Mấy giờ rồi, ngủ cái gì mà ngủ, đã già rồi, làm gì mà ngủ lắm thế?”.

Tôi quay người, cầm cuộn băng dính đen trong tay anh ta, kéo ra một đoạn, dán lên miệng anh ta, “Khi tôi vô cùng buồn ngủ, tiêu chuẩn đạo đức cũng không tỉnh, cho nên đừng có chọc tôi, giết anh rồi cũng không cần chịu trách nhiệm trước pháp luật”.

Rất cuộc có bao nhiêu bài hát từng có những câu đại loại như: “Rời xa anh rồi, cả đời em sẽ hoàn toàn mất ngủ”. Song đặt vào bản thân tôi lại chẳng thích hợp, mấy ngày đầu khi vừa chia tay, tôi cũng thực sự mất ngủ, nhưng sau đó nỗi oán hận chung quy không thắng nỗi cơn buồn ngủ, hơn nữa phát triển tới cực điểm thì chuyển hóa theo hướng ngược lại, tôi càng ngủ mê mết.

Mỗi lần trước khi cơn buồn ngủ đến, tôi đều âm thầm cầu nguyện: Tốt nhất lần này có thể ngủ mãi không tỉnh. Thế giới trong mơ của tôi chẳng biết tuyệt vời gấp mấy vạn lần so với cuộc sống hiện thực. Trong mơ, tôi có thể giải cứu lãnh tụ đảng dân chủ Myanmar, có thể gặp riêng chủ tịch hiệp hội tác gia Trung Quốc tại khách sạn, thậm chí tận tay đâm kẻ thù từ thời mẫu giáo, nhưng sau khi chia tay, tôi mơ thấy nhiều nhất lại là cảnh sống bình thường bên anh trước khi chia tay, trong mơ hai chúng tôi chỉ lặng lẽ ngồi với nhau một cách lười biếng và ăn ý, không phải giấc mơ ngọt ngào, đẹp đẽ nhất nhưng bởi vì biết nó không thể nào xảy ra trong hiện thực nữa cho nên dù như thế nào tôi ở trong giấc mơ cũng không muốn tỉnh.

Mười giờ, Vương Tiểu Tiệp lại đến, lần này tôi giơ tay đầu hàng, cho anh ta vào. Anh ta cầm mấy món đồ trong tay, ra vẻ chuẩn bị làm một điều lớn lao, “Nào! Chúng ta có thể sắp xếp đồ quý giá trước”.

Tôi đứng trước mặt anh ta, “Tôi là thứ quý giá nhất trong căn nhà này”.

Vương Tiểu Tiệp nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới, “Đồ quý giá, quần ngủ của quý cô thủng một lỗ rồi”.

Sau khi phân công, Vương Tiểu Tiệp đóng gói đồ điện, tôi thu dọn quần áo. Thấy Vương Tiểu Tiệp làm việc một cách tỉ mỉ chu đáo, thật khiến người ta ngứa mắt tức giận, dây điện vượt xuôi rồi kéo thẳng, còn bọc bằng băng dính, cái ti vi ghê từng kinh qua bao mưa gió được bọc trong lớp nilon mỏng giống như bệnh nhân gãy xương, cái gã này, làm gì cũng đều khéo léo đẹp mắt như vậy, thế giới này rõ ràng đều bị bọn họ làm cho trở nên hoang đường rồi.

Hai chúng tôi mỗi người một góc, lặng lẽ làm việc, Vương Tiểu Tiệp còn thường xuyên qua kiểm tra bên tôi, không ngừng cầu nhàu, nêu ý kiến đối với trạng thái làm việc ủ rũ của tôi: “Hoàng Tiểu Tiên, cô xếp chồng quần áo như vậy lúc mở ra sẽ bị nhăn hết...”, “Hoàng Tiểu Tiên, tôi cho cô biết một bí quyết nhỏ

trong cuộc sống nhé...”, “Ôi, Hoàng Tiểu Tiên à, sao cô không lên taobao mua tấm kê để gấp quần áo loại to ấy? Tôi mua ba cái rồi, không có nó, tôi không sống nổi...”.

Tôi nghe những tiếng ong ong tàn khốc, tần số âm thanh cao kèm thêm tự sướng bên tai, cuối cùng không nhìn được vứt quần áo trên tay đi, “Có đóng gói thôi sao mà anh lảm lời thế? Gần đây chưa bảo dưỡng buồng trứng à, triệu chứng mãn kinh cũng rõ quá rồi đấy”.

Vương Tiểu Tiệp cầm giẻ lau trong tay, sắc mặt bình thản, “Chính vì nhìn không quen...”.

“Nhìn không quen? Nhìn không quen càng tốt, tôi không chuyển nữa! Mình anh ở đi”.

“Đừng, đừng, đừng”, cái mặt nịnh bợ của Vương Tiểu Tiệp xấp lại gần, “Tôi thực sự là người vừa thu dọn đồ đạc liền thấy hưng phấn, cô đừng giận, tôi đi rót cho cô cốc nước lạnh – đồ uống đặc biệt ngày hè, cô uống một chút, uống một chút đi”.

Tối trưa, đồ đạc cũng thu dọn gần hết, chúng tôi tập trung hết ở cầu thang. Vừa mở cửa, hai chúng tôi đều hóa đá tại chỗ. Mặt trời giữa trưa rọi thẳng xuống đầu một cách dữ dội, giữa chúng tôi và thùng rác nơi không xa kia dường như cách một tầng hơi nóng mịt mù, ngày nóng thế này, nếu chuyển từng chuyển từng chuyển, tôi và Vương Tiểu Tiệp nửa đường nhất định sẽ bị phơi thành đồng thịt khô.

Về mặt tôi hoảng loạn, nhìn Vương Tiểu Tiệp, “Tối chúng ta hãy dọn nhé? Bây giờ cầm hết đồ về đã”.

“Cô từng nghe nói chuyện chuyển nhà buổi tối chưa, ngoài những người muốn lẩn trốn trong đêm?”.

“Vậy tự anh chuyển, tôi không liều làm trò nguy hiểm tính mạng vô vị này”.

Vương Tiểu Tiệp nghĩ một chút, “Cô đợi ở đây một lát, đứng vào phía trong, đừng ra chỗ nắng. Tôi về ngay”.

Vương Tiểu Tiệp quay người bước vào thế giới nóng rát ngoài kia, tôi trừng mắt nhìn cơ thể anh ta toát ra làn khói đen. Một lát sau, một chiếc taxi dừng trước cổng tòa nhà, Vương Tiểu Tiệp bước xuống, “Xếp vào trong xe đi, tranh thủ một chuyến chuyển hết”.

Sau khi xếp đồ xong, Vương Tiểu Tiệp chỉ thị tiếp cho tôi, “Cô ngồi vào trong đi, len vào trong một chút”.

Tôi ngoan ngoãn lên xe, sau đó hỏi anh ta, “Vậy anh làm thế nào?”.

Vương Tiểu Tiệp chỉ cái thùng to còn lại phía sau, “Tôi bê cái này qua, cô đợi tôi ở hành lang”.

“Không được, thế thì hiện rõ là anh vĩ đại, tôi nhỏ bé”.

“Đừng phí lời, nhớ đấy, sau khi đến nơi, cô đeo cái túi nhỏ bên người, sau đó xuống xe cầm những đồ khác. Nếu không khả năng phối hợp cơ thể của cô kém vậy, chắc chắn sẽ bị đụng đầu”.

“Có phải anh quản quá nhiều rồi không, đi mau đi, cảm thấy sắp ngất thì nhớ đưa tay bảo vệ cái gáy. Bác tài, chúng ta đi”.

Xe từ từ lăn bánh, Vương Tiểu Tiệp vẫn còn đuổi theo xe gào lớn, “Nhớ đeo túi nhỏ trước, sau đó mở cửa xe...”.

Chẳng bao lâu sau đã tới cổng tòa nhà, tôi tìm ví tiền, trả tiền xe cho tài xế, bắt giắc lỏng ngóng, đeo túi mang theo bên mình lên, tôi liền cúi người bắt đầu thu dọn đồng hành lí to nhỏ bên cạnh.

Bác tài đột nhiên quay lại, về mặt hiền từ nói với tôi: “Chẳng phải bạn trai dặn dò cô rồi ư? Đeo túi nhỏ lên xong, mở cửa xe, sau khi xuống xe thì lấy đồ sau!”.

Đầu tiên tôi luống cuống sau đó lúng túng, vừa gật đầu vừa mở cửa xe, “Vâng, vâng, vâng, trí nhớ của bác thật tốt”.

“Khà khà”, tiếng cười của bác tài xế khoái trá, “Tôi thích nhất xem vợ chồng trẻ đấu khẩu”.

Tôi vừa định hỏi bác tài xế, “Lẽ nào bác không cảm thấy chúng tôi giống hai chị em gái xinh đẹp yêu quý nhau hơn ư?”. Có điều xa xa, nhìn Vương Tiểu Tiệp với đỉnh đầu bốc hơi gần như sắp tỏa ra ánh vàng bước qua chỗ tôi, tôi liền nén mấy lời này lại.

Sau khi đồ được chuyển hết vào, tôi ngồi trên ghế sofa, nhìn Vương Tiểu Tiệp bắt đầu gỡ hành lí, công mông chạy khắp phòng, tôi không nén được cũng bắt đầu suy đoán về con người Vương Tiểu Tiệp, phong cách của anh ta quả thật quá đa dạng, muốn định nghĩa anh ta thực sự rất khó. Trước khi tôi chia tay, người này luôn nói những lời độc ác, vô số lần suýt làm tôi phát khóc trong phòng uống nước, lúc anh ta khiến tôi điên cuồng nhất, tôi thậm chí từng ngu ngốc cầu xin bạn trai cũ, cho dù là hắc đạo hay bạch đạo, tai nạn giao thông hay cố ý giết người, chỉ cần có thể thủ tiêu gã này, tôi đồng ý cả đời không cầu danh phận, vĩnh viễn bám gót anh ta sau đó sinh cho anh ta những đứa con đủ lập một đội bóng.

Chính con người này sau khi tôi chia tay đột nhiên biến đổi gene, lúc tôi hoang mang nhất, lúc tôi tuyệt vọng muốn chết nhất, mờ mịt trong bán kính một mét quanh mình, luôn có thể mờ được anh ta.

Nói đây là tình bạn tôi không tin. Trong mắt tôi, tất cả những gã đàn ông coi nữ giới là anh em của mình, nào nhất định có vấn đề, còn phụ nữ muốn coi đàn ông là bạn thân của mình, chắc chắn trong cuộc đời có quá nhiều giai đoạn từ thất tình tới yêu lại.

Nếu nói là tình yêu, càng không đúng. Ánh mắt Vương Tiểu Tiệp quả thật quá thẳng thắn, vô tư, hơn nữa trong mơ hồ, tôi luôn có cảm giác gã này đang tự tìm niềm vui cho bản thân.

Vương Tiểu Tiệp cuối cùng cũng mệt mỏi, nằm bò ra sàn nhà, hấp hối. Tôi nhìn anh ta chăm chú hồi lâu, cuối cùng khiến anh ta sinh nghi.

“Sao vậy? Đàn ông khi lao động có phải cực kì hấp dẫn không?”

“Anh có thể giải thích cho tôi được không, sau khi tôi chia tay vì sao anh đột nhiên tỏ ra lương thiện như vậy?”

Vương Tiểu Tiệp sững người, nghĩ một lúc lâu, cuối cùng lên tiếng, “Thực ra xuất phát điểm của tôi rất đơn giản. Cô thấy đấy, khi đó Mã Gia Tước biến thái, người đầu tiên anh ta giết là bạn cùng kí túc. Lúc ấy tôi thấy cô cũng có khuynh hướng này, vậy cô chắc chắn sẽ giết người trong tổ chúng ta đầu tiên, trong tổ chúng ta, cô lại ghét tôi nhất, tới lúc đó người đầu tiên đổ máu nhất định là tôi, kì thực tôi vì tự bảo vệ mình, nhân tiện đại diện nhà tù Bắc Kinh thể hiện thái độ: Họ không hoan nghênh cô...”

“Vương Tiểu Tiệp”, tôi ngắt lời anh ta, “Anh có thể phân biệt lúc nào cần nói chuyện nghiêm túc không? Bây giờ chính là lúc cần nói chuyện nghiêm túc! Nếu anh không nói rõ, tôi không cách nào ở cùng với anh”.

Vương Tiểu Tiệp xoay người, nhìn lên trần nhà, ngây người hồi lâu, “Vậy ngày mai nhé, ngày mai nói cho cô biết”.

“Chuyện có mấy câu, còn phải hẹn ngày nữa”.

“Ngày mai là chủ nhật, nói chuyện nghiêm túc chẳng phải đều nói vào ngày đó ư?”

“Anh theo đạo Cơ đốc à?”

“Đúng thế. Cô không biết à?”

“Nói lung tung! Trước khi ăn anh cũng đâu cầu nguyện”.

“Cô không hiểu, khoảnh khắc tôi đặt đũa hướng về bát cơm chính là nghi thức cầu nguyện chuyên nghiệp nhất, người ngoài không nhìn ra được”.

“Sao nghe thấy khả nghi thế nhỉ...”

“Dù sao, ngày mai nhất định sẽ kể cho cô. Tôi đi tắm đã. Hoàng Tiểu Tiên, cô không cảm thấy khắp người cô dính nhớp nháp, hơn nữa toàn thân vẫn vút một thứ mùi có thành phần hết sức phức tạp sao?”

Tôi vừa chửi anh ta kinh tởm vừa ra ngoài. Tôi về nhà tắm, tuy còn vài đồ dùng sinh hoạt chưa chuyển nhưng căn nhà trống trải hơn nhiều. Tôi vác mái tóc ướt sũng ra ghế sofa ngồi, nhìn xung quanh, từ ngày đầu tiên bước vào tới bây giờ quả thực không phải là thời gian ngắn, bài trí trong phòng chẳng thay đổi, nhưng không khí đã thay triều đổi đại vô số lần.

Tôi bò lên giường, yên lặng chờ đợi cơn buồn ngủ đến nhưng lần này, tôi hy vọng mình đừng ngủ mãi không tỉnh, bởi tôi quả thật rất tò mò ngày mai Vương Tiểu Tiệp muốn nói gì.

30. Chương 30: Chủ Nhật, Ngày 24 Tháng 7: Mưa Dầm

Ngày chủ nhật, từ sáng sớm trời đã bắt đầu mưa nhỏ, tầm nhìn bên ngoài cửa sổ bằng không, nhưng không khí vẫn rất oi nóng.

Tôi và Vương Tiểu Tiệp ngồi trong phòng khách dưới ánh sáng ảm đạm, tôi luyện yoga bằng Wii, hai tay anh ta cầm miếng giẻ lau cong móng lau sàn phòng khách.

“Hoàng Tiểu Tiên, cô từng yêu mấy lần rồi?”. Vương Tiểu Tiệp đột nhiên dừng lại, thở hổn hển hỏi tôi.

Tôi sững người, “Hỏi làm gì? Chẳng phải anh nhân ngày chủ nhật muốn nói chuyện nghiêm túc à? Dựa vào cái gì muốn tôi thổ lộ tâm tư trước?”.

“Cô nói với tôi trước đi, coi như nhạc mở màn”.

“Việc riêng tư của tôi sao phải nói cho anh biết chứ, anh là Lỗ Dự à, tôi có hẹn với anh không?”.

“Hoàng Tiểu Tiên, người đàn ông lần này không phải mối tình đầu của cô chứ?”. Vương Tiểu Tiệp ngồi xuống nền nhà hỏi tôi.

Tôi kích động thiếu chút rơi từ cầu thang bằng xuống, “Anh coi thường người khác quá đấy”.

“Đây là lần thứ mấy?”.

“Lần thứ ba”.

Mặt Vương Tiểu Tiệp đầy hưng phấn, “Nói đi”.

Tôi cũng dứt khoát rời khỏi cầu thang bằng, tắt trò chơi, ngồi xuống dựa vào cửa kính, phía sau mưa lất phất đập vào tấm kính, trong căn phòng ẩm ướt, tôi cố gắng nhớ lại hai người bạn trai cũ trong cuộc đời thê lương của mình.

Lần đầu tiên là hồi học cấp hai, từ năm lớp bảy tới năm lớp chín, cũng ở bên nhau được ba năm, cậu ấy không tuấn tú, tôi cũng không xinh đẹp, tổ hợp này của chúng tôi thuộc топ diễn viên hạng hai trong đám yêu sớm. Thời kì thanh xuân vội vàng, nếu tập hợp hai đứa khá dễ dàng bị lơ là lại với nhau, hậu quả chính là: hoàn toàn bị chôn vùi trong biển người. Bây giờ nhớ lại, lúc vừa ở bên nhau, những lời âu yếm miệng còn hơi sữa cũng từng nói, bức thư tình viết sai chính tả cũng từng viết, ánh mắt lén lén lút lút trong giờ học cũng từng trao cho nhau, nhưng tình cảnh và tâm trạng khi ấy đều không nhớ rõ. Không lơ là học tập chẳng phải vì thông minh mà vì hai chúng tôi đều thuộc loại người đến yêu đương cũng không chuyên tâm, cho dù làm gì cũng đều ở trạng thái chần chừ, do dự, nửa hồn lìa khỏi xác, thậm chí khi đang tiến hành hoạt động hôn nhân không chuyên nghiệp, một trong hai người cũng sẽ đột nhiên dứt ra, tròn mắt hỏi: “Ồi, cậu xem tập ‘Vua hải tặc’ (truyện tranh) mới ra chưa?”.

Nhớ rõ nhất là đài phát thanh chỗ chúng tôi có một chương trình lúc một rưỡi đêm, chuyên phát truyện cười và tấu hài. Thời gian ấy, ở địa phương bé nhỏ của chúng tôi ngoài trộm cắp và kẻ vừa thất tình ra, những người bình thường khác về cơ bản đều đang ngủ. Chẳng có khán giả, nhưng người đàn ông dẫn chương trình vẫn rất hào hứng, sau khi phát một đoạn tấu hài, tự mình kể một câu chuyện cười, kể xong còn tự mình cười ha ha, đem tiếng cười hơi khàn khàn lúc một rưỡi đêm thông qua sóng điện từ phủ lên cả bầu trời thành phố.

Tôi và cậu ấy là khán giả trung thành của chương trình này, cậu ấy thích nghe tấu hài, tôi thích nghe truyện cười, hàng đêm lúc một rưỡi, chúng tôi mỗi người nằm trên giường của mình, đeo tai nghe, trùm chăn cười khúc khích. Ngày hôm sau đến trường, còn trao đổi một chút về những điều linh ngộ được từ đài phát thanh.

Một buổi tối trong kì nghỉ hè năm lớp tám, chương trình phát được một nửa, người dẫn chương trình đột nhiên hào hứng nói, “Hôm nay, chúng tôi phát theo yêu cầu của khán giả! Bạn XXX của trường Tam Trung muốn phát tặng câu chuyện cười ‘Chiếc lót giày hạnh phúc’ cho bạn gái của mình – bạn Hoàng Tiểu Tiên,

hy vọng có thể mãi mãi ở bên bạn Tiểu Tiên. Ôi chao, tôi rất cảm động, tiếp theo, tôi sẽ kể lại một lần nữa câu chuyện cười rất được yêu thích này: Ngày xưa, có một đôi lót giày hạnh phúc, một cái tên Tả Tả, một cái tên Hữu Hữu...”.

Bây giờ nhớ lại, tôi xấu hổ đến mức toàn thân toát mồ hôi lạnh, nhưng khi ấy, tôi của thời khắc đó, hạnh phúc đến run rẩy trong chăn, bạn trai tôi đã yêu cầu phát một câu chuyện cười, câu chuyện tôi thích nhất, hơn nữa thông qua tường thuật của người dẫn chương trình phát thanh, quan hệ của chúng tôi dường như càng thêm bền vững.

Tôi bước xuống giường, mở cửa sổ, nhìn ra bầu trời đêm tối om, buổi tối mọi người đều đi ngủ, tôi và bạn trai mình lại đang nghe cùng một chương trình, thậm chí cùng lúc phát ra tiếng cười ngớ ngẩn, đây hẳn phải là cảm xúc hài hòa, đây hẳn phải là tâm linh tương thông ư. Tôi nhớ một cách rõ ràng, giây phút ấy, tôi nhìn lên bầu trời ô nhiễm khí quyển nghiêm trọng không hề có một ngôi sao nào, thề nhất định sẽ gả cho người nào có thể yêu cầu đài phát thanh phát câu chuyện cười cho tôi lúc nửa đêm bởi vì chúng tôi chính là đôi lót giày hạnh phúc, cậu ấy là Tả Tả, tôi là Hữu Hữu. Chúng tôi mãi mãi không phải chia rời.

Tôi vừa nói, mắt vừa trừng trừng nhìn gương mặt Vương Tiểu Tiên rõ ràng đang nín cười tới mức đỏ ửng. Thế là tôi dừng lại hỏi anh ta, “Anh cực kì muốn cười hả?”.

Vương Tiểu Tiên lắc đầu, “Vô cùng cảm động. Cô kể tiếp đi”.

Nói là mãi mãi không chia rời nhưng chẳng bao lâu sau, chúng tôi vẫn chia tay. Lúc thi lên cấp ba, cậu ấy không thi đỗ, đã học trường cấp ba không được tốt lắm ở nơi khác. Thành phố chúng tôi vô cùng nhỏ, đạp xe nửa tiếng là có thể đi dạo một vòng từ phía nam sang phía bắc thành phố, vì thế tuy bị chia rẽ nhưng chúng tôi không ở cách xa nhau, về cơ bản vẫn có thể tranh thủ giờ ăn trưa hẹn hò một chút. Nhưng bởi vì cậu ấy thất bại trong kì thi cấp ba, luôn vui đùa trong không khí gục ngã không gượng dậy nổi, không muốn ngẩng đầu lên. Chương trình đài phát thanh buổi đêm cũng không nghe, tôi đến trường đợi cậu ấy, liền thấy trong đám người căng đầy sức sống đằng xa, cậu ấy kéo theo cái bóng dài thượt với vẻ mặt thê lương đi về phía tôi, trong ánh mắt lấp lánh bốn chữ: Đạo trời nơi đâu.

Đối mặt với cậu ấy trong trạng thái này, tôi rất đau đầu. Nhưng nghĩ tới lời thề tôi từng nói dưới bầu trời đêm đó, luôn cảm thấy lúc này ruồng bỏ cậu ấy sợ rằng sau này khi trời có sấm chớp, tôi trốn thế nào cũng sẽ trúng sấm. Bởi vậy, tôi càng khí thế hùng hục bám theo cậu ấy, nhưng cậu ấy càng ngày càng thấy tôi phiền phức, thường mười ngày nửa tháng trốn không muốn gặp tôi. Tôi cảm thấy anh chàng này chắc chắn sẽ có một ngày đột nhiên tỉnh ngộ, cùng tôi lại trở thành đôi tình nhân bé nhỏ ăn ý và ngớ ngẩn, nhưng có một ngày, sau khi lâu lắm rồi cậu ấy không xuất hiện, tôi gọi điện đến nhà cậu ấy, mẹ cậu ấy nghe ra giọng nói của tôi xong đột nhiên hét lên bên kia đầu điện thoại: Đừng có gọi điện cho con trai tôi nữa! Nó trở thành như vậy đều do cô hại cả, không chỉ nó hận cô, cả nhà chúng tôi đều hận cô!

Cúp máy xong, hồi lâu tôi vẫn chưa hoàn hồn, đợi sau khi bình tĩnh trở lại, cảm giác đầu tiên lại là nhẹ nhõm. Đám mây đen trên đỉnh đầu liền tan ra. Biến mất theo đám mây này còn có những buổi đêm nghe đài phát thanh, tiếng cười khàn khàn của người dẫn chương trình và cả truyện cười liên quan đến lót giày ấy. Tôi kể xong hồi ức mối tình đầu, Vương Tiểu Tiên mím môi cười, đánh giá bằng ba từ: “Đẹp thê lương”.

“Còn lần thứ hai?”. Vương Tiểu Tiên hỏi tiếp.

“Lần thứ hai bị thảm nhất trần gian, tôi thực sự không muốn nói”.

“Đừng chứ, tôi muốn nghe chính là phần bị thảm nhất trần gian”.

Mối tình thứ hai không chỉ bị thảm nhất trần gian mà còn rất ngắn ngủi, từ khi xác định mối quan hệ tới lúc chia tay chỉ trong một tuần lễ. Cậu bạn ấy chuyển đến lớp tôi năm lớp mười một, học tập tốt, hình thức cũng đẹp, mắt một mí, cười lên vừa phong lưu lại ngọt ngào, đẹp đẽ, tôi say mê cậu ta đến nỗi không thể tự kiềm chế, cậu ta đối với tôi cũng rất tốt, tôi nói gì thì là cái đó, cậu ta luôn xoa đầu tôi rồi hỏi: “Trong đầu cậu rốt cuộc đang nghĩ gì nhỉ?”.

Nhưng ngày thứ sáu xác định mối quan hệ yêu đương giữa hai chúng tôi, đột nhiên tôi nghe được từ chỗ bạn cậu ta, khi buôn chuyện buổi đêm, cậu ta nói, “Con người Hoàng Tiểu Tiên lúc nào cũng ngây ngây ngô ngô, thật thú vị, tôi thực sự muốn lột trần cô ấy, đặt trong cái lồng sau đó treo lên tường, hàng ngày nghiên cứu”.

Tôi phần nộ, lập tức tìm đường sự chất vấn, kết quả cậu ta lại không phủ nhận, “Đúng là mình nghĩ như vậy, cậu cũng đừng lo lắng, chẳng liên quan gì đến suy nghĩ về tình dục cả! Chỉ là cảm thấy tò mò thôi!”.

Đầu tiên tôi bình tĩnh được một giây, nhưng ngẫm nghĩ, muốn lột trần tôi, hàng ngày nghiên cứu nhưng lại không có suy nghĩ về tình dục, điều này chẳng phải càng khiến người ta phần nộ ư. Khi ấy, tôi rất muốn bạt tai gã dâm ô này một cái, nhưng lại không đủ dũng khí, thế là khoảng thời gian nên bạt tai, tôi dùng để ngây ngốc mười lăm giây, sau đó quay người chạy đi, từ đó kết thúc mối tình đoản mệnh một tuần lễ.

Kể xong mối tình thứ hai, Vương Tiểu Tiệp hỏi rất nghiêm túc, “Người này thú vị nhỉ? Tìm hiểu kiến thức về giới tính rất sớm”.

“Đừng nói nữa, cậu ta khi hết cấp ba đã vào trường đại học Nhân dân, học nhân loại học, sau đó đi Mỹ du học, lần trước khi họp lớp ở quê, nghe bọn họ nói, anh chàng này đang làm giáo sư tại một trường đại học ở Mỹ, đi xe hơi Đức, lấy vợ giàu người Mỹ, còn mua một biệt thự lớn bên bờ biển nữa”.

“Hỏi hận không?” Vương Tiểu Tiệp hí mắt hỏi tôi.

“Có thể không hỏi hận không? Vốn dĩ cuộc đời của mỗi con người đều sẽ xuất hiện một người đàn ông xuất sắc”. Tôi đắm vào tường trả lời.

“Hỏi hận ban đầu không cho người ta sờ soạng một chút à?”.

“Đúng, sớm biết hần có tiền đồ như vậy, đừng nói là chút yêu cầu nhỏ nhỏ lột trần tôi, cho vào cái lồng, giá có lột trần tôi rồi quét một lớp sơn đen lên sau đó khóa trong chiếc lồng, khiến tôi thành con chim phỉ thúy hàng ngày kêu ‘chiếp chiếp’, tôi cũng bằng lòng!”.

“Xi, cô thật có tiền đồ”.

“Đây gọi là chuyện xưa không thêm ngoảnh đầu, đều tại anh, nhất định phải hỏi, khiến tôi bây giờ hỏi hận không kịp”.

“Đây là lần thứ hai, vậy lần thứ ba chính là mối tình vừa qua. Cô muốn nói không?”.

“Không muốn nói, đối với hồ sơ của giai đoạn lịch sử này, ít nhất cũng phải đợi mười năm sau tôi mới mở niêm phong”.

Mưa ngoài cửa sổ vẫn dầm dề, căn phòng có mùi nhàn nhạt của nước khử trùng 84, điều hòa hoạt động quá mức, người tôi muốn toát mồ hôi mà không toát nổi, giống như bị bọc một lớp màng nilon trên da. Trong bóng tối, Vương Tiểu Tiệp bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi vùi đầu chống lại một vết bẩn dưới chân anh ta.

Tôi ném chiếc gối tựa trên sàn về phía anh ta, “Đừng ra về bận rộn nữa đi, đáng đời anh, thành thật nói rõ cho tôi, gần đây anh tốt với tôi như vậy, rốt cuộc là có ý đồ gì?”.

Trước khi Vương Tiểu Tiệp nói chuyện, đầu tiên tôi sắp xếp lại tâm trạng lúc này của tôi. Trong một loạt các đáp án, khả năng “Vương Tiểu Tiệp thích tôi” nếu nói tôi chưa từng nghĩ đến thì chẳng hóa ra tôi đã trở nên quá thuần khiết. Nhưng khả năng này giống như mặt trời dưới bối cảnh thời tiết hôm nay, bạn nói nó tồn tại không? Chắc chắn khi trời sáng cũng mọc từ hướng đông nhưng bạn muốn có thể nhìn thấy nó rõ hơn nữa còn bị nó chiếu đến tan thành nước thì có phần quá lạc quan rồi.

Hơn nữa trước đây rất lâu tôi từng nói Vương Tiểu Tiệp là gay trong mắt tôi, bây giờ tôi vẫn nghĩ như vậy, với lại từ sau khi định chuyển đến ở cùng, tôi tranh thủ dò xét phong cách sống của người này, thế là càng nghĩ như thế.

Ở đâu ra đàn ông đích thực nào chỉ cần trên thị trường ra loại dung dịch khử trùng, bột giặt mới liền lập tức mua về nhà dùng thử chứ?

Ở đâu ra đàn ông đích thực nào lại ghi số hiệu nội y của mình, ngày lễ mặc hoa văn nào, ngày chẵn mặc hoa văn nào, ngày lẻ lại mặc hoa văn nào, phân chia cực kỳ rõ ràng chứ?

Lại ở đâu ra đàn ông đích thực nào có thể gào vào mặt bạn Trịnh Nguyên Sướng nói giọng trẻ con trong quảng cáo: Cậu có thể dùng đàn bà như vậy không!

Khi tôi vẫn đang âm thầm tổng kết biểu hiện kì quái của Vương Tiểu Tiệp, anh ta cất tiếng trong bóng tối.

“Tiểu Tiên, cô chưa bao giờ từng vứt bỏ người khác nhỉ?”.

Tôi nghĩ một chút, “Đừng nói vứt bỏ người khác, đến được người khác theo đuổi, cơ hội cự tuyệt một lần tôi cũng chưa từng có”.

“Thật á?”.

“Thật, cuộc đời gái quê đúng là thê lương như vậy đây”.

Vương Tiểu Tiên trầm mặc một hồi, “Đừng nói thế”.

“Ồ, giọng anh rất trầm lắng”.

Vương Tiểu Tiên không thêm để ý sự trêu chọc của tôi, bắt đầu chính thức nói lời anh ta muốn nói.

“Tôi chỉ từng yêu một lần, trong hai năm, khi sắp tới năm thứ ba thì tôi ngoại tình”.

Tôi nhìn Vương Tiểu Tiên, Vương Tiểu Tiên nói xong lời này, khoe miệng mím chặt thành một đường thẳng, xem ra rất nghiêm túc.

“Nếu cô hỏi tôi về mối tình này, hồi ức ngọt ngào, hồi ức đau khổ, hồi ức cảm động, tôi đều không nhớ nổi, tôi chỉ có thể nhớ được, sau khi tôi ngoại tình đã gây ra cho đối phương tổn thương như thế nào, tôi khiến đối phương trở thành một người cực kì đáng sợ. Đây là kết cục của việc vứt bỏ người khác”.

Tôi không nhịn được chen lời, “Nhưng tôi luôn cảm thấy, người vứt bỏ người khác thường khá hạnh phúc. Kể bị vứt bỏ hề nói, ‘Trái tim của chúng tôi thực sự luôn đau đớn’, đối với người vứt bỏ người khác, câu nói này chẳng phải cũng khó hiểu như khi mỹ nhân ngư nói với họ: ‘Ồi chao, tôi bơi nhiều quá vì thế rất đau’ ư?”.

“Không phải như vậy”, Vương Tiểu Tiên nói một cách nghiêm túc, “Tôi nhớ khi tôi nói muốn chia tay, đối phương không hề nói gì, tôi còn thở phào một cái, cảm thấy chuyện này kết thúc cũng không phức tạp đến vậy. Ba tháng sau đó, tôi nhìn thấy cô ấy tại một bữa tiệc, cô ấy đã hoàn toàn thay đổi, một con người trước kia dịu dàng phóng khoáng, đơn thuần như vậy, không thể tìm thấy con người cũ của cô ấy nữa, cụ thể biến đổi chỗ nào, tôi không nói ra được nhưng lại có thể cảm nhận được một cách chân thực. Đặc biệt là ánh mắt, mờ mờ như phủ lên một lớp sương mù, nhìn vào ai, người đó đều cảm thấy không thoải mái. Tôi không muốn nói với mình rằng, đó đều là tại mày, tội lỗi mày gây ra, nhưng quả thật có tật giết mình, tôi không dám nhìn con người đã từng thân mật với tôi đến thế. Nếu cô đã bị vứt bỏ, đó là một người, một mối tình cô từng tin tưởng đã bị phủ định hoàn toàn; nhưng nếu vì một vài nguyên nhân cô tự cho rằng không thể kháng cự, phản bội một người mình từng yêu thật lòng, vậy thì, sau đó cô không còn thời gian để quan tâm mối tình này nữa, thứ cô nghi ngờ chính là bản thân cô, trên người cô rồi cuộc có bao nhiêu góc tối, có thể tự tay phá hủy một người hoặc một tình, sau khi sự việc xảy ra, hối hận nữa, cứu vãn nữa, con người cô từ đó cũng trở nên mãi mãi xấu xa”.

Vương Tiểu Tiên nói xong, cả gương mặt hoàn toàn chìm trong bóng tối, không nhìn thấy vẻ mặt của anh ta. Tôi cảm thấy đối với vấn đề vứt bỏ người khác này, anh ta đi hơi xa, lời nói cũng hơi tàn nhẫn, có lẽ người yêu cũ của anh ta trước sau thay đổi quá lớn, để lại ám ảnh tâm lí không nhỏ đối với anh ta. Tôi suy nghĩ kĩ càng, đột nhiên hiểu ra Vương Tiểu Tiên bỗng chăm lo chu đáo cho tôi sau khi tôi chia tay là vì sao.

“Tiểu Tiên, có phải anh vô cùng hối hận, sau khi chia tay với người đó, nếu đi thêm một đoạn đường nữa cùng đối phương, có lẽ cô ấy sẽ không trở nên như vậy không?”.

Vương Tiểu Tiên quả nhiên gật đầu, “Tôi luôn cảm thấy tôi nên làm chút gì đó cho đối phương”.

Tôi bật đèn bên cạnh mình, căn phòng sáng bừng, Vương Tiểu Tiên xem ra vô cùng lo lắng, bất an.

“Vương Tiểu Tiên, đột nhiên anh đối với tôi tốt đến thế, là vì sợ tôi cũng trở nên như vậy ư?”.

Vương Tiểu Tiên lưỡng lự ấp a ấp úng hồi lâu, cuối cùng lên tiếng, “Đúng là nghĩ như vậy”.

Tôi đứng lên bước tới trước mặt anh ta, sau đó quỳ xuống, khoảng cách hai người rất gần, chóp mũi gần như có thể chạm vào nhau, tôi nhìn chăm chú vào mắt anh ta hồi lâu, sau đó nói, “Ánh mắt anh không hề tăm tối, vừa sáng vừa đơn thuần, nhưng sao đột nhiên tôi cảm thấy, anh ở bên tôi lâu như vậy, làm rất nhiều chuyện, hiệu quả cũng cực kì tốt, nhưng xuất phát điểm hình như có vấn đề”.

Tôi chun mũi ngửi ngửi anh ta, “Này, anh ngửi thấy không, sao tôi ngửi thấy trên người anh tỏa ra mùi cứu rỗi tôi nồng nặc nhỉ?”.

“Tiểu Tiên, cô giận à?”. Vương Tiểu Tiệp e dè hỏi.

“Có thể không giận không, lần đầu tiên tôi biết hóa ra xuất phát điểm của việc thấy việc nghĩa liền xả thân là để bù đắp bất an của bản thân”.

“Tiểu Tiên, cô đừng kích động lung tung...”.

Tôi xua xua tay ngắt lời anh ta, “Đúng, bây giờ tôi không muốn kích động. Tôi về nhà trước đã, lễ sám hối hôm nay tới đây kết thúc”.

Bước vào thang máy, trong ánh đèn ảm đạm, tôi bình tĩnh hơn rất nhiều. Nghĩ kĩ nguyên nhân muốn tức giận, đại khái là mơ hồ cảm thấy Vương Tiểu Tiệp đã lợi dụng tôi. Nhưng nếu tiếp tục phân tích, thời gian này, tôi hình như cũng đang lợi dụng Vương Tiểu Tiệp để vượt qua thời kì khó khăn của mình.

Nếu không liên quan đến tình yêu, vậy thì có phải tất cả các mối quan hệ giữa nam và nữ đều mang vại yếu tố lợi dụng?

Vấn đề này tạm thời tôi vẫn chưa nghĩ ra, nhưng trực giác lại nhắc nhở tôi, quan hệ kiểu này có lẽ là kiểu quan hệ vững chắc nhất.

Bước ra khỏi cửa, tôi không kiềm chế được nhìn lên trên, cửa sổ phòng khách căn hộ của chúng tôi vẫn sáng ánh đèn vàng ấm áp, một bóng người nhỏ, cao gầy nhoài trên tấm kính.

31. Chương 31: Thứ Hai, Ngày 25 Tháng 7: Nắng

Buổi sáng đến công ty, Vương Tiểu Tiệp liền bắt đầu chờ thời cơ bắt chuyện với tôi, nhưng tôi nghiêm mặt mặc kệ anh ta tự sinh tự diệt, cầu nối ngôn ngữ không thể thiết lập, Vương Tiểu Tiệp liền bắt đầu quấy rầy tôi trên MSN.

“Đừng giận nữa”.

...

“Cô phức tạp hóa chuyện này rồi, thực ra, thực ra chính vì cô đẹp nên tôi muốn thừa nước đục thả câu”.

...

“Tôi thực sự có ý tốt, hy vọng cô đừng đánh mất tinh thần bởi đại nạn này, có thể giống như trước kia, hàng ngày vẫn có thể sống dâm ô như thế”.

Dâm ô?

Tôi quay đầu trừng mắt nhìn Vương Tiểu Tiệp với vẻ mặt mơ màng, Vương Tiểu Tiệp ghé sát lại màn hình máy vi tính của tôi nhìn đoạn chat anh ta vừa gửi, cực kì hoảng sợ, quay người trở lại máy tính của mình, gõ tiếp: “Là thanh nhàn, thanh nhàn[1]”.

[1] “Dâm ô” và “thanh nhàn” có cùng phiên âm, Vương Tiểu Tiệp gõ phiên âm và chọn sai chữ Hán.

Thực ra tôi chẳng giận Vương Tiểu Tiệp, lí do ngăn cản tôi lên tiếng rất phức tạp, chiếm tỉ lệ lớn nhất lại là cảm ơn, nhưng trong sự cảm ơn lại mang theo chút phần nộ bị người ta lừa gạt, trong sự phần nộ lại rải một lớp hạt hăng mà tôi không muốn thừa nhận, trong đồng cảm xúc ngũ vị pha tạp này, tôi bị sặc đến nỗi mất hồn vì thế trong chốc lát thực sự không mở miệng được.

Tôi đang chuẩn bị trả lời gì đó cho Vương Tiểu Tiệp trên MSN thì sếp Vương mở cửa văn phòng, hùng dũng, oai vệ liếc nhìn văn phòng một vòng, sau đó đặt ánh mắt lên người tôi, “Hoàng Tiểu Tiên, cô vào đây một lát”.

Tôi đẩy cửa bước vào văn phòng của sếp Vương, bên trong ngoài ông ra còn có một ông cụ có vẻ tiêu tụy, ăn mặc đơn giản, nhưng lại lộ ra sự nho nhã. Tôi ngồi xuống ghế sofa đối diện với ông ấy, sếp Vương chỉ tôi, nói với ông ấy, “Đây là Tiểu Tiên – người lên kế hoạch tổ chức của chỗ chúng cháu, nếu bác có suy nghĩ gì, có thể nói chuyện với cô ấy, đầu óc cô ấy khá nhanh nhạy, nếu là việc gấp, để cô ấy phụ trách tương đối thích hợp”.

Ông cụ cười với tôi, tôi cũng vội vàng gật đầu, lên tiếng, “Chào bác, cháu tên là Hoàng Tiểu Tiên, bác gọi Tiểu Tiên là được, cháu gọi bác thế nào ạ?”.

Ông cụ đột nhiên đứng lên khỏi ghế sofa, bước lên trước một bước, nắm tay tôi, “Hoàng Tiểu Tiên, lần này phải làm phiền cô rồi, tôi họ Trần, Trần Thư Khôn”.

Tôi bị bác Trần làm giật mình, cũng vội vàng đứng lên, “Bác Trần, bác làm gì vậy, chúng ta ngồi xuống nói chuyện, cô dâu, chú rể hôm nay không cùng đến ư?”.

Sếp Vương ở phía sau tôi nói: “Làm cho bác Trần và vợ bác ấy, người đứng trước mặt cô chính là chú rể, lần này chúng ta tổ chức nghi thức đám cưới vàng”.

Niềm vui xuất phát từ tận đáy lòng tôi, “Chúc mừng bác, đây thực sự là việc đại hỉ, bác định làm thế nào? Vợ bác sao không đi cùng ạ?”.

Ánh mắt bác Trần tối đi, “Bà ấy bây giờ đi lại không tiện”.

Tôi đại khái đã hiểu ra là chuyện gì, “Bác yên tâm, chỉ cần hai bác nói cho cháu biết phong cách nghi thức muốn làm, chúng cháu phụ trách tất cả các khâu, sẽ không để hai bác bận tâm đâu ạ. Còn về ngày tổ chức? Đã định ngày nào chưa ạ?”.

Bác Trần ngồi xuống ghế, có phần bất lực xoắn hai bàn tay lại, “Càng nhanh càng tốt, cô Hoàng ạ”.

“Càng nhanh càng tốt ạ?”.

Sếp Vương phía sau tôi lại giải thích, “Tiểu Tiên, vợ bác Trần sức khỏe rất kém”.

Tôi thầm suy xét, sức khỏe rất kém, nghi thức tổ chức càng nhanh càng tốt, vậy có phải nghĩa là vợ bác Trần chẳng còn mấy ngày?

Tôi hoảng sợ trong lòng, quay đầu nhìn sếp Vương, dùng ánh mắt truyền đạt nghi vấn tới ông, kết quả sếp Vương trừng mắt nhìn tôi một cái, tôi vội vàng nhìn về phía bác Trần.

“Vậy thì tốt, bác Trần, chúng cháu sẽ tranh thủ thời gian, bác xem, bác đại diện cho bác gái ạ? Hay là cần chúng cháu tới trao đổi với bác gái?”.

Bác Trần lộ ra nụ cười vô cùng đơn thuần, ngây thơ, “Tốt nhất là cô hỏi bà ấy, bà ấy á, ý kiến vô cùng nhiều, tôi không đại diện nổi cho bà ấy đâu”.

Tôi gật đầu, “Vâng, vậy lát nữa cháu sẽ đi gặp bác gái với bác”.

Bác Trần do dự, “Bây giờ bà ấy nằm trong bệnh viện, tháng trước nhập viện, trước khi vào viện còn kêu gào đòi tổ chức đám cưới vàng cho bà ấy. Sau khi nằm viện, tinh thần không tốt, không còn nhắc lại chuyện này nữa, nhưng tôi vẫn muốn làm cho bà ấy. Nếu cô muốn hỏi suy nghĩ của bà ấy thì đến tầm từ sáu giờ đến chín giờ sáng, lúc ấy bà ấy tỉnh táo, thời tiết bắt đầu nóng lên, bà ấy liền có chút mơ hồ, tới buổi chiều hầu như luôn mê man”.

Tôi liền thấy thấp thỏm, trạng thái sức khỏe như vậy nếu muốn làm, dù có ý tưởng gì, đều phải coi trạng thái tinh thần của bác gái là quan trọng nhất, lấy đó làm trung tâm để triển khai, độ khó quả thật hơi quá cao.

Tiến bác Trần xong, tôi trở về văn phòng hỏi ý kiến sếp Vương, câu mở đầu là: “Sếp à, sau này chúng ta không làm ăn nữa à?”.

Công ty tổ chức hôn lễ thông thường đều thích tiếp nhận tổ chức nghi thức đám cưới vàng, bởi vì đám cưới vàng về cơ bản cùng ý nghĩa với các từ như “thần thoại”, “kì tích” trong suy nghĩ của những con người thế hệ chúng tôi. Những đôi tình nhân ngoài kia hẳn có thể thuận lợi hẹn hò trên năm mươi ngày thì hẳn không

thể vỗ tay chúc mừng, trần trường chạy khắp thành phố thể hiện bản thân đã không còn độc thân nữa, nhưng trong cùng một thế giới lại có đôi nam nữ cần mẫn miệt mài cùng nhau đi qua năm mươi năm, nghĩ tới sự thật này, bao giờ cũng có thể khiến rất nhiều người bao gồm cả tôi thẫn thây xấu hổ.

Cho nên rất nhiều công ty tổ chức hôn lễ khi tổ chức đám cưới cho cô dâu, chú rể đều không quên nói một câu: “Nghỉ lễ đám cưới vàng của hai vị cũng phải tổ chức ở chỗ chúng tôi đây”. Cô dâu chú rể nghe được lời này bao giờ cũng toét miệng cười rạng rỡ.

Nhưng trường hợp này, quả thật tôi nghĩ không ra vì sao sếp Vương lại muốn nhận, đám cưới vàng không tôi nhưng nghỉ lễ đám cưới vàng chưa qua bao lâu, có thể cô dâu sẽ qua đời. Chuyện này gặp công ty tổ chức hôn lễ nào, không cần động não cũng sẽ từ chối, nếu truyền ra ngoài, e rằng cô dâu, chú rể sẽ cảm thấy rất xúi quẩy.

Tôi nhìn chằm chằm sếp Vương, chờ ông trả lời tôi, sếp Vương dựa vào ghế, tay cầm ấm pha trà, lại bày ra bộ dạng trời sập cũng có ông chống đỡ, chỉ nói: “Ông ấy cũng không dễ dàng gì, bám lấy tôi ba ngày rồi. Công ty tổ chức đám cưới khác không nhận”.

“Đúng vậy, ông nghĩ xem, vì sao công ty khác không nhận chứ?”.

Sếp Vương uống ngụm trà, thủng thỉnh nói: “Bảo cô làm thì cô làm cho tốt vào, lảm nhảm lảm thế?”.

“Nếu như truyền ra ngoài, lượng khách hàng của công ty chắc sẽ bị ảnh hưởng”.

“Người ta chân thành như vậy, chuyện tranh thủ từng phút từng giây này nếu tôi không đồng ý, sau này đi đầu thai kiếp khác sẽ bị ảnh hưởng. Đừng lảm nhảm, về viết kế hoạch đi”.

Tôi suy nghĩ một chút, sếp đã đồng ý, tôi còn uống công lo lắng cái gì, thế là cả chiều miệt mài viết chương trình, đưa ra đề cương, chuẩn bị tốt ngày mai vừa mở mắt là phải vội tới bệnh viện gặp bác gái Trần trong lúc bà tỉnh táo.

Tan làm trở về khu nhà, tôi nhìn hai chiếc chìa khóa trên tay, do dự một lát, cuối cùng cầm chìa khóa nhà mới lên mở cửa. Vương Tiểu Tiệp đã về, đang ngồi chồm hổm trong bếp, ôm cái hộp giống như nồi luộc trứng nghiền ngẫm đi nghiền ngẫm lại.

Tôi nhìn Vương Tiểu Tiệp một cái, vẫn không thể mở miệng, sau đó đi thẳng vào nhà vệ sinh, tắm, thay quần áo, rồi trở về phòng tôi bật điều hòa.

Một lát sau, cửa phòng lén lút hé hé mở, đôi mắt nhỏ của Vương Tiểu Tiệp sáng lấp lánh qua khe cửa, “Tiểu Tiên, cô muốn ăn kem bạc hà tự làm không, tôi tự làm, tôi mua một cái máy vô cùng thời thượng”.

Gương mặt tôi vui vào gối sáng bừng lên, liếc mắt nhìn anh ta.

“Cô nếm nhé?”.

Tôi nghĩ một chút, vẫn ngại lên tiếng.

“Có phải cô buồn ngủ không, vậy tôi đợi cô tỉnh ngủ rồi mang cho cô ăn”.

Vương Tiểu Tiệp quay người chuẩn bị rời đi, cuối cùng tôi không nhịn được, “Để lại đi”.

Vương Tiểu Tiệp đẩy cửa ra với vẻ mặt hớn hở, đưa bát ra trước mặt tôi, “Cô nếm đi, vị ngon đến rung động lòng người”.

“Anh xem xem, đàn ông sắp ba mươi rồi, ngày ngày mò mẫm làm mấy việc vớ vẩn này, trung tâm nghiên cứu trẻ em có vấn đề nên lấy anh ra làm đề tài”.

Tôi vừa quở trách anh ta vừa cho kem vào miệng, vị quả thật không tồi, đặc biệt là vị bạc hà, vô cùng nồng đậm.

“Thế nào?”. Hai mắt Vương Tiểu Tiệp sáng lấp lánh một cách hưng phấn.

“Khá ngon đấy, đặc biệt là vị bạc hà, rất đạt tiêu chuẩn, anh làm thế nào vậy?”.

Vương Tiểu Tiệp đặt móng xuống giường cạnh tôi, đếm đầu ngón tay giảng giải, “Vô cùng phức tạp, phải đánh trứng, sau đó đánh bơ ra trộn cùng, nhất định phải đánh cực kì đều mới được, tôi mệt chết luôn, cô sờ cánh tay tôi đi, sưng phồng lên rồi...”.

“Làm thế nào có được vị bạc hà đó?”.

“Tôi nặn kem đánh răng vào”.

“...”.

Tôi đặt bát vào tay Vương Tiểu Tiệp, “Tôi xem cánh tay anh nào, sưng phù rồi nhỉ, thật đáng thương, sao vẫn chưa gãy nhỉ?”.

“Sao nào, Hoàng Tiểu Tiên, kem đánh răng cũng có thể ăn, thật đấy, hồi nhỏ tôi thường ăn, tôi còn để cả tuýp kem đánh răng đông lạnh rồi ăn”.

“Nói thế nào nhỉ, so với món kem có vị kem đánh răng, tôi thích vị của nước khử trùng 84 hơn”.

“Tốt thôi, lần sau làm cho cô, có điều hệ số nguy hiểm của món đó cao đấy...”.

Bất giác tôi và Vương Tiểu Tiệp lại bắt đầu đấu võ mồm với mục đích duy nhất là để tiêu hao sinh mệnh một cách vô nghĩa, nhìn Tiểu Tiệp muốn làm kem vị thận cho tôi, một tôi khác trong đầu đã hồn lìa khỏi xác, đứng trong phòng ở nơi không xa nhìn tôi, nói với tôi, đừng thay đổi duy trì giây phút này, đừng thay đổi.

Có người sẵn lòng tổ chức nghi thức đám cưới vàng cho người vợ trong cơn bệnh hiểm nghèo, nhưng cũng có người vứt bạn gái từ tầng mười tám xuống bởi vấn đề kết hôn, thế giới này rất nhiều kiểu quan hệ, khi chưa vạch trần thì anh tốt tôi hay, vạch trần rồi liền bị cô lập hoàn toàn. Nhưng đối với cô mà nói, Hoàng Tiểu Tiên, tương lai cô quá mờ mịt, vì thế chỉ bằng đứng im bất động. Ừ đột lẩn lộn trong bùn lầy là sống một ngày, giả vờ tràn đầy sức sống như đội viên đội thiếu niên tiên phong cũng là sống một ngày. Là một thương binh, tôi vẫn luôn đeo chiếc giường bệnh trên lưng tiếp tục bước về phía trước, chỉ cần tình hình không ổn, liền chuẩn bị nhập viện bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, nhưng trên con đường này, nếu nói lòng tự tôn là mũi morphine liều cao tiêm theo giờ, vậy thì mối quan hệ giữa tôi và Vương Tiểu Tiệp chính là máy thở của tôi, khi tôi bị thấm nhất, bị người ta đạp xuống đáy giếng còn đẩy nắp lên trên, nhờ nó, cuối cùng tôi vẫn có thể thở thêm một hơi.

Tôi nhìn chăm chú vào đôi mắt Vương Tiểu Tiệp, nói một cách vô cùng thành khẩn, “Vương Tiểu Tiệp, cảm ơn anh”.

Vương Tiểu Tiệp sững sờ, tiếp theo sợ đến nổi biến sắc, im lặng hồi lâu, anh ta ngẩng đầu, trầm giọng nói, “Tiểu Tiên, lời nói ngu ngốc này, tôi thật không biết nên tiếp nhận thế nào. Hai chúng ta có thể bỏ qua chủ đề này, tiến hành giai đoạn sau không?”.

32. Chương 32: Thứ Ba, Ngày 26 Tháng 7: Nắng

Sau khi biết bác Trần là giáo viên Ngữ văn của một trường trung học, tôi liền đổi cách gọi thành thầy giáo Trần. Năm rưỡi sáng, chúng tôi gặp nhau ở trước cổng bệnh viện Hiệp Hòa, tôi bị mất ngủ nghiêm trọng, hận không thể đeo khẩu trang che đi cơn ngáp liên tục của mình. Thầy giáo Trần xách hộp giữ nhiệt, tinh thần sáng khoái của thầy khiến tôi rất ngại ngùng.

Vợ thầy Trần họ Trương, tên là Ngọc Lan, tôi vừa nghe đến cái tên này liền đoán chắc là người phương nam, quả nhiên tuy bà bị các loại ống tâng tâng lớp lớp quần quanh trong phòng bệnh, người vô cùng gầy, nhưng gương mặt đã già nua vẫn rất thanh tú, thoảng còn có thể nhìn thấy dáng vẻ tiểu thư đất Thượng Hải ngày xưa. Tôi lên tiếng gọi bác Trương, bà cười nói đã bị tôi gọi làm cho già đi, kêu tôi gọi là cô.

So với khí sắc không ổn định, trạng thái tinh thần của cô Trương vô cùng tốt, tôi ngồi bên cạnh giường, hỏi cô muốn đám cưới vàng như thế nào, sắc mặt cô ngại ngùng, hỏi đi hỏi lại một câu, “Tuổi này mặc áo cưới có phải không thích hợp lắm không?”.

Tôi nói một cách chắc chắn với cô, trong nghi thức đám cưới vàng chúng tôi từng tổ chức, rất nhiều người đều mặc áo cưới. Khi còn trẻ chưa mặc, bây giờ càng nên mặc.

Cô Trương vừa cười vừa nói, “Cháu xem, bây giờ cô gầy đến mức này rồi, lại già vậy, đứng thì còn giống hình dáng con người, nếu nằm xuống trông chả khác gì túi xương, tới lúc mặc áo cưới chắc nhét vừa hai người”.

Tôi vẫn chưa kịp nói gì thì thầy Trần đứng sau lưng tôi nói, “Đẹp, chắc chắn sẽ đẹp. Không có áo cưới vừa thì chúng ta đặt may”.

Về mặt trắng bệch không chút màu sắc của cô Trương dần dần ửng hồng, “Làm nghiêm túc thế, còn đặt may, mặc xong một lần rồi để đâu, sau này anh giữ lại nhìn, trong lòng không rối rắm ư...”.

Thầy giáo Trần không nói gì, cô Trương cũng ý thức được mình đã nói một câu khiến người khác thương cảm, không khí trong phòng bệnh im lìm, tôi vội vàng tìm chủ đề khác.

“Cô Trương, thầy Trần đối với cô thật tốt, lúc bắt đầu là thầy ấy theo đuổi cô à?”.

Cô Trương bật cười, liếc mắt nhìn thầy giáo Trần, “Theo đuổi còn rất không vẻ vang cơ”.

Cô Trương kể quá trình yêu đương, chắc chắn đã từng kể vô số lần, vô cùng quen thuộc, tuy bây giờ không đủ sức nhưng vẫn nói không vấp vấp chút nào. Không ngờ, thầy Trần trông thư sinh vậy mà hồi trẻ cũng từng tham gia kháng chiến, lúc đó thầy còn là cảnh vệ vậy mà đã cướp cô Trương về tay khi cô là vị hôn thê của liên đội trưởng.

“Liên đội trưởng của bọn họ cử anh ấy đi đón cô, anh ấy gặp cô tại nhà cô, lập tức như bị sét đánh, cũng không nói năng gì, gương mặt đỏ ửng, hỏi một câu, chỉ muốn ba ngày sau mới trả lời, ban đầu cô chỉ cảm thấy người này rất buồn cười, nhưng sau đó anh ấy chăm sóc cô hàng ngày, thời gian lâu hơn thì nảy sinh tình cảm, cháu biết rồi nhỉ. Vì vậy, nếu đặt ở thời điểm hiện tại, vị Trần tiên sinh này chính là người thứ ba mà các cháu nói đấy, còn cô chính là người phụ nữ thay lòng đổi dạ, hồng hạnh vượt tường”.

Thầy Trần vừa cười vừa lắc đầu, “Nói linh tinh, lớn tuổi liền có thể nói năng tùy tiện! Khi đó, trai chưa vợ, gái chưa chồng, cái gì mà người thứ ba, cái gì mà hồng hạnh vượt tường, em và liên đội trưởng của bọn anh đến mặt còn chưa từng gặp, lần đó anh đi đón em để gặp mặt, em gặp xong chẳng phải nói không vừa lòng, chê anh ta lớn tuổi sao”.

Hai vợ chồng già mỗi người một câu, nói đến chuyện tình xa xưa, tôi ngồi bên cạnh cười cười, thầm nghĩ, tiếng sét ái tình đơn giản như vậy bị cô Trương nói thành hồng hạnh vượt tường, cô ấy cũng thật là không hiểu những phụ nữ lẳng lơ thực sự là như thế nào, thời đại của họ miêu tả cô gái như vậy là “Xuân sắc khắp vườn khôn cách giữ. Vượt tường hồng hạnh cố vươn mình”[1]. Bây giờ chúng ta miêu tả cô gái như vậy lại là “Xuân sắc khắp vườn khôn cách giữ. Tôi lại hồng hạnh vượt tường rồi”.

[1] Trích trong bài thơ Du viên bất trị của Diệp Thiệu Ông, dịch thơ: Diệp Luyến Hoa.

Cô Trương nói những suy nghĩ của mình một cách ngắt quãng, rồi dần dần trở nên mệt mỏi, sau đó từ từ ngủ mất. Thầy Trần tỉ mỉ dèm chăn cho cô rồi tiễn tôi rời phòng bệnh, “Mọi thứ cứ làm giản đơn thôi, cô Hoàng ạ, tôi hiểu Ngọc Lan muốn rất nhiều thứ, nhưng thời gian không đủ, hiện nay chúng ta thực sự phải tranh thủ từng phút từng giây”. Trước khi đi, thầy Trần dặn dò tôi như vậy.

Nghĩ tới sức khỏe của cô Trương, tôi quyết định tìm một địa điểm thích hợp gần bệnh viện, cuối cùng đặt tại một quán trà rất mộc mạc, không gian vừa đủ, cũng rất thích hợp với khí chất của hai ông bà.

Lúc tôi vội vàng trở về công ty đã là buổi chiều, Vương Tiểu Tiệp đang vui đầu ngủ trưa trên chiếc gối có hình bông hoa mà anh ta mua trên mạng, cái gối biến thái đó rỗng ở giữa, như vậy mặt đặt vào đó có thể hít thở không khí trong lành, thiết kế nhân tính hóa vô vị như vậy quả thật là sinh ra cho loại người như Vương Tiểu Tiệp. Thỉnh thoảng Vương Tiểu Tiệp ngóc đầu tỉnh dậy sau giấc ngủ trưa, cái gối hoa đó vẫn còn gắn trên mặt, khiến anh ta giống như đóa hướng dương ủ rũ không tìm thấy ánh mặt trời.

Khi liệt kê ra các bước lớn nhỏ trong khâu tổ chức, tôi cũng dần dần cảm thấy buồn ngủ, sau đó, bất giác tôi dựa vào ghế, đầu ngoẹo sang một bên, giống như tư thế nằm ngửa trong hiện trường tai nạn xe.

Cho dù ngủ với tư thế không thoải mái như vậy, nhưng tôi vẫn mơ một giấc mơ với tình tiết vô cùng rõ ràng.

Trong mơ là ban ngày, sắc trời sáng đến chói mắt, tôi ngồi trong chiếc xe ô tô nhỏ chín chỗ rất bẩn, rất cũ, ngoài cửa sổ là cảnh sắc nông thôn ỉu rĩ vì bị ánh mặt trời chiếu rọi, trong xe mấy người ngồi túm năm tụm ba, tôi ngồi hàng cuối cùng, trên đường đầy các ổ gà lớn nhỏ, xe xóc đến nỗi mọi người bật nảy liên tục, chính trong tình cảnh kém thú vị này, tôi nóng tới mức ngắt xủ, bèn mở cửa kính của xe, gió thổi vào nhóp nhép, quần áo ướt đầm mồ hôi, tóc quần lên cổ, ngứa ngáy từng hồi.

Lúc này anh lại một lần nữa xuất hiện trong giấc mơ, ăn mặc như tên lưu manh nhà quê, mặc áo ba lỗ tuyền thủ điền kinh màu trắng, đi một chiếc xe máy, xe máy nhỏ nhưng khí thế rất lớn, cả quãng đường ầm ầm đuổi theo ô tô của tôi. Anh một tay lái xe, một tay ra sức đập cửa xe, nói với tôi đang ngồi bên cạnh cửa sổ, “Em xuống đi, anh có lời muốn nói với em”.

Thái độ tôi rất cứng rắn, gào lên với anh: “Em không thể xuống xe, đây là chuyến xe cuối cùng”.

“Không còn xe nữa, anh đưa em về”. Anh nói.

Tôi vô cùng lạnh lùng nói với anh, “Anh cũng đáng để biết nhà em ở đâu ư?”.

Người trong xe đều đang nhìn chúng tôi, ánh mắt không che giấu được sự hờn hờ, có một vở hài kịch làm trò vui cho quãng đường buồn chán này, đến lái xe cũng thỉnh thoảng quay đầu nhìn trộm.

“Em không xuống xe, anh cứ đi theo em”. Anh nói tiếp.

Tôi cười nhạt, “Anh đồ đầy xăng rồi chứ?”.

“Có thể đi cùng em bao xa thì anh sẽ cùng đi xa bấy nhiêu”. Tóc anh bị gió thổi dựng đứng, giống như con nhím, ánh mắt có một nửa cấp bách, một nửa lấy lòng, còn mang theo chút oán hận sinh ra do lòng tự tôn bị giẫm đạp.

Tôi quay đầu không thèm để ý đến anh, nhìn về phía trước, tầm nhìn xung quanh trở nên bao la, cảnh sắc không nhạt nhẽo đến mức khiến người ta cảm thấy chán ghét, từng ruộng ngô lớn nhỏ trải dài hai bên đường, gió cũng bắt đầu trở nên mát mẻ.

Anh không nói gì, chỉ im lặng đi bên cạnh xe tôi, có lúc bị xe ô tô bỏ rơi phía sau, nhưng một lát sau liền cố gắng bắt kịp, có lúc vượt qua chúng tôi, sau đó giảm tốc độ, một lần nữa lại xuất hiện bên cạnh tôi. Tôi cũng không nói gì, lãnh đạm nhìn con đường phía trước, thỉnh thoảng nhìn anh, mỗi lần nhìn về phía anh, nhận được ánh mắt của tôi anh liền lập tức nở nụ cười “anh vẫn ở đây”.

Thấy tình tiết vở kịch không có gì tiến triển, người trên xe không còn nhẫn nại, một vị trung niên gào lên với lái xe, “Lái nhanh lên chút, tốc độ này khi nào mới về đến nhà”.

Lái xe nghe xong câu này, đạp mạnh chân ga, xe nhọc nhằn phi như bay về phía trước, anh cố gắng đuổi theo, nhưng luôn cách tôi nửa người. Cuối cùng, anh không đuổi kịp, nhìn nét mặt của anh, giống như dùng cạn sức lực nhưng vẫn phí công. Dần dần, anh bị bỏ lại phía sau.

Vài giây sau, tôi không nhìn được thò đầu ra ngoài cửa xe, thấy con đường phía sau, anh vẫn bám theo xe, nhưng bóng dáng càng lúc càng nhỏ, dần dần chỉ có thể thấy cái áo ba lỗ của anh bị gió thổi thành một quả cầu màu trắng, phất phơ trên con đường thôn quê bốc hơi nóng rực, chói mắt dưới ánh mặt trời.

Tôi thở dài, trong lòng thấy nhẹ nhõm một cách trống rỗng, cảm giác giống như uống phải thuốc giảm đau liều lớn, toàn thân đều tê dại, không còn cảm giác, cùng với sự oi bức, cảm giác nhói đau, nóng nẩy, tuyệt vọng cùng biến mất.

Đó chính là cảm giác đến lời tạm biệt cũng không còn sức để thốt ra.

Tôi dần dần tỉnh lại, trước mắt là một khoảng tối om, một thứ gì đó mềm phủ lên mặt tôi, tôi ngẩng đầu, phát hiện đang bò trên bàn làm việc, mặt vùi vào gối hoa của Vương Tiểu Tiệp.

Văn phòng đã tối om, tôi ngủ một giấc tới tận giờ tan làm, ánh sáng duy nhất đến từ máy tính bên cạnh tôi, tôi quay đầu nhìn, Vương Tiểu Tiệp đang tập trung tinh thần chơi trò Zuma.

Tôi ném gối trả anh ta, anh ta giật nảy mình, “Cô tỉnh rồi thì nói một tiếng chứ!”.

“Sao tôi ngủ lâu vậy?”.

“Cô cho rằng thế nào, sếp Vương đã coi cô là điển hình của người làm công biếng nhác, kêu mọi người trong công ty quây thành vòng tròn xung quanh cô, còn mở cuộc họp đấy”.

“Tôi không ngáy chứ?”.

“Không ngáy nhưng nói mơ”.

“Nói gì?”.

“Nói cảm thấy không có gì để báo đáp tôi cho nên đã nói ra cái mật mã ngân hàng chết tiệt của cô”.

“Cút, sao tan làm anh còn chưa về nhà?”.

Vương Tiểu Tiệp vừa tắt máy tính vừa nói, “Chẳng phải sợ cô ngủ đến chết ư, ông tôi qua đời như vậy đấy, nói ngủ trưa một giấc rồi không tỉnh lại nữa”.

“Vừa mở mắt đã thấy kẻ xúi quẩy là anh, thà tôi ngủ đến chết luôn còn hơn”.

Chúng tôi thu dọn đồ đạc, cùng rời văn phòng. Trước khi rời văn phòng, tôi nhìn tòa nhà làm việc đang bị bóng tối bao phủ, một cảm giác quen thuộc lan tỏa trong lòng.

Ba mươi ngày trước, ngày đầu tiên vừa chia tay, tôi liền đứng ở trong văn phòng tối om như thế này, khi đó tôi chỉ cảm thấy mây đen bao trùm, tai họa sắp xảy ra, sương mù dày đặc trên con đường phía trước, không khí thối ra hơi lạnh, nắm giữ tâm trí con người, tôi bị giam trước cửa sổ, không thể động đậy nổi, cuối cùng phải nhờ cô dọn vệ sinh tới cứu tôi.

Hôm nay lại đứng trong cùng một không gian tối om, bầy biện, mùi vị, thậm chí vị trí của bóng râm xung quanh đều không thay đổi, vẫn là không khí nặng nề như vậy, vẫn ẩn chứa ác ý như vậy, trước mặt tôi vẫn dày đặc sương mù, đường cao tốc tươi đẹp có vạch qua đường rõ ràng, rực rỡ ánh mặt trời chỉ có thể xuất hiện trong tưởng tượng của tôi. Nhưng điều khác duy nhất là toàn thân tôi không còn nặng nề như thế, có sức lực rời khỏi nơi đây.

“Có đi không, thang máy đến rồi!”. Vương Tiểu Tiệp đứng ở cửa ga-ra lên.

“Đến đây”. Tôi vừa trả lời anh ta, vừa nhẹ nhàng đóng cửa.

Trong khoảng tĩnh lặng, chỉ có tiếng “lạch cạch” phát ra từ khóa cửa.

33. Chương 33: Thứ Tư, Ngày 27 Tháng 7: Trời Âm U

Khi không ngủ được, vận động não khá có lợi cho cơ thể và tinh thần, chính là mặc sức tưởng tượng về cuộc đời sau này của tôi sẽ xuất hiện cảnh tượng và trạng thái kì quái nhường nào, đơn giản mà nói chính là tự mình quay một bộ phim hoang đường ỉnh trong đầu. Tình địch gặp gỡ, vợ chồng bất hòa tương phùng, đều không phải là lựa chọn có thể phát huy không gian tưởng tượng, hơn nữa có thể càng tưởng tượng càng cảm hận, tiếp theo dẫn tới việc hoàn toàn mất ngủ cả đêm. Thông thường tôi sẽ lựa chọn mấy loại cảnh tượng như “máy khâu và ô che mưa tương ngộ trên bàn phẫu thuật”, dốc toàn sức lực phát triển tình tiết câu chuyện, cho tới khi trí tưởng tượng cạn kiệt, cơn buồn ngủ tập kích nhưng làm như vậy cũng sẽ có chút tác dụng phụ, đến bây giờ, tôi đã không quá một lần mơ thấy người nhà ép tôi lấy một cái ti vi hoặc sau khi bụng quặn đau một cơn đã sinh ra một con thỏ.

Có điều trí tưởng tượng một khi vừa gặp hiện thực luôn yếu ớt đến mức không chịu nổi một đòn. Giống như bây giờ, tôi chưa bao giờ ngờ mình có thể tập trung tinh thần thảo luận vấn đề ngoại tình của đàn ông với một quý bà bao quanh bởi ống thở vào lúc năm giờ sáng trong phòng bệnh.

“Là đàn ông thì sẽ có lúc phân tâm”. Đây chính là nhận thức chung bước đầu đạt được giữa tôi và cô Trương.

Buổi sáng vừa tới bệnh viện, tôi vô cùng buồn ngủ, cả người cứ mơ mơ màng màng bước vào phòng bệnh, trạng thái sinh mệnh xem ra còn nguy kịch hơn cả cô Trương. Thấy tôi đến, thầy Trần bèn tranh thủ ra sân hút thuốc. Cô Trương và tôi vừa bàn về buổi lễ vừa nói chuyện phiếm, khi hỏi đến vấn đề hôn nhân của tôi, bởi vì tôi buồn ngủ nên vô tư nói thật, “Cháu cũng từng có người muốn kết hôn, đợt trước đã chia tay rồi ạ”.

“Vì sao chia tay?”. Cô truy hỏi đến cùng.

“Anh ta đã chạy theo người khác”.

Nói xong tôi liền hối hận, tôi cảm thấy tiếp theo cô Trương nhất định phải xoa xoa mu bàn tay tôi, sau đó nói mấy câu đại loại như “Trông thật thà chất phác như thế này, sao đường tình duyên lận đận thế?”.

Nhưng cô Trương không thế, cô hỏi theo khía cạnh khác, “Trước khi cậu ta chạy theo người khác, cháu không phát hiện được dấu hiệu gì ư?”.

Tôi sững người, ngoài bản thân tôi, chưa từng có ai hỏi tôi câu hỏi như vậy.

Trước khi phản bội người yêu, một người có thể để lộ ra bao nhiêu sơ hở? Cho dù người đó inh hơn nữa, thuần thực chạy qua chạy lại giữa tình mới và tình cũ cũng sẽ có một ngày không khớp tiết tấu. Nếu ban đầu tôi lưu tâm một chút, bộ phim tình cảm của chúng tôi chắc là một bộ phim gián điệp chứ không phải bộ phim tai họa kinh hoàng chỉ dành ột mình tôi.

“Cháu không phát hiện ra anh ta có gì bất thường...”.

“Không thể nào, cháu sống hờ hững quá rồi”. Cô Trương ngắt lời tôi.

“Cô Trương”, tôi vừa cười vừa nói, “Không phải cháu sống hờ hững, mà là căn bản không thể đề phòng được, bọn cháu không giống cô và thầy Trần”.

“Có gì khác?”. Cô Trương hơi tựa người lên, “Cháu không biết ông Trần từng làm không biết bao nhiêu chuyện không thể công khai sau lưng cô đâu”.

“Thật ạ?”. Có chuyện để hóng, tôi lập tức lên tinh thần.

“Khi cô sinh đứa con trai đầu tiên phải nằm viện mấy ngày, ông ấy ở trong viện cùng cô, lúc đó cô cũng coi như sản phụ lớn tuổi, mọi người đều lo lắng phải chăng có vấn đề gì. Có một hôm, ông ấy từ bên ngoài trở về, sắc mặt bất thường, cả tối người ở trong phòng, còn hồn bay đâu mất. Bắt đầu từ hôm đó, ông ấy thường chạy ra ngoài, hết chuyến này đến chuyến khác, cô đoán cũng chạy không xa, nhưng không biết rốt cuộc ông ấy làm cái gì. Sau này, y tá người ta nói với cô, nói chị Trương à, nhà chị còn có người nằm viện à, tôi thấy anh nhà chị thường xuống phòng bệnh ngoại khoa, ở cùng một bệnh nhân mổ ruột thừa, bệnh nhân đó là người nhà chị à?”.

“Cô lập tức biết đã xảy ra chuyện rồi, khi đó cô sắp sinh bất cứ lúc nào, không ai cho cô cử động, cô liền nhân lúc họ không để ý, ưỡn bụng xuống tầng ba, tìm từng phòng bệnh một, kết quả cô đã tìm được, người phụ nữ đó cô biết, dạy cùng trường với ông ấy, là giáo viên dạy nhạc, tác phong không đứng đắn, nhìn người toàn liếc lên, lảng lơ lăm, chồng cô ta ở tỉnh ngoài, quan hệ với cô ta không tốt lắm, trước nay không về nhà. Cô thấy lão Trần giống như tên gốc vậy, bị người phụ nữ đó sai làm cái này, làm cái kia, tức điên người, máu sắp bốc lên đầu. Nhưng cô không nói gì, âm thầm về phòng, tối hôm đó, vừa tức giận, lại thêm nóng nảy, kết quả cháu đoán thế nào không? Sinh con luôn, con trai, ba cân bảy lạng, lão Trần cứ cười ngốc ghêch một mình tới tận đêm”.

“Vậy, vậy người đàn bà hư hỏng viêm ruột thừa đó?”. Tôi vội vàng truy hỏi.

“Cô không hề nói gì với lão Trần, tối hôm thứ hai, ông ấy về nhà nấu canh cá cho cô, cô liền bế con, lê từng bước tới phòng bệnh của người đàn bà đó, cô ta giật mình khi thấy cô, sau đó vờ vĩnh nói, “Ôi chào, chị

dâu, chị cũng nằm viện à, sao thầy Trần chẳng nói gì với em nhỉ? Em làm phẫu thuật, vô tình gặp thầy Trần trong bệnh viện, thầy Trần liền chăm sóc em suốt”. Cô liền cười đáp lời cô ta, “Anh Trần có nói với tôi rằng cô nằm viện, anh ấy không nói với cô vì tôi nằm viện là việc hỉ, cô nằm viện là việc xui, không giống nhau, sợ cô khó chịu trong lòng, vốn dĩ một mình nằm viện đã đủ thê lương rồi. Có điều cô xem hai chúng ta thật khéo nhỉ, đều lấy gì đó từ trong bụng ra, thứ cô lấy ra chẳng mấy mà thôi, thứ tôi lấy ra còn có thể lớn lên, cô nói có buồn cười không?”.

Người đàn bà đó sầm mặt, nhìn đứa trẻ trong lòng tôi, “Sinh rồi à? Con trai hay con gái vậy?”. Tôi liền tiến lại gần cho cô ta nhìn, “Con trai, mấy hôm nay anh Trần vui lắm, hàng ngày đều ép tôi uống canh cá bồi bổ cơ thể, uống tới nỗi tôi muốn ói. Ngày mai anh ấy mang canh cá đến, chắc cũng múc cho cô một bát, chỉ cần là làm phẫu thuật, vết thương đều không dễ chăm sóc, không ai chăm cô, cô phải tự mình thương xót mình, anh Trần vừa nói với tôi, nói lần này may mắn sinh con trai, sau này không cần chúng tôi bận tâm, lo lắng, nếu sinh con gái, nói không chừng chăm lớn lên, có ngày lại giống như cô bây giờ, ôi chao, nếu vậy anh ấy và tôi chắc chết mất”.

“Người đàn bà đó mím chặt môi, mặt trắng bệch. Bệnh nhân mấy giường bên cạnh căng tai lắng nghe, mắt sáng bừng. Người đàn bà đó nói, ‘Chị dâu, em hơi mệt. Chị cũng vừa sinh cháu, mau về nghỉ ngơi đi’. Cô nói được rồi, cô nghỉ ngơi đi nhé, tôi về đây. Vậy thì nói trước rồi nhé, mấy ngày này canh cá của tôi đều có một phần cho cô, đừng khách sáo với tôi, chỉ sớt ra một chút cũng đủ cho cô uống. Có điều nghe anh Trần nói, ngày mai cô phải ra viện à? Nếu ra viện thì không được uống canh rồi, nếu không ra viện, vậy ngày mai tôi còn đến thăm cô, chuyện phiếm như thế này với cô, tôi cũng giải khuây, được không? Nói xong câu này, cô quay người đi. Sáng sớm hôm sau, cô ta liền xuất viện”.

Nghe cô Trương kể xong, tôi hận không thể vừa vỗ tay vừa hét “Bravo”! Đây đúng là kiểu vợ cả anh dũng biết nhường nào. “Sau này thì thế nào, cô có dùng biện pháp đàn áp nào với thầy Trần không? Có từng nghĩ đến li hôn không ạ?”.

“Li hôn á? Cô có hồ đồ đâu? Lão Trần lập tức biết cô từng đi tìm người đàn bà đó, mấy ngày sau, ông ấy ngoan ngoãn, dễ bảo, không dám nhìn cô. Vẫn là cô không nhịn được, nói với ông ấy một câu, “Nếu anh còn nhớ nhung cô ta, thì cứ đi với cô ta, dù sao đến con tôi cũng có rồi, còn sợ cái gì, coi anh như cái ruột thừa, nói cắt bỏ liền cắt bỏ. Nếu anh cảm thấy không cần thiết người như vậy, tôi cũng coi như việc này là thúc dể cho tôi, sau này không cần nhắc lại nữa”.

“Vậy thầy Trần nói thế nào ạ?”.

“Ông ấy có thể nói gì? Ông ấy muốn cười nhưng lại ngại liền chạy ra chỗ đứa bé, vừa nhìn nó vừa nói, “Gọi cha, gọi cha đi”.

“Nhưng nói ra”, tôi hỏi tiếp, “cô không cảm thấy không cam tâm à, ngoại tình tinh thần thực ra còn ghê tởm hơn cả ngoại tình thể xác”.

“Không cam tâm? Những việc cô không cam tâm nhiều lắm, duy chỉ việc này cô không cảm thấy không cam tâm, mua tủ lạnh, thời gian bảo hành mới ba năm. Cháu lấy một người, còn yêu cầu cả đời người này không xảy ra vấn đề ư? Xảy ra vấn đề thì phải sửa, cháu cho rằng hai người sống với nhau, ngày ngày đều ngọt ngào ư, cô nói cho cháu biết, đời này cô và lão Trần sống như lưu manh, khi không có chuyện, hai bọn cô đấu đá trong ổ, có kẻ địch bên ngoài thì lập tức liên thủ, cháu tưởng rằng cuối cùng có thể chống đỡ tới ngày hôm nay là bởi vì em yêu anh, anh yêu em ư? Chẳng phải đâu, dựa vào sự ăn ý kia”.

Câu chuyện này kết thúc được một lúc rồi miệng cô Trương duy trì ở hình dáng chữ “kia”, mơ màng nói buồn ngủ liền ngủ luôn. Thầy Trần vẫn ở bên ngoài hành lang, không vào cắt ngang chúng tôi nói chuyện. Tôi vội vàng mở cửa nhìn thầy Trần, “Cô đột nhiên ngủ rồi, không sao chứ ạ?”.

Thầy Trần lập tức đứng lên bước vào phòng, nhìn kĩ từ trên xuống dưới, “Không sao, bà ấy chỉ ngủ thôi”.

“Cháu giật cả mình”.

“Bà ấy khi còn trẻ cũng như vậy, nói ngủ liền ngủ được luôn”. Thầy Trần nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn tay cô Trương để ngoài chăn, chân mày khóe mắt đều toát lên sự yêu thương, xót xa, gần như có thể thấy chúng giống như sóng nước lan tỏa khắp căn phòng.

Trong mắt tôi, cảnh này thực sự là rất ấn ý.

34. Chương 34: Thứ Năm, Ngày 28 Tháng 7: Nắng, Chỉ Số Mưa 0

Sáng sớm theo thường lệ tôi lại chạy tới bệnh viện một chuyến, mang theo mấy kiểu ảnh áo cưới trước đây chụp cho người già làm đám cưới vàng, muốn xem cô Trương thích loại áo cưới nào. Trong phòng bệnh, cô Trương vẫn ngủ trong tư thế hôm qua, thấy Trần không còn ở đó. Tôi ngồi chờ trên ghế ngoài hành lang, đèn huỳnh quang kêu ù ù trên đầu tôi, âm thanh đó như muốn ép người ta rơi lệ trong hành lang trống vắng, tôi thực sự buồn ngủ muốn khóc. Đang định đứng lên ra về thì thấy Trần trở về, cả đường khoa chân múa tay động tác của thái cực quyền, động tác phóng khoáng, lưu loát, nhưng trong hành lang bệnh viện không người vào sáng sớm, trong cơn buồn ngủ díp mắt, bóng dáng cao gầy khua chân múa tay kia nhìn lại hơi giống một con ma với chất lượng hình ảnh rõ nét.

Tôi để lại ảnh cho thầy Trần, sau đó thương lượng với ông, trong nghi thức đám cưới vàng từng làm trước đó, chúng tôi sắp xếp một khâu, đó là hai vợ chồng viết một bức thư ngắn cho đối phương, đọc cho đối phương trong buổi lễ. Chiều này là đợt hơi cay làm chảy nước mắt, hiệu quả vô cùng tốt, cho dù bức thư ấy viết có hay không, khi đọc tới một nửa, mọi người bắt đầu yêu cầu khăn giấy từ nhân viên phục vụ. CICI của công ty chúng tôi vốn dĩ cả năm không ngừng tung cánh đùa hoa ghẹo bướm, nhưng tới lúc này, chỉ cần nghe thấy người chồng già đứng trên sân khấu đọc mấy lời như “Chúng tôi đã nắm tay đi với nhau cả cuộc đời” liền bắt đầu khóc rưng rức, nét mặt như xé nát tâm can, mỗi lần như vậy tôi đều phải bịt miệng cô ấy, lôi cô ấy vào phòng vệ sinh.

Thầy giáo Trần nhận lời có chút ngại ngùng bởi vì sức khỏe cô Trương không tốt cho nên tôi và thầy Trần thương lượng với nhau, để một mình ông ấy viết là được rồi, tới khi đó cũng có thể cho cô Trương một niềm vui bất ngờ.

Rời bệnh viện, tôi đi xác nhận lại địa điểm. Đang nói chuyện thì ông chủ của quán trà tới, hơn bốn mươi tuổi, ưỡn đồng thít phúng phính ở bụng, vẫn chưa tỉnh ngủ, gãi mắt ở mi mắt rung rung như sắp rơi.

“Chính là cô à, em gái? ‘Hôm lợ’, tôi nghe họ nói cô muốn tổ chức ở chỗ chúng tôi hả?”

Trong thời gian tôi chụp ảnh quán trà, ông chủ béo tốt vừa ngồi uống trà sau lưng tôi, vừa quan sát tôi từ trên xuống dưới, sau đó dùng giọng Sán Đầu (một tỉnh thuộc Quảng Đông) mở đầu luôn bằng câu hỏi phía trên.

Tôi trả lời, không hề quay đầu lại, “Đúng, chính là tôi”.

“Cô trẻ hơn tưởng tượng của tôi, lúc trước tôi tưởng tượng, người phụ trách tổ chức thường lớn tuổi, không ngờ cô lại là cô gái trẻ trung, xinh đẹp như vậy”.

Lưng tôi run rẩy, dạ dày như bị máy xúc đất đè lên.

Các chi tiết đều đã bàn bạc với giám đốc rồi, tôi quay người định đi lại bị ông chủ chặn lại, “Em gái, ngồi xuống uống trà rồi hãy đi, tôi pha một cốc Phở Nhĩ rồi, bên ngoài trời đang nóng, cô uống xong trà, tôi lái xe đưa cô về”.

Tôi vừa định từ chối, ông chủ bước lên vỗ vai tôi, “Tới đây, ngồi xuống một chút, tôi cho cô biết nhé, không biết vì sao nhìn cô, tôi cảm thấy rất thân thiết, cô giống với em gái nơi xa của tôi, cô xem, chúng ta có giống hai anh em không”.

Máy xúc đất đè lên cuống họng, tôi không thể chịu đựng được, lại nhin tiếp, cuối cùng nén được mấy lời cay nghiệt sắp sửa phun ra.

Ông chủ thấy tôi không nói năng lại vỗ vai tôi tiếp, “Nói chung là duyên phận đây, lần này tôi nhất định sẽ làm tốt hoạt động giúp cô, để cô về vang. Sau này cô gọi tôi tiếng anh trai là được rồi, nói cho cô biết, duyên phận con người là do trời định, hôm nay tôi vừa gặp cô liền có cảm giác này”.

Nếu không phải vì sức khỏe cô Trương không thể đợi tôi tìm chỗ khác, tôi thật sự muốn ngoác mồm cười, mẹ nhà anh chứ, người ta đều là xuân mộng thoáng qua, không để lại dấu vết, anh đây vừa tỉnh giấc liền coi xuân mộng như kim chỉ nam ghẹo gái. Còn cái gì mà anh trai em gái, cung cách tình một đêm này quê quá rồi.

Nhưng đang làm việc, tôi chỉ có thể cố gắng hết sức nặn ra một nụ cười, sau đó nói, “Được chứ, vốn dĩ tôi có một anh trai nhưng khi mẹ tôi mang thai anh ấy, đi siêu âm phát hiện thai bị dị dạng não, liền phá thai. Hôm nay thấy anh, tôi cũng cảm thấy rất thân thiết, chính là thứ cảm giác anh trai chưa từng gặp đứng trước mặt tôi”.

Dung lượng não và cơ bụng của ông chủ vừa vặn tỉ lệ nghịch với nhau, hoàn toàn không nghe ra ý tứ câu nói của tôi, ngẩng gương mặt bóng loáng dầu, vui mừng hơn hử nói, “Đúng thế, duyên phận trời định! Em phải thường xuyên đến nhé em gái, không chỉ vì công việc, mà phải đến thăm anh trai này”.

Buổi chiều tôi về nhà sớm, chuẩn bị thu dọn chút đồ đạc cuối cùng, chính thức chuyển sang nhà mới, đăng quảng cáo cho thuê nhà trên mạng, chắc hai ngày sau sẽ có người đến xem phòng.

Trải qua lần dọn dẹp kiểu càn quét của Vương Tiểu Tiệp, bên này gần như chẳng còn lại mấy thứ. Thu dọn đơn giản, cả căn phòng hoang tàn, trống rỗng như khi tôi vừa chuyển đến.

Tôi ngồi trên ghế sofa, nhìn xung quanh, ánh tà dương chiếu vào từ ngoài cửa sổ, phủ một lớp ánh sáng lên đồ gia dụng, khiến căn phòng nhỏ trống rỗng có vẻ như chất chứa nỗi niềm. Tôi nhớ ban đầu khi tới xem phòng cũng là tầm này, tôi vừa mở cửa, nhìn thấy căn phòng nhỏ màu vàng, trong lòng cực kì thích, nhưng lúc đó anh đứng cạnh tôi đã không đồng ý, nói đây là nắng chiều, mùa đông còn ổn, mùa hè có thể rọi nắng khiến em phát điên đấy.

Song cuối cùng tôi vẫn quyết định ở căn hộ này, lúc vừa chuyển đến là mùa đông, hàng ngày khi đi làm, chỉ tới ba giờ chiều, tôi đã không ngồi nổi rồi, thu dọn xong đồ đạc, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị hết giờ liền lao về nhà với mã lực lớn. Thỉnh thoảng anh ở nhà, nằm nghiêng trên ghế sofa, chăm chú xem tivi, ánh mặt trời bao bọc tầng tầng lớp lớp quanh anh và cả căn phòng, trong mắt tôi giống như lễ vật lộng lẫy chờ được mở.

Tôi bước vào nhà vệ sinh, bắt đầu gói đóng đồ mỹ phẩm, trong nhà vệ sinh có một tủ âm tường, tôi từng nhìn thấy gián chạy tán loạn trong đó, từ đấy tôi đóng chặt cửa của nó vào, biến nó thành khu cảnh giới, chưa từng mở ra lần nữa. Nhưng trước khi đi, vẫn phải kiểm tra một chút, sau khi bắn radar vào khe cửa, tôi cẩn thận e dè mở cánh cửa tủ, vô cùng may mắn, trong đó không có sinh vật gì, chỉ có giấy vệ sinh chất thành núi nhỏ.

Tôi lấy giấy vệ sinh ra, nhìn ngày sản xuất, vẫn chưa quá hạn, liền đặt bên cạnh bồn cầu, coi như quà tặng cho người thuê nhà mới. Một hộp đầy bụi đặt trong góc tủ, tôi lấy ra xem, là thuốc nhỏ mắt dành cho người đeo kính áp tròng, trong có bốn lọ, cầm trên tay nặng trĩu.

Tôi ngược dòng nhớ lại trong đầu, tôi bị bệnh khi nào, mua liền một phát bao nhiêu thuốc thế này. Tôi mở hộp, muốn xem ngày sản xuất, vừa mở ra thì một tờ giấy bên trong rơi ra.

“Tiểu Tiên, nhất định phải nhớ thay kính áp tròng hàng ngày, anh thực sự không mua nổi chó Labrador (chó dẫn đường cho người mù) đâu”.

Là bút tích của anh, chữ viết đều nghiêng về bên trái, một loại trật tự ngay ngắn kì cục khó hiểu.

Tôi nhìn ngày sản xuất, tháng tư hai năm trước, lọ thuốc nhỏ mắt này được đổ vào lọ xếp vào hộp vận chuyển đến Bắc Kinh, bày trong quầy, sau đó một hôm được một người không mua nổi chó Labrador mua về nhà. Anh ta muốn nói cho người bạn gái thường lười tháo kính áp tròng, trước khi mấy lọ thuốc này dùng hết, họ nhất định vẫn còn ở bên nhau.

Hai năm trước cũng là lúc chúng tôi vừa chuyển đến căn hộ này, là nguyên nhân gì đã khiến anh quên không đưa thuốc cho tôi. Nhưng hiện tại, căn phòng này, hộp thuốc này, cùng lời căn dặn này đều đã quá hạn sử dụng trong cuộc sống của tôi.

Tôi ngồi xồm trong nhà vệ sinh, ôm đóng thuốc đó, trầm mặc rất lâu. Khi tôi chuẩn bị đứng lên, nhìn qua khe hở cửa nhà vệ sinh, cả căn phòng ngập tràn ánh dương đang chiếu sáng chói chang.

Lúc tôi chuyển đồ đến nhà mới, trời đã tối đen, tôi mở cửa, Vương Tiểu Tiệp đang nằm nghiêng trên ghế sofa xem ti vi, ánh sáng từ đèn đặt dưới đất bao phủ lấy anh ta.

Tôi đặt đồ xuống, rồi ngồi lên ghế sofa, vỗ mạnh vào chân anh ta, “Tránh ra chút coi, ghế sofa là của một mình anh à, ngày mai tôi sẽ kẻ đường phân chia ranh giới”.

Vương Tiểu Tiệp ngồi dậy, liếc mắt quan sát tôi hồi lâu, “Khóc à?”.

Tôi lườm anh ta, không thèm để ý.

“Tạm biệt cuộc sống độc thân, vui quá bật khóc à?”.

Tôi lại lườm anh ta, sau đó bật ra một tiếng, “Hừ”.

Vương Tiểu Tiệp thay đổi chủ đề, không truy hỏi nữa, “Này, cô thấy cái máy làm kem của tôi không? Sao tôi tìm mãi không thấy”.

“Tôi giấu rồi, anh không có cơ hội làm mấy thử nghiệm điên rồ ấy nữa đâu”.

Vương Tiểu Tiệp im lặng mất nửa phút, vẻ mặt không chút cảm xúc, sau đó lên tiếng, “Không sao, tôi lại đặt một máy làm sữa chua trên mạng rồi, thời tiết này nên uống loại sữa chua mang hạt có khả năng kháng bệnh của hoa cúc lợn”.

Vương Tiểu Tiệp vẫn lải nhải bên tai tôi, nhưng tôi đã mất tập trung, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, tòa nhà trước đây tôi ở đã không còn trong tầm mắt. Căn nhà mới hướng nam, ánh sáng đẹp nhất trong ngày là vào lúc bình minh, hướng khác nhau, tuy cùng một khu nhưng phong cảnh bên ngoài cửa sổ tuyệt nhiên không giống nhau.

Khoảnh khắc nhìn thấy những lọ thuốc nhỏ mắt ấy, tôi nghĩ trong lòng, hóa ra tôi cũng từng là giấc mơ của người này. Trong mỗi cảnh của tương lai, anh đều hy vọng có diễn xuất của tôi.

Cho nên đột nhiên tôi hiểu ra một đạo lý, trong mối tình này, hóa ra hai chúng tôi là kẻ tám lạng người nửa cân: Đoạn kết tất cả đều thảm bại, thứ tôi hủy hoại là giấc mộng về tôi của anh; còn thứ anh nợ tôi là thế giới vốn dĩ anh đã từng hứa hẹn.

Nếu giây phút ấy, trong căn phòng sắp sang tay người khác, người phát hiện hộp thuốc ấy là anh, tôi tin chắc, anh nhìn những lời dịu dàng do chính tay mình viết hai năm trước sẽ còn xúc động hơn tôi, bộ dạng khóc lóc còn kinh khủng hơn tôi.

35. Chương 35: Thứ Sáu, Ngày 29 Tháng 7: Nắng Chuyển Nhiều Mây, Mưa To, Lại Nắng

Khi điện thoại của thầy giáo Trần đánh thức tôi lúc hơn mười hai giờ, tôi đang mơ một giấc mơ liên quan tới chuyện sống trong một cái túi nilon thời gian, bên kia đầu dây điện thoại, thầy Trần sốt ruột, nhưng vẫn duy trì sự khách sáo nho nhã, “Cô Hoàng, nửa đêm đánh thức cô thật ngại quá, tình hình Ngọc Lan không tốt, hôm qua khi cô đến, bà ấy vẫn đang ngủ, đứng không, sau đó vẫn không hề tỉnh, bác sĩ nói tình hình không tốt...”.

Tôi ngắt lời thầy Trần, “Thầy đừng lo lắng, cháu đến bây giờ”.

Lúc mặc quần áo tôi mới nghĩ ra, không thân chẳng quen, vì sao thầy giáo Trần nửa đêm lại gọi điện cho tôi. Nhưng chẳng kịp nghĩ nhiều, tôi dùng tốc độ nhanh nhất đánh răng rửa mặt, chuẩn bị ra khỏi cửa, chạy qua chạy lại như vậy đã đánh thức Vương Tiểu Tiệp, anh ta mở cửa hỏi với giọng ngái ngủ, “Cô đi đâu đấy? Bỏ nhà ra đi à?”.

Tuy tôi ngăn trở mọi cách nhưng cuối cùng Vương Tiểu Tiệp vẫn cùng ngồi taxi, tới bệnh viện với tôi, tôi chỉ thấy một mình thầy Trần cô đơn ngồi ngoài phòng bệnh, trong phòng bệnh nhiều ống cắm vào cơ thể cô Trương hơn.

Chúng tôi ngồi xuống bên cạnh thầy Trần, “Thầy Trần, người nhà thầy đâu?”.

“Thông báo rồi, đều ở tỉnh ngoài, cách xa quá, không thể trở về trong chốc lát, phải ngày mai mới đến”. Thầy Trần chắc hút không ít thuốc lá, giọng nói đã khàn đặc.

Chẳng trách gọi điện cho tôi, lúc này có người ở bên, cho dù là người qua đường cũng tốt.

“Ngại quá, cô Hoàng, vốn không nên phiền cô tới, nhưng tôi chỉ sợ, lần này Ngọc Lan có thể, có thể không tổ chức được đám cưới vàng...”.

Giống như lớp xe xì hơi, thầy Trần từ từ im lặng.

Sau khi nói xong lời an ủi, ba chúng tôi ngồi trên ghế, dựa vào tường, nhìn cô Trương trong phòng bệnh, thầy Trần thần sắc ngây dại, xem ra không muốn nói chuyện, Vương Tiểu Tiệp ngồi bên phải tôi cũng biết điều đóng lại hệ thống ngôn ngữ vốn dĩ thả cửa trong mọi thời tiết của mình, thậm chí đến tiếng hít thở cũng toát ra vẻ nho nhã. Cứ cách mười lăm phút y tá liền bước ra từ căn phòng cuối hành lang, loẹt quẹt bước qua, kiểm tra tình hình, sau đó nhìn chúng tôi trong dáng vẻ mong chờ từ đầu đến chân với nét mặt không chút biểu cảm, khuôn miệng nhỏ thốt ra vài từ không cảm xúc: Không chuyển biến tốt, không chuyển biến xấu.

Tôi nhìn cô Trương qua tấm kính cửa sổ, xuyên qua khe hở của những chiếc ống, có thể nhìn thấy một chút dáng vẻ cô, ngủ say đến vậy, vẻ mặt nhẹ nhõm, giống như đang mơ một giấc mơ khiến tinh thần vô cùng hưởng thụ.

Người này hôm trước còn hân hoan, phần khởi kể cho tôi chuyện cô chiến đấu với kẻ thứ ba anh dũng thế nào, bây giờ đã mê man, không có ý thức như vậy, nhìn dáng vẻ cô khiến tôi nghĩ đến cụm từ: tước vũ khí toàn diện. Là một người phụ nữ mạnh mẽ đến vậy, cô Trương nhất định còn có rất nhiều chiến tích huy hoàng chưa nói cho tôi nghe, nhưng bây giờ không biết cô đang mơ một giấc mơ đẹp nhường nào mà không muốn tỉnh dậy đến thế.

Vương Tiểu Tiệp chọc chọc cánh tay tôi, tôi quay đầu nhìn, thầy Trần cũng đã ngủ, đầu gục xuống, vai nghiêng sang một bên, chắc chắn cả ngày thần kinh thầy căng thẳng, chưa chợp mắt chút nào.

Góc rẽ hành lang có một chiếc ghế sofa dài, vào ban ngày nơi đó vô cùng sôi động, người nhà chăm bệnh nhân muốn xếp hàng lấy số ngủ bù một giấc ở ghế sofa, nhưng bây giờ nơi này không một bóng người. Tôi gọi thầy Trần dậy, khuyên ông qua đó nằm.

Tôi và Vương Tiểu Tiệp câu được câu chăng, nói chuyện phiếm giết thời gian, song không lâu sau cũng bắt đầu mơ màng buồn ngủ, tôi vẫn ổn, chỉ có cơ thể hơi nghiêng ngả, Vương Tiểu Tiệp khá khoa trương, cuộn mình thành hòn than trên ghế, ngủ vô cùng say sưa nhưng tương ngủ lại chẳng ngoan chút nào, xoay bên phải lật bên trái, bất cần liên ngã lăn xuống đất, càng khiến người ta bội phục ở chỗ sau khi bị ngã xuống đất, người này vẫn giữ nguyên sự bất động, tiếp tục ngủ với tư thế rơi xuống đất, tôi phải đá mạnh một cái mới có thể khiến anh ta bò lại lên ghế. Y tá đến kiểm tra phòng bệnh, vừa quay người định đi, bỗng nhiên anh ta rơi xuống, không nhúc nhích, khiến y tá sợ đến nổi mặt mày thất sắc, nhìn tôi chăm chăm rồi hỏi, “Anh ta sao vậy, làm sao thế?”. Tôi thần nhiên đá đá móng Vương Tiểu Tiệp, “Không sao, buồn ngủ quá đấy mà”.

Tới sáng sớm, Vương Tiểu Tiệp vẫn rất buồn ngủ nhưng đã ngã đến nổi mặt mũi lem luốc. Tôi nhìn bộ dạng khốn cùng của anh ta, cũng mệt mỏi vô cùng, thế là dốc sức đuổi anh ta về, trước khi đi, tên mắc bệnh mộng du này còn lúng búng nói, “Tôi không buồn ngủ, không tin, cô kiểm tra bằng cửu chương đi...”.

Tiểu Vương Tiểu Tiệp chưa được bao lâu, bên ngoài sắc trời đã sáng bạch, tôi vào nhà vệ sinh rửa mặt, lúc đi qua thầy Trần, ông ấy đã tỉnh, đang ngồi viết gì đó trên một tờ giấy.

Tôi ngồi vào chỗ, cố gắng tìm kiếm xung quanh một thứ gì đáng chú ý để phần chấn tinh thần. Hành lang lúc này tĩnh mịch bất thường, ánh nắng từ ngoài cửa sổ cuối hành lang rọi vào, rải những sợi mỏng manh xuống đất, ngược lại càng khiến người ta thấy lạnh. Mỗi căn phòng đều vọng ra âm thanh yếu ớt của máy

theo dõi tim, hết đợt này đến đợt khác, nghe lâu có cảm giác như bị kim châm vào da thịt, một sự tồn tại không lời nào diễn đạt nổi. Tôi chăm chú nhìn cô Trương qua cửa kính, đột nhiên tôi vô cùng hy vọng cô ấy tỉnh dậy, trong một buổi sáng sớm như thế này, nắm lấy tay cô ấy, nói cho cô ấy nghe tôi đã làm sai những gì.

Cái gọi là cái tôi, cái gọi là chứng sợ bẩn trong tình cảm, cái gọi là dùng lí lẽ bảo vệ quan điểm, cái gọi là thế giới bé nhỏ không thể xâm phạm. Đúng thế, tôi giữ gìn tất cả những thứ trên, nhưng vì sao sau khi chia tay tôi vẫn cảm thấy thất bại đến thế?

Bắt đầu từ khi nào tôi không còn nghiêm túc lắng nghe những câu chuyện cười vô vị anh kể, tươi cười nói thật hay.

Bắt đầu từ khi nào, tôi tranh cãi cho ra lẽ từng chi tiết, lấy việc nắm được điểm yếu của anh làm niềm vui lớn nhất.

Bắt đầu từ khi nào, tôi có thể nói chia tay mà mặt không biến sắc, miễn cưỡng không bằng sớm buông tay.

Mỗi lần xuất hiện vấn đề, thái độ tôi thường thể hiện nhất không phải là lắng nghe mà là oán giận. Trong cuộc tình này, điểm mấu chốt tôi tổng kết được không phải là hợp tác mà là công kích.

Giữa chúng tôi không có sự ăn ý. Đến cuối cùng anh vẫn không học được cách chủ động hỏi, đến cuối cùng tôi cũng không học được cách chất vấn nhẹ nhàng, trong điểm khởi đầu của câu chuyện, chúng tôi tưởng rằng đối phương là người duy nhất không thể bỏ lỡ nhất trong cuộc đời mình, nhưng đến cuối cùng mới suy sụp phát hiện ra, không phải “nếu không là anh, em nhất quyết không gả, nếu không là em, anh nhất quyết không lấy”, đó chỉ là một sự nhầm lẫn quá tổn thương mà thôi.

Cô Trương ngủ rất bình thản, đầu hành lang, thầy Trần chậm chậm bước tới, ngồi xuống bên cạnh tôi, cả gương mặt nhẵn lại, đôi mắt phủ một tầng sương, trông già hơn nhiều so với hôm qua, ông sột soạt lấy ra một tờ bệnh án được gấp lại trong túi áo đưa cho tôi.

“Cô Hoàng, hôm đó cô muốn tôi viết một bức thư, tôi liền suy nghĩ viết thế nào, đang cân nhắc thì Ngọc Lan bắt đầu hôn mê. Sau khi bác sĩ thông báo bệnh tình nguy kịch, tôi đợi bên ngoài liền viết lá thư này, cô xem đi, viết như vậy, sợ rằng không dùng được nhỉ?”.

Tôi bắt đầu mở ra, mấy hàng chữ cứng cáp xóa xóa tẩy tẩy, chữ không nhiều nhưng đợi tới lúc đọc xong, nước mắt tôi rơi lã chã, tôi cố gắng kìm nén, sợ chúng rơi trên giấy, làm nhòe chữ.

“Ngọc Lan:

Năm mươi năm, chúng ta chung sống hòa thuận, tình cảm mặn nồng. Thường ngày làm việc, học tập, ngày nghỉ đưa bọn trẻ đi công viên, vui vẻ chơi đùa. Cuộc sống có thể nói là hạnh phúc mỹ mãn.

Ba mươi tám tháng, em bệnh nặng giày vò, khiến anh xót xa, giai đoạn trước, truyền dịch, thẩm tách còn có thể duy trì, tới sau này, tứ chi không hoạt động được, cơm, sữa, nước khó nuốt.

Con đường sinh mệnh có lẽ sắp đi đến cuối cùng.

Nếu em đi rồi, có lẽ sớm được giải thoát, ít phải chịu đựng cơn đau bệnh tật. Tới thiên đường nghỉ ngơi cho tốt, hưởng thụ niềm vui sướng vô bờ. Anh ở lại, có thể ốm đau, bị thương, dần dần hồi phục lại bình thường. Chấn nhân gian, tiếp tục chăm lo đời sau phát triển sự nghiệp”.

Thư Khôn

Tôi nhìn thầy Trần qua hàng nước mắt, ánh mắt thầy giống như đứa trẻ, bất lực, mang theo sự khổ sở van nài, nhưng trong đó có sự tuyệt vọng của người già khi nhìn thấu tất cả, ông ấy đang nhìn Ngọc Lan không chịu tỉnh lại, cảnh này đột nhiên khiến tôi phát hiện ra rằng hóa ra trong tình yêu cũng có tình đồng đội.

Tôi hơi ghen ngào nói, “Thầy Trần, thầy yên tâm đi, lá thư này không dùng được, thầy phải viết sến một chút mới được”.

Các con của thầy Trần vội vã lao đến đã là buổi chiều ngày hôm đó, mỗi người đều vất vả mệt mỏi, cứ cách mười lăm phút lại có người ra chỗ cầu thang hút thuốc hoặc gọi điện thoại. Cô Trương vẫn không tỉnh, tôi

cáo từ thầy Trần, rời bệnh viện, sắc trời bên ngoài âm u, từng đám mây đen to lớn đều khảm vàng bởi ánh tà dương, xem ra vừa rực rỡ vừa chẳng lành.

Ngồi trên xe bus về nhà, tôi dựa vào cửa sổ, nhìn từng hạt mưa đập lên cửa kính, mưa không nhỏ, cả xe đều có thể nghe thấy tiếng mưa rào rào. Xe trống không, biểu hiện trên gương mặt của mỗi người khách giống như thời tiết vậy, rất ẩm ướt, ngũ quan mang theo vẻ trì trệ bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến, từng luồng khí lạnh thổi vào cổ tôi, tôi học Vương Tiểu Tiệp, co mình thành viên than trên chỗ ngồi, tiếng mưa đập vào cửa xe rất ru ngủ, được một lúc tôi liền ngủ mất.

Tới lúc tỉnh, xe đã đầy ắp, xe không hề di chuyển, sắc trời mờ mờ tỏ tỏ, bên ngoài cửa xe là màn mưa lớn, còn có những dòng xe cuộn cuộn.

Tắc đường rồi, mỗi lần gặp trận mưa lớn một chút, Bắc Kinh liền lập tức xuất hiện trạng thái tê liệt, nói là loạn thế cũng không khoa trương, người đứng bên đường muốn gọi xe, cuối cùng đều muốn chạy đi tự sát; kẻ ngồi trong xe riêng tắc đường đến nỗi nhân sinh quan nảy sinh sai lệch, hận không thể xuất gia ngay lập tức; người lạ trên xe bus đứng trong cái hũ bằng vỏ thép oi bức, ngột ngạt, mồ hôi đầm lưng, ngây ngốc chờ đợi tương lai không sáng sủa.

Đây chính là trạng thái khiến con người tuyệt vọng trong ngày mưa lớn ở Bắc Kinh, vốn dĩ hàng ngày tôi ngồi tàu điện về nhà, thì còn tránh được tai họa này.

Đám con gái trong xe hết thấy đều rút di động, gọi cho bạn trai hoặc chồng, thông báo tắc đường, phải về muộn một chút. Giọng điệu đều là oán giận lộ ra chút ỏn ẻn, nũng nịu. Người không gọi điện có phong thái khá kiêu ngạo, có người sẽ chủ động gọi điện đến hỏi anh ấy/ cô ấy có bị ướt mưa không, hiện tại có bình yên vô sự không. Tôi cũng rút di động ra cho hợp với tình hình, nhưng nhìn kĩ hồi lâu cũng không biết nên gọi cho ai, nói với đối phương rằng trời mưa rồi, tôi sẽ về nhà muộn.

Trong lúc đang ngó người, vẫn chưa kịp cho tôi đa cảm, di động lại vang lên. Tôi nhìn số, là thầy giáo Trần.

Lòng tôi hoảng sợ, xung quanh vốn đang huyền ảo đột nhiên lặng thinh, tôi sợ nghe thấy tin xấu, nhưng lại khát khao đó là tin tốt, nhìn chăm chăm điện thoại hồi lâu, ngón cái hơi run rẩy ấn phím nghe.

“Cô Hoàng”, thầy Trần la to ở đầu kia điện thoại, “Ngọc Lan tỉnh rồi! Cô Trương của cô tỉnh rồi!”.

Tựa như có người đang bật ngón tay tách một cái bên tai tôi, tôi rùng mình. Tôi muốn làm một động tác thể hiện tâm trạng muốn cảm ơn trời, cảm ơn đất của mình, nhưng bởi kích động và căng thẳng quá mức, cơ thể ngược lại cứng đờ, tôi chỉ có thể cười ngây ngốc, ngồi bất động.

Điện thoại của thầy Trần vừa ngắt chưa lâu, điện thoại của Vương Tiểu Tiệp đã đến, vừa nghe thấy giọng anh ta, thần kinh căng thẳng của tôi hoàn toàn trở nên nhẹ nhõm, “Hoàng Tiểu Tiên, cô bị ướt mưa rồi hả?”.

“Không, tôi vẫn đang trên xe, tắc đường”.

“Tắc ở đâu?”.

“Cách nhà mình năm trạm xe bus nữa”.

“Gần vậy, cô chạy về được mà”.

“Mọc dưới mũi anh là miệng hả? Anh đến cùng tôi chạy về nhé”.

“... Năm trạm, là chỗ trung tâm buôn bán vật liệu xây dựng à? Cô ngồi xe bus nào?”.

“695, tắc ở ngay cổng trung tâm. Tôi sắp phiền chết mất đây, anh đừng đổ dầu vào lửa nữa, không có chuyện gì thì tôi cúp máy đây”.

Cúp máy xong, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa đã nhỏ hơn rất nhiều, nhưng dòng xe cộ vẫn không nhúc nhích chút nào. Hàng chuỗi đèn hậu sáng trong màn mưa, bị nhòe thành một mảng không góc cạnh. Trong tâm trạng chán ngán, tôi quan sát một chiếc Honda nhỏ màu đỏ đang dừng bên ngoài cửa sổ cạnh tôi.

Một đôi nam nữ đang ngồi trong đó, tuổi tác xấp xỉ tôi, nhìn người con trai lái xe giống anh đến vậy, cũng đôi mắt nhỏ, gương mặt nhìn nghiêng rất nghiêm túc, khỏe miệng khi không vui sẽ hơi kéo xuống.

Hai người trong xe xem ra đều không vui, người con gái bên cạnh anh ta có vẻ mất kiên nhẫn, giống con mèo sắp phát điên, bất cứ lúc nào cũng muốn nhảy ra khỏi xe trốn chạy, giống như tôi từng thế.

Không còn đường lui, đường lui là chuỗi đèn đỏ; không có con đường phía trước, con đường phía trước là mưa lớn mịt mù. Điều kiện bên ngoài như vậy có thể đổi lại tâm trạng tốt thế nào? Chỉ còn lại người này bên cạnh có thể bầu bạn, nếu có lòng muốn cùng giết thời gian, chờ đợi tương lai tươi sáng còn chưa biết, không gian nhỏ bé trong dòng xe tắc nghẽn kia chính là sa mạc nhỏ khô ráo, ẩm áp nhất trong mưa lớn. Nhưng nếu không có sự ăn ý, không hiểu nhau, sẽ luôn nghi ngờ đối phương, khẳng định cái tôi của mình, khoang xe này sẽ là đấu trường mini, ai cũng đừng mong tay khoác tay đợi tạnh mưa trời nắng, cầu vồng xuất hiện nơi chân trời, nhất định có một người sẽ mở cửa xe, sải bước rời đi trước.

Bạn tưởng rằng tôi đang phân tích tình hình đường xá, không, tôi đang nói về hồi ức, một đoạn hồi ức thất bại bị người ta vứt bỏ trong thế khó xử của tình cảm.

Nhưng lần tới, tôi sẽ không để người đó đi trước, cho dù lại thất bại lần nữa, anh ta vẫn ra đi trước, tôi cũng phải khiến anh ta ra đi một cách không quang minh chính đại, không hiên ngang đến vậy, tôi muốn khiến hai đầu gối anh ta mềm nhũn, khóc rưng rức mà rời đi.

Tôi còn đang chờ đợi, người trong xe bắt đầu ồn ào, tôi tưởng sắp hết tắc đường, nhưng không thấy xe có dấu hiệu di chuyển. Tôi nhìn phía trước, trong màn mưa có một tên ngốc đang đập chiếc xe đạp kiểu cũ, ngược dòng xe, đầu đội mưa lớn, đập về phía chúng tôi, trong thế giới bất động, chỉ có anh ta và chiếc xe đạp là đang di chuyển.

Chiếc xe đạp và tên ngốc càng lúc càng gần xe chúng tôi, mọi người trong xe cười hi hi ha ha, trong lòng tôi bắt đầu dấy lên cảm giác bất an kì lạ, dần dần, xe tới khoang xe chúng tôi, tôi nhìn rõ gương mặt tên ngu ngốc đó.

Là Vương Tiểu Tiệp. Uớt như chuột lột, hai mắt nhắm lại tìm kiếm xung quanh.

Phản ứng đầu tiên của tôi là vội vàng ngồi xuống, cách mắt mặt lớn lao như vậy, cả đời tôi không muốn thử nghiệm, nhưng ngồi cạnh tôi là một bà bác chắc tầm trăm cân, dưới sức ép của bà ta, đến nhúc nhích, tôi cũng rất khó khăn, cách bảo toàn sinh mệnh duy nhất chính là vùi mặt vào bụng của bà ta.

Mọi người ở gần cửa sổ ào ào rút di động, chụp ảnh quay phim lại cảnh tượng kì quái này. Sau khi tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng Vương Tiểu Tiệp đã phát hiện ra gương mặt đỏ gay của tôi chỗ cửa sổ. Anh ta phấn khởi xuống xe, gõ gõ cửa kính.

Ánh mắt của tất cả mọi người trên xe “xẹt” một cái đều tập trung trên người tôi, cảm giác ẩm áp trước nay chưa từng có bao bọc lấy toàn bộ cơ thể tôi, giây phút này, tôi suýt tè dầm.

Vương Tiểu Tiệp ra đầu kêu tôi mở cửa sổ, tôi chưa kịp phản ứng lại, đằng sau có người mồm năm miệng mười nói: “Anh ta kêu cô mở cửa sổ...”.

Tôi mở cửa xe, Vương Tiểu Tiệp tiến lại gần, mặt mày rạng rỡ, “Xuống xe đi”.

“Sao phải xuống xe?”.

“Về nhà”.

“Mưa to như vậy...”.

Vương Tiểu Tiệp chỉ chỗ ngồi đằng sau xe, “Mang ô cho cô rồi”.

Đầu tôi choáng váng, hơi hoảng loạn, tôi tìm máy quay camera giấu kín khắp nơi, nghi ngờ đây có phải là Vương Tiểu Tiệp bắt tay với đài truyền hình ác ý trêu chọc tôi không. Mọi người xung quanh được giải trí một phen, ai nấy hết sức vui mừng, tôi muốn co cẳng chạy, nhưng vẫn là vấn đề đó, tôi bị bà bác bên cạnh ép vào.

Nhưng cơ thể to lớn của bà bác từ từ di chuyển, bà ta vừa xê ra ngoài, vừa nói, “Cậu chàng thật là tốt”.

Tôi cười ngượng ngập gật đầu, “Vâng, vâng, vâng”.

“Phải gả cho người như vậy”. Phía sau bà bác, một cô trung tuổi tổng kết.

“Bác tài à, nhanh giúp cô gái nhỏ này xuống xe đi”, có người yêu cầu giúp tôi, “Bạn trai đợi mưa đến đón đấy”.

Bác tài mở cửa xe, tôi co cẳng chạy nhưng vẫn nghe thấy tiếng cười phía sau và một câu phụ họa hồn nhiên, “Phim thần tượng đấy nhĩ!”.

Tôi ngồi sau Vương Tiểu Tiệp, bật ô, chưa hết hoảng hốt, Vương Tiểu Tiệp thành thực đèo tôi, đi như con thoi giữa khe hở của các loại xe, nước bắn tung tóe, đi tới đâu là có ánh mắt tò mò theo đuôi chúng tôi tới đó.

“Anh diễn phim thần tượng đấy à!”. Tôi thay quần chúng hỏi Vương Tiểu Tiệp vấn đề này.

“Không biết tốt xấu gì cả, chẳng phải sợ cô bị tắc đường trở nên chán đời à? Trong ti vi đã nói phải tắc hai, ba tiếng đấy”.

“Chỉ là tắc đường, có gì mà phải to chuyện, anh như vậy cũng quá khoa trương đi”.

“Cô xem cô, vốn đã là hoa tàn ít bướm, thanh xuân sắp trôi qua, đối với cô mà nói, đây là tắc đường à? Là sinh mệnh của cô đấy”.

“Không đúng, anh tuyệt đối có vấn đề, nếu không anh không thể làm ra chuyện này, nói, có phải có chuyện cần thỉnh cầu tôi không”.

“Thỉnh cầu cô? Ngoài việc thỉnh cầu cô đừng có làm phiền tôi, còn có chuyện gì cần yêu cầu cô nữa?”.

“Có phải anh làm vỡ thứ gì trong phòng tôi không?”.

“Tôi không vào phòng cô, oán khí quá nặng nề”.

“Có phải anh không mang chìa khóa không?”.

“... ”.

“Không mang chìa khóa nhà chứ gì?”.

“... Ừ”.

“Tôi biết mà, cũng là đang nhàn rồi, vì vậy tới tìm tôi. Mượn xe ở đâu đấy?”.

“Của cụ Hậu gác cổng”.

“Hừ, suýt mang ơn anh”.

Vương Tiểu Tiệp quay đầu nhìn tôi, “Hoàng Tiểu Tiên, tôi vốn có thể cùng đánh cờ vây với cụ Hậu, nhưng bây giờ ngàn dặm xa xôi đến đón cô, cô không cảm động à? Những tế bào cảm động của cô có phải bị cô bài tiết ra ngoài rồi không?”.

Tôi đương nhiên rất cảm động, ngồi sau Vương Tiểu Tiệp, lòng tôi mang theo sự yên bình không gì sánh nổi, cảnh đêm mật mù xung quanh, đèn đuôi màu đỏ trong hơi nước và những chiếc xe đứng im đang xả khói, giây phút này đều khiến người ta cảm động đến vậy, tôi biết, tôi đã tái sinh trong đường cùng. Vương Tiểu Tiệp nhất định cũng biết, lúc này rốt cuộc tôi cảm động nhường nào, chắc chắn anh ấy biết.

Mưa tạnh dần, dòng xe bắt đầu chậm chậm di chuyển.

Cảm ơn

Khi câu chuyện kết thúc, bức thư có mấy chữ ít ỏi, cảm động sâu sắc mà thầy Trần viết cho cô Trương là một bức thư hai năm trước cụ Tôn Thư Thân sống tại Bắc Kinh viết cho người vợ đã mất. Ban đầu đọc trên báo, ngắn ngủi vài trăm chữ, nhưng rung động tới tận tâm can, cho nên trong câu chuyện, tôi sáng tạo ra hai cụ già làm đám cưới vàng như vậy, để làm nổi bật bức thư ngắn ngủi, đơn giản này. Tôi tin trong từng câu chữ, sự chia ngọt sẻ bùi kiểu cổ đó nhất định có thể cảm động nhiều người hơn nữa. Ở đây, tôi trình trọng cảm ơn cụ Thư Thân.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/33-ngay-that-tinh>